

МЕЛИСА ДЕ ЛА КРУЗ ЦЕЛУВКАТА НА ЗМИЯТА

Част 2 от „Семейство Бошан“

Превод от английски: Петя Христова, 2014

chitanka.info

На Майк и Мати

*Ако ухапе змията, преди да бъде омаяна,
Тогавя няма полза от омайвача.*

Еклесиат 10:11

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря на всички от „Хиперион“ за ентузиазма и вярата им във вещици! Елън Арчър, Кристин Кайзер, Елизабет Дайсегаарт, Мари Куулман, Кристина Милер, Брайън Кристиан, Сара Рукър, Минди Стокфилд, Маха Калил, Майк Ротондо, Джоан Бърнстайн и Сам О’Брайън.

С голяма обич към моята редакторка Джил Шварцман и агента ми Ричард Абейт.

Благодаря и на всички мои читатели, които приветстваха вещиците в живота си.

ДЕВЕТТЕ СВЯТА ВЪВ ВСЕЛЕНАТА

Асгард — Свят на асите

Мидгард — Среден свят; Земя на хора

Алфхайм — Свят на елфите

Хелхайм — Царство на смъртта

Йотунхайм — Земя на великани

Муспелхайм — Първият от световете

Нидавелир — Свят на джуджета

Сварталфхайм — Земя на тъмните елфи

Ванахайм — Земя на Ваните

ИМАЛО ЕДНО ВРЕМЕ В НОРТ ХЕМПТЪН...

Три обикновени жени водели своя много обикновен живот. Побелялата и сръчна Джоана Бошан живеела във внушителна къща в колониален стил в североизточния край на Лонг Айлънд с двете си дъщери Ингрид — местната библиотекарка, и Фрея — сексапилна барманка. От много години те съжителствали тихо и спокойно с останалите обитатели на малкия мъглив град.

Джоана прекарвала дните си в пренареждане и украсяване на дома си, грижи за градината и тревоги около своите момичета, както и в пренасочване на цялата си привързаност от изчезналия си син към четири годишното дете на домашната си помощничка, Тайлър. Червенокосата Фрея спечелила сърцето на Бран Гарднър — богат филантроп, чието семейство било собственик на имение „Феър Хейвън“ на едноименния остров Гарднър. Тя отпразнувала своя годеж с пламенна любовна авантюра с по-малкия брат на Бран, смуглия, изпепеляващо красив и дързък Килиан.

Руса, горделива и болезнено срамежлива, Ингрид работела в библиотеката и подреждала исторически архитектурни чертежи. Когато не се борела за опазването на любимата си библиотека от подмолния местен предприемач, тя отклонявала предложенията на различни ухажори, включително и на хубавия Матю Нобъл — заклет читател и детектив в полицията на Норт Хемптън.

Но въпреки привидно нормалния си живот и трите жени криели обща тайна. Били богини от Асгард, но в света на смъртните те живеели като вещици. Жителите на Норт Хемптън изобщо не подозирали, че Джоана, Ингрид и Фрея били само три от много богове и богини заседнали в Мидгард, след като легендарният мост Боффрир, свързващ двата свята, рухнал при мистериозни обстоятелства.

Затворени в нашия свят, без възможност да се завърнат в Асгард, на тях им било забранено да използват своите сили. След гоненията на Салемските вещици Белият Съвет гласувал Забраната на магическите им сили, с която прилагането на техните магии приключило. Но трите

жени станали неспокойни. Те потискали своята природа прекалено много векове и постепенно отново започнали да използват своите умения. Джоана можела да съживява мъртвите. Ингрид като лечителка, която можела да вижда съдбите на хората и да предсказва бъдещето им, раздавала своите магии и заклинания на всеки човек със семейни проблеми. Фрея била специалистка по любовните въпроси и сервираща любовни отвари в бар „Норт Ин“.

Без видими последствия от техните леки магически лудории момичетата Бошан ставали все по-смели в практикуването им. Джоана върнала човек от царството на мъртвите, Ингрид направила силен възел за вярност на съпругата на кмета, а всяка вечер бар „Норт Ин“ се превръщал в диво място на удоволствието заради коктейлите на Фрея. Всичко изглеждало безобидно, невинно и магически забавно, докато не изчезнало младо момиче, няколко местни жители получили необясними обриви и нещо заплашително било открито във водите на Атлантика, което тровело флората и фауната.

Когато кметът бил открит мъртъв, соченето с пръст започнало и за момент всичко напомняло за Салемския лов на вещици.

Ингрид бързала да разкрие мистерията и открила архаичен скандинавски символ в плана на имението „Феър Хейвън“, домът на семейство Гарднър. Но тъкмо когато била близо до разгадаването на кода, документът изчезнал. Фрея открила, че е попаднала в клиширан любовен триъгълник между Бран и Килиан, който водел началото си още от Асгард. От тогава, светът е бил създаден и тя не е била вещица в Мидгард, а богиня, преследвана от своя истински любим, Балдер, бог на щастието, и неговия брат Локи, бог на злото. Бран и Килиан не били простосмъртни, а братята Балдер и Локи — но кой от двамата е бил Балдер и кой Локи? И дали тя е направила правилния избор?

В града се появило и зомби — явно съживяването, което направила Джоана, не се оказало толкова успешно.

Скоро Норман Бошан, отдавна изчезналият бивш съпруг на Джоана, се появил и всички те се постарали не само да спасят малкото градче, но и деветте познати свята във Вселената от битката Рагнаръок, която предвещавала края на боговете.

Успели и прогонили Локи от Мидгард през дупка в Дървото на живота, очаквайки, че това ще я запълни. Загадката около разрушаването на моста Бофрир останала, макар че и двамата млади

богове — отмъстителният Локи и братът близък на Фрея, Фрир, чиито магически тризъбец бил намерен в руините — били наказани за унищожаването му.

Семейство Бошан мислело, че Фрир никога няма да се завърне, но за изненада на Фрея една вечер нейният близък се появил на уличката до бар „Норт Ин“. Той успял да избяга от Необятното, твърдо решил да открие самоличността на истинския извършител, виновен за унищожаването на Бофрир, който е хвърлил цялата вина върху него.

И според Фреди това не е бил Локи, познат на Фрея като Бран Гарднър, а е бил Балдер, или Килиан Гарднър, когото Фрея обичала.

Фреди се завърнал за отмъщение и помолил Фрея да му помогне, за да го получи.

ВСИ СВЕТИИ ОПАСНИ ИГРИ

ГЛАВА ПЪРВА

ОТНОВО В РЪЦЕТЕ НА ЛЮБИМИЯ

Печалният контраалт на Патси Клайн разнасяше любовна песен от джубокса в „Норт Ин“. Това беше отклонение от обичайния рокендрол, който караше летните посетители да скачат от местата си, да размахват дяволския знак във въздуха, отклонение, подобаващо на настроението през ранния октомври, интимно и уютно, сладко с капка носталгия. Циганското лято тъкмо беше свършило. Когато светлината преди залез беше златиста, особен дъх с есенен привкус се прокрадваше във въздуха. Атлантическият океан, който се виждаше през прозорците на „Норт Ин“, изглеждаше суров с огромните вълни, които се разбиваха в брега му. Вече нямаше хора по бански, които да се забавляват на пясъка, или фойерверки, които да осветяват небето. Тълпите от летния сезон бяха изчезнали, оставили крайбрежния град на местните, плажовете бяха пуси, а популярното място за срещи — празно.

Самотна двойка танцуваше бавно на дансинга, докато няколко редовни посетители се скитаха след работа в малки групички. Барманката Фрея Бошан се възползваше от бавното темпо и си почиваше от сипването на питиета. Красивата червенокоска стоеше с лакти, опряни на плота, и лице между дланите си и с блеснали очи гледаше Килиан Гарднър, който пееше зад бара. Ниският му, дълбок глас, беше като среднощна милувка: „Завърнах се, където е мястото ми. Отново в ръцете на любимия.“

Фрея обожаваше в Килиан това, че той продължаваше да я ухажва безмилостно. И безпощадно. Макар и сгодена, играта на съблазняване с него нямаше край. Нямаше го страхът, че двамата ще се превърнат в двойка отегчени хора, превключващи телевизионните канали, отчаяно копнеещи за забавление, разочаровани от живот, прекаран на диван с избледнял спомен от бурна любов. Беше хубаво, защото Фрея обичаше драмата, вечната приятна възбуда от флирта, постоянното преследване, вълнението от неочакваните моменти на нежност, както и тази чувствена серенада.

Виеше ѝ се свят, когато гледаше как косата на Килиан пада върху тъмните му мигли, докато приготвяше питието на току-що отбил се клиент. Той наля водката със замах, след което добави малко вермут и лед в сребристия контейнер.

Фреди греши за него, мислеше си тя. Когато близъкът ѝ Фрир, или Фреди, както настояваше да го наричат, се завърна от Необятното преди месец, той отправяше всевъзможни обвинения и всичките насочени към нейния любим. Фреди вярваше, че Килиан е откраднал тризбецът му, използвал го е, за да унищожи моста и го е захвърлил там, за да могат боговете да обвинят именно него, златокосия син на морето, за разрушаването му.

Нейният брат беше твърдо решен да си отмъсти, но неохотно се съгласи Фрея сама да разнищи случилото се, ако обещае да му помогне да разбере истината и да разбере, каквото може за приятеля си. Фрея се беше съгласила с натежало сърце. Не можеше да повярва, че Килиан е способен на такова предателство. Той знаеше колко беше близка тя с брат си, как беше възможно да е направил нещо толкова тежко и жестоко... толкова непроситимо? И ако го е направил, как е успял да я заблуди? Възможно ли е чувствата ѝ, заедно с умопомрачителния, разтърсващ секс, който правеха, да бяха замъглили преценката ѝ? Не, Фреди трябваше да бърка. Бил е в Необятното твърде дълго време и сега не мислеше трезво. Тя вярваше на Килиан. Били са разделени толкова дълго и сега, когато се бяха намерили отново, всичко си беше наред. Перфектно, наистина. Отново в ръцете на любимия точно както в песента.

Килиан усети, че тя го гледаше и ѝ се усмихна, а зелените му очи проблясваха.

Фрея се усмихна в отговор, гледайки дълбоко в очите му в търсене на намек, който да го издаде. Какви тайни криеше? С вещерската си интуиция търсеше нещо, скрито дълбоко в душата на Килиан, но всичко, което виждаше, беше неговата чиста любов, отразена право в нея.

Песента на Патси Клайн свърши. Килиан подхвърли шейкърта във въздуха и го хвана ловко зад гърба си, без да откъсва поглед от нейния. Преметна го върху тезгяха, намигайки на Фрея, и тогава за секунда, за части от секундата, Фрея можеше да се закълне, че е видяла нещо, което не искаше да вижда: малък отмъстителен

проблясък. Беше изчезнал още преди да го определи, макар че беше достатъчен, за да я накара да потръпне.

— Студено ли ти е, скъпа? — попита Килиан, пресегнал се през бара към ръцете ѝ, за да ги стопли в своите.

Фрея сви рамене.

— Добре съм.

Но се питаше, доколко познава Килиан. Били са разделени векове. Нещо може да го е променило междувременно. Но топлината на ръцете му сякаш я уверяваше, че обвиненията не са верни. Пръстите му се плъзнаха по нейните, за да наляят течността от шейкъра в чашата за мартини на клиента в края на бара.

Откакто Забраната беше вдигната, Фрея, както и останалите от семейство Бошан, можеше да използва силите си и тези дни барът наистина беше омагьосан. В „Норт Ин“ подготовката за работа се състоеше от дузина висящи във въздуха ножове, които кълцаха мента, режеха лимони, лаймове, портокали и белеха спиралки от корите им. Любовните еликсири се завърнаха и питиетата сами се забъркваха, но нейната магия се разрастваше и в други сфери, като оправянето на нечия лоша прическа или цялостно преобразяване на някой оклюмал клиент. Посетителите на бара си мислеха, че това са сръчност, ловкост и прах в очите или просто, че са пийнали повечко.

Килиан слезе долу да напълни кофите за лед и докато го нямаше, Фрея се убеждаваше, че става параноична — не беше видяла нищо. Очите му просто бяха уловили светлината от залязващото слънце. Това бе всичко.

Някой пусна джубокса и атмосферата в стаята живна, когато зазвучаха китарите на „Кингс ъф Лион“. След като Сал беше добавил „Класики“ в плейлистата, сякаш цяла вечер се редуваха Рой Орбисън и „Файст“, Арета Франклин и „Металика“, „Секс Пистълс“ след „Джаксън Файв“. Музиката ни връщаше напред и назад в историята на класациите, също като градчето, съществуващо извън времето. Когато двойката на дансинга започна да се поклаща, Фрея забеляза четирийсет и няколко годишната Бети Лазар да влиза в бара.

Горкичката изглеждаше измъчена. Фрея не беше срещала Бети в града известно време и още с влизането ѝ видя серия от „снимки“: изтощителен ден, досадни адвокати, претоплена вечеря, три котки. Бети седна и голямата чаша с мартини беше сервирана, пълна с

електриковосиня течност, гарнирана с пяна от океана, появявайки се във водовъртеж от мъгла.

Някой извика „Изскачащо питие, изскачащо питие!“ и част от клиентите заръкопляскаха.

Замаяна Бети отпи и въздъхна.

— Уау, Фрея, как знаеше какво точно ще искам? Не съм била тук от векове. Говорейки за обслужване, какво се е случило с това място?

— Само няколко подобрения — усмихна се Фрея, мислейки си, че мила дама като Бети не трябва да си губи времето вечер сама пред телевизора.

Затвориха бара рано. Беше вторник вечерта и последният клиент излезе в десет. Температурата се беше понижила и пешеходният мост към остров Гарднър се разтърсваше от разбиващите се в него вълни. Фрея държеше Килиан за ръка, докато се движеха в тъмнината, следвайки само слабата светлина от „Феър Хейвън“ и фара в далечината.

— Хубава вечер — каза тя, стискайки пръстите му. Обичаше есента — беше любимият ѝ сезон, златистите листа, свежият въздух, миризмата на тикви — земна и пълна, предвестник на добрата реколта.

— Ммм — съгласи се Килиан, навеждайки се към нея, за да я целуне.

Тя му отвърна, придърпвайки го близо до себе си, докато не се вкопчиха в силна прегръдка. Неговите целувки бяха страстни и енергични, както ги харесваше тя и колкото повече се притискаха един в друг, толкова повече топлината помежду им нарастваше. Никога нямаха търпение да се докоснат, Килиан я повдигна от тясната алея, за да може тя да скръсти крака на ханша му. Той я притисна напред и Фрея усети, че беше затисната твърде силно към парапета и загуби баланс, изплъзвайки се от хватката му. Тя падна назад през парапета, руси къдрици и шал се вееха от вятъра и за няколко ужасяващи секунди, тя помисли, че ще падне в мастилено сините води, преди Килиан да успее да я хване за коленете. Но вместо да я вдигне, тя го чу да се смее.

— Килиан, спри! — изплака тя, но той не помръдна, за да ѝ помогне, докато висеше от парапета — Сериозна съм! Вдигни ме! — каза тя. — Не е смешно! — Чувстваше, че не може да диша и сърцето ѝ биеше учестено.

След миг всичко свърши. Килиан я вдигна и я изправи, оставяйки тялото ѝ да се плъзне по неговото, докато стъпи здраво на земята.

Тя го гледаше и изплашена видя маска вместо лицето му, очите му приглушени и скучни. „Какво се случи по дяволите? За какво беше всичко това?“

— Хайде, просто се шегувах — каза Килиан, изглеждаше загрижен, докато Фрея се отдалечаваше, сгушена в себе си, докато криеше лице между ръцете си. — Съжалявам — каза той, приближавайки, за да се облегне на раменете ѝ и да зарови глава в основата на шията ѝ. Можеше да почувства топлия му дъх върху кожата си, което я караше да настръхва. — Беше лоша шега, не осъзнах, че си изплашена. Обикновено си падаш по тези неща.

Гласът му беше толкова нежен и тя знаеше, че това все още е Килиан, нейният любим. Той никога не би я наранил, никога, знаеше го до мозъка на костите си. И той беше прав — обожаваше адреналина, обичаше опасните игри.

— Аз съжалявам — каза тя и се обърна с лице към него. Прокара ръце по наболата му брада и меките му устни. — Не зная защо се паникьосах.

На борда на „Дракон“ те бяха в леглото и Фрея гледаше към него с притворени очи. Килиан беше стиснал зъби, очите му бяха сънливи и влажни от приятното усещане, че правят любов. Силните му ръце направляваха ханша ѝ, палците му притискаха таза ѝ, докато тя се поклащаше върху него и лодката се задвижи в техния ритъм.

След това Килиан я целуна сънливо, но Фрея беше будна още дълго време заради нарастващото усещане за нещо нередно. Не можеше да се заблуждава. Тя беше видяла това, което беше видяла — и в бара, и на моста.

Беше погледнала в празните очи на Килиан и беше видяла в тях смъртта си.

ГЛАВА ВТОРА

СТРАННИК В НОЩТА

Ингрид Бошан вървеше между рафтовете на Обществената библиотека на Норт Хемптън и тананикайки си, подреди няколко книги по пътя към сектора за деца. Беше облечена в елегантен тъмносин костюм и нови обувки с високи токове, а косата ѝ беше прилежно прибрана в рус кок на тила. Почиваше си от реставрирането на чертежи от Едуардската епоха, открити в старинно бюро в рушащо се имение, дадено на търг в покрайнините на града.

Учебните занятия бяха приключили преди час и децата бяха започнали да се записват в библиотеката, а тийнейджърите да преглеждат най-новото „травмапорно“ (както Хъдсън наричаше новата мода в „тъмния“ жанр за тази възрастова група читатели), да учат в кабинките, а най-малките очакваха часа за четене на Табита. Табита имаше мелодичен глас и Ингрид смяташе, че беше пропуснала възможността да стане актриса; тя така добре задържаше вниманието на децата върху себе си. Ингрид искаше Табита да се чувства удобно, защото беше едва в петия месец от бременността си, а изглеждаше така, сякаш ще роди всеки момент.

Ингрид въздъхна с облекчение, след като огледа зоната за четене с еркерни прозорци, които гледаха към градината на библиотеката, зад която се виждаха брегът и разбиващите се сиво-зелени вълни. Един тийнейджър се беше излегнал на две големи оранжеви възглавници и на Ингрид и се наложи да потърси друга, по-малка за гърба на Табита. Момчето имаше пънкарска прическа и се беше навело над един от новите четци, които беше купила по настояване на Хъдсън.

— Не можем да изоставаме! Бъдещето е тук и ти трябва да си наясно с това повече от всеки друг — беше казал той, намеквайки за дарбата ѝ.

Краят на лятното събиране на средства означаваше, че библиотеката вече не е на ръба на оцеляването и парите дори ѝ стигнаха за закупуването на дузина от електронните устройства. Не можеше да си представи, че някой би се отказал от интимното

преживяване с шумолящи между пръстите страници и бърз поглед върху цветните корици. Не разбираше удоволствието от четенето на скрап, но ако това бе нужно за съживяването на библиотеката, така да бъде.

Това, че предишният кмет беше умрял скандално — беше се обесил в долнопробен мотел след убийството на малолетно момиче, което го бе отхвърлило — наистина беше тъжен и трагичен факт — но въпреки всичко беше основната причина за спасяването на любимата на Ингрид библиотека, нейния втори дом, нейното убежище. Това беше добрата страна на случилото се. Трагедията доведе след себе си млад и интелигентен кмет — Джъстин Фронд, който искаше да опази малкия град от големите вериги и предприятия. Той дори пожела да включи сградата на библиотеката в списъка с исторически забележителности.

— Задава се голям товар! Пазете се! — избоботи Хъдсън, който направляваше Табита през стаята за четене с ръка, сложена на гърба ѝ, а другата на китката ѝ.

— Хъдсън! — смъмри го Ингрид, която подреждаше възглавниците в спретнат полукръг към стола на Табита.

— Е, вярно — каза Табита, — но все още имам два крака и мога да ходя, Хъдсън! — Лицето ѝ беше закръглено, а бузите ѝ зачервени. Бременността я подмладяваше, изглеждаше по-жизнена, а русата ѝ коса беше станала по-блестяща. Не можеше да спре да яде и си взимаше два обяда — просто за всеки случай. — Зная. Ставам толкова голяма.

Хъдсън оправи възела на лилавата си вратовръзка, оглеждайки Табита. Сложи върха на показалеца си между устните си и ухапа нокътя му.

— М-м-м...

— За бога, бременна е — срязва го Ингрид.

— По-тихо, в библиотека си, Ингрид — напомни ѝ той. — Щях да кажа, че е прелестна.

Тримата приятели се засмяха.

— Както и да е, Таб, ще свалиш излишните килограми много бързо, щом започнеш да... Как му кавахте на това? — той щракна с пръсти, търсейки думата.

— Кърмене...? — попита несигурно Ингрид.

— Да, това! — повдигна веждата си. — Изгори тези калории, скъпа! — Хъдсън се завъртя на петите си и ги остави да завършат приготвянията за часа за четене.

Ингрид чувстваше умора, докато набираше кода на алармата, за да заключи библиотеката. Часовете след училище бяха много неспокойни и тя беше останала до късно, за да работи върху новата великолепна скица. Плюс това, тя беше възобновила вещерския час или т.нар. „консултантски услуги“, всеки делничен ден от дванайсет до един часа на обяд. Вместо ценоразпис имаше списък с различни възможности за дарения. „Спонсорирайте идването на вашия любим автор в обществената библиотека на Норт Хемптън“, пишеше в надписа. „Предните колони на сградата и градината от ХІХ век имат нужда от вашата помощ!“ Беше се върнала обратно към магиите и този път не трябваше да се крие. Намираще го за удовлетворяващо. Да помага на хората с магията си я караше да се чувства освежена и ободрена. Ингрид правеше това, което зависеше от нея. Нали е научно доказано, че и най-малкият акт на добрина удължава живота на хората? Тя така или иначе ще живее вечно, но имаше тръпка в това да е от полза на някого. Но днес спешните случаи бяха един след друг и имаше нужда да се прибере у дома.

Ингрид пресече улицата и мина през близкия парк, закопчавайки яката на вълненото си палто. Въздухът беше мразовит и вятърът се беше засилил. Есента най-сетне бе дошла. Беше тъмно и в парка, пълен с борове, кленове и вечнозелени дъбове заедно с тук-там поставените пейки и лампи, се забелязваха танцуващи сенки най-вероятно от клоните, повдигани и задвижвани от вятъра.

По-бързо беше да мине през парка, отколкото да го заобиколи, после напъряко към плажа и наляво по малка алея, която водеше към къщата на Джоана. Ингрид винаги минаваше по този път, но сега се поколеба.

Укори се, че е такава бърза само защото беше по-тъмно от обикновено и че беше помислила да помоли Оскар да я изпрати до вкъщи. Най-вероятно грифонът се беше стгушил в ъгъла пред къщата и издаваше хъркащи звуци. Вършила бе много по-страшни неща от това да мине през парка на това тихо и спокойно градче.

Въпреки всичко, Ингрид се стегна, когато навлезе в него и пое по малката алея. Забърза темпото, когато дърветата около нея се разшумяха. Всичко наоколо беше толкова слабо осветено, а тракането от токчетата ѝ се чуваше толкова високо. Чу стенание и скърцащ звук, но облекчено въздъхна, когато разбра, че идва от детската площадка пред нея — най-вероятно вятърът блъскаше някоя люлка.

Когато приближи към зоната за игри, на Ингрид ѝ се стори, че видя нещо, макар да беше трудно заради черните гумени постелки на земята и мъждукащата светлина от лампата. Изглеждаха като няколко детски силуета на катерушките и люлките. Беше странно деца да играят по това време на нощта. Малкото родители, които познаваше в Норт Хемптън, следяха стриктно за ранното лягане на децата си. Порив на вятъра мина през дърветата и Ингрид чу шепот, тропот от стъпки... или просто чуваше шумоленето от боровите иглички и листа и го бъркаше с друго. Може би чуваше и виждаше нещо, които не бяха там.

Щом се приближи до уличната лампа разбра, че площадката е празна и люлките се люлеят сами. Въздъхна с облекчение. Беше толкова притеснена от скърцането, че пропусна да види дрипавия силует на метри пред нея, който тромаво приближаваше. Дъхът ѝ секна и веднага се сети за информацията от местните новини, която предупреждаваше жителите на Норт Хемптън за увеличаването на броя на обирите. Нищо чудно, че се беше поколебала дали да мине направо: новината беше минала покрай ушите ѝ и подсъзнателно я е тревожила. Би могла да се обърне и да изчезне, но с тясната пола и високите токчета не можеше да бяга. Страховитата фигура продължаваше да се клатушка към нея, спирайки от време на време на алеята с особена, несигурна стойка.

Ингрид държеше главата си изправена и не промени посоката си на движение. Донякъде това беше проява на инат от нейна страна. Защо да се връща? Беше стигнала дотук и почти беше прекосила парка. Не носеше много със себе си, имаше около двацет и шест долара и малко дребни и с удоволствие би ги дала, ако крадецът я пусне по пътя ѝ. Най-вероятно беше просто беден бездомник, който търсеше къде да пренощува.

Когато тя и странникът се приближиха, успя да го огледа по-добре на слабата светлина: странно малка глава за почти двуметровото

тяло; мръсно лице; подутина или гърбица; тъмни блестящи очички; и дълго палто, което беше изпокъсано и протрито.

На няколко крачки от него можеше да настрои сетивата си и бързо да надникне зад повърхността и да разбере нещо за него.

Но не видя нищо. Ингрид се намръщи.

Докато се разминаваха, изведнъж странникът се завъртя настрани, втурна се към нея, сграбчи я и запуши устата ѝ с ръка. Ингрид се опита да изкрещи, но в устата ѝ имаше нещо — вероятно кърпичка, напоена с хлороформ — и се почувства сънлива. Усети тревожна суматоха около себе си, но не можеше да отвори очи, за да види какво се случва: чуваше суетящи се хора, които се движеха напред-назад и говорещи на непознат език. Опита да ритне с крака, да се бори с ръце, но тялото ѝ не отговаряше на командите, които умът ѝ му даваше. Не можеше да си спомни заклинание, което да премахне парализата и думичката се изплъзваше от ума ѝ.

— Прав си. Това е Ерда — чу се глас. Имаше нещо успокоително в това да чуе старото си име. Или гласът беше казал Ингрид? Вече не знаеше какво бе чула и се предаде, защото се чувстваше твърде уморена, докато я дърпаха встрани от пътеката и я влачеха по боровите иглички и камъните.

ГЛАВА ТРЕТА ДВА ПРИНЦА

Джоана Бошан седеше над мивката и миеше зеленчуците, които беше набрала от градината: сочни моркови, цвекло, пащърнак и ряпа, по които имаше буци кал. Беше опекла два пая с ревен, които изстиваха в старата фурна — един за семейството ѝ и един за семейството на Грациела. Чудеше се дали Тайлър ще хареса острия и сладък вкус на ревена и се надяваше да го одобри. Вероятно момичетата щяха да мрънкат, докато похапват.

— Мамо! Пак ли пай? — би казала Фрея, докато Ингрид поклаща глава.

Къде са те всъщност?

Обикновено Фрея се прибираше, за да вземе гореща вана или през няколко дни приготвяше багажа си, за да ношува при Килиан на „Дракон“, но Джоана не я беше виждала от четири дни. Морето беше бурно напоследък и Джоана не можеше да си представи да спи на клатушкащата се лодка. Щеше да посъветва Фрея и Килиан да ползват една от многото стаи в имението Хевън, след като прекарват толкова много нощи заедно. Но вероятно голямата къща носеше твърде много лоши спомени.

Ингрид отново закъсняваше от работа. Джоана си спомни, че миналата седмица дъщеря ѝ беше споменала за някакъв документ, който я беше развълнуван и никой не можеше да каже колко ще се забави, щом се е посветила на някакъв проект. Защо се тревожеше? Нейните момичета винаги са се грижили за себе си, така е било с векове. И само защото тази къща се беше превърнала в квартира, която посещават рядко, не значеше, че трябва да започне да се държи с тях като с бебета. Джоана приключи с почистването на зеленчуците и понечи да измие ръцете си, но забеляза още една странност в кухнята си. Малката черна китайска сапунерка с цветчета, която стоеше отдясно на мивката, беше изчезнала.

Цял ден беше така. Беше намерила тигани на горния етаж, във ваната, чаши във фурната, четката си за коса във фризера, а сега

трябваше да издирва и сапунерката. Малки предмети бяха изчезнали безвъзвратно: пинцети от банята заедно с малки ножички, а по-късно и комплектът ѝ за шиене. Да не би Грациела, ако използваше израза на Фрея, да изпробваше нови техники за чистене? Или ги беше изгубила? А това не беше присъщо за нея, защото тя беше стабилна, наблюдателна и прекалено внимателна (беше подредила червилата на Джоана от светли към тъмни с етикетите напред).

Дали някое от момичетата не си играеше с нея? Но защо? Логиката изключваше Фрея, която наистина напоследък беше разсеяна и не се беше появявала от няколко дни. Но пък тя винаги даваше знак на Джоана, че си е вкъщи с тананикането, с което влизаше през вратата, след което я прегръщаше и целуваше. И Ингрид не си падаше по зловните шегички. Ако тя беше ядосана на Джоана за нещо, едва ли щеше да си го изкара с криене на вещите на майка си.

— Аха! — извика Джоана, след като вече беше проверила кутията за хляб и всяко странно кътче в кухнята и издърпваше един стол до масата. Античната сапунерка, която беше купила преди векове от един пазар в Хонконг и беше опазила през всички тези години, беше поставена в средата на седалката на стола. Беше чиста и в нея имаше чисто нов сапун. Замисли се. Може би Грациела беше забравила, може би не е била в кондиция. Случва се на всеки от време на време и на най-добрите икономки.

Джоана изми ръцете си, доволна, че всичко беше по местата си (или поне засега изглеждаше така). Издърпа старинната пръчица от хлабавия си кок и дългите ѝ сребристи коси се спуснаха по раменете ѝ. Имаше нужда от душ.

Докато минаваше през хола, забеляза мигащия телефонен секретар. Червеният бутон премигна два пъти, след това спря и отново премигна два пъти. *Ех, помисли, не са толкова безразсъдни, колкото си мислех, и най-сетне са разбрали, че една майка се тревожи дори дъщерите ѝ да са безсмъртни.*

Приближи се до машината и щракна с пръчицата си по нея. Разбира се, можеше да натисне бутона — и двете изискваха само едно движение, но така ѝ се струваше по-лесно, а и Грациела си беше направила труда да почисти старата машина с клечици за уши и спирт.

— Хм... Норман е. Хм... съпругът ти? — чу се от машината.

„О!“, беше неподготвена. Скръсти ръце пред гърдите си и зачака Норман да продължи. Защо трябваше да се представя по този начин? Познаваха се от хилядолетия и със сигурност не беше забравила гласа му. Какво налагаше думата съпруг с въпросителен знак накрая. Трябваше да признае, че тя самата не знаеше какъв е статусът им в момента. След като бяха разделени толкова дълго, не бяха ли разведени на практика?

— Мислех си... Как да ти кажа!... Може би не е това начинът да го кажа, Джо... Може би трябва да говоря с теб лично...

Джоана махна на машината, сякаш я подканяше да побърза.

— Зная, че си нетърпелива, така че ще карам направо...

Джоана изсумтя. Не можеше да крие, че се вълнуваше да го чуе. Мекият и дрезгав тембър на Норман, който предполагаше умора от стоене над книгите по цял ден. Усещаше удоволствието от добре познатия глас, като да чуе стар приятел, който е наясно с мислите ѝ.

Норман продължи.

— От онова шумно събиране на Ингрид за набирането на средства за библиотеката, а и преди това, си мисля... Не може ли просто да поговорим — последното прозвуча прибързано. — Наистина бих искал, Джо. Обади ми се! Мисля, че би било страхотно, ако... — точно когато Норман набра инерция, от секретаря прозвуча бипкане, което го прекъсна. Напомни ѝ за „Минута е много“ и се изсмя високо.

— Здравейте, обажда се Харолд Аткинс, търся Джоана Бошан — прозвуча друг мъжки глас, много по-уверен и директен. — Искаше ми се да продължим разговора за плана ми за вечеря с вас. Чух за нов ресторант на крайбрежната. Искате ли да пробваме? Между другото, как е гарванът ви? Надявам се скоро да ви видя. Утре в детската градина? Ще взимате ли Тайлър?

Харолд Аткинс беше елегантен джентълмен и вдовец, наскоро дошъл в Норт Хемптън. И двамата — и дъщеря му, и зет му, бяха лекари в местната болница и работеха на дълги смени. Харолд беше предложил за малкия Клей да се грижи дядо му, а не поредната бавачка. Беше се пенсионира като ветеринар в Ню Йорк и нищо не го задържаше там. Три години по-рано съпругата му беше починала от рак на яйчниците и градът беше пълен с болезнени спомени за любимата му жена. Затова Харолд беше продал апартамента си в

Манхатън за солидна сума и си купи къща на брега в Норт Хемптън, за да бъде дядо.

Джоана не намираше съобщението от Харолд за натрапчиво, а беше поласкана от интереса му именно към нея измежду сексапилните баби от детската градина. Как ги наричаше Фрея? Не пуми, а снежни леопарди — слаби, с блестящи сребристи коси и безизразни чела, поддържан маникюр и редовни посещения в козметичния салон, които нямаха търпение да се доберат до него или да му хвърлят мръсни погледи. Харолд беше младолик и изтънчен за своите седемдесет години, но голям плюс беше и богатството му.

Бяха се сприятелили през ранния септември, когато започваше училището, и Харолд винаги беше щастлив, че вижда Джоана. Самата тя изглеждаше добре — бе забелязала, че дънките напоследък ѝ стояха по-свободни, което я навеждаше на мисълта, че вероятно е отслабнала. Тя и Харолд бяха разменили телефонните си номера заради Тайлър и Клей, които бяха приятелчета в детската градина.

„Какъв наплив от мъже“, помисли тя във внезапен пристъп на гняв. Беше смешно, че е обект на двама ухажори. Норман искаше да говори. Какво означаваше „би било страхотно“, чудеше се тя. Беше ѝ трудно да си представи закостенелия стар Норм да се вълнува за каквото и да било. Беше се установил добре в академичните среди, чувстваше се удовлетворен там, далеч от истинския живот — макар че аскетичният му живот предизвикваше у нея тъга и угризение. А Харолд Аткинс я канеше на среща. Истината бе, че Джоана се чувстваше добре в самотата си; наслаждаваше се на това, че бе сама. А и малкият Тайлър беше постоянно в мислите ѝ, макар това да служеше за успокоение на копнежа по изчезналия ѝ син. Джоана изтри и двете съобщение и не отговори на никое от тях.

Всичко ѝ идваше в повече, но това, което я тревожеше, не бяха двамата ухажори. Нещо с момичетата не беше наред и по-конкретно с Фрея. Тя криеше нещо. Джоана не знаеше точно какво, но вярваше на майчинския си инстинкт, че нещо не бе наред.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

МОМИЧЕТА, МОМИЧЕТА, МОМИЧЕТА

Някой се спотайваше около „Дракон“ и Фрея чуваше в съня си скърцане от каютата на екипажа, после в салона, а след това и в кухнята. Не беше Килиан. Той лежеше до нея и ръцете му я бяха обгърнали. Искаше, но не можеше да се разсъни. Чуваше шума отново. Бяха стъпки по стълбите. Насила отвори очи и наостри слуха си, но този път не чу нищо. Нощта беше тъмна и единственият звук бе плавното дишане на Килиан.

Светлините от кея блестяха през илюминаторите на каютата. В стаята бяха само двамата. Фрея бавно се измъкна от леглото и се облече бързо и тихо, за да не го събуди. Скоро стъпваше по пешеходния мост, където беше закотвен само „Дракон“. Нямахше никой наоколо, но тя разбра, че който и да беше, се беше постарал да не го хванат.

Отказа се да спи отново и тръгна по пътеката през тъмния плаж срещу силния порив на вятъра, за да стигне до колата си. Вместо да завие надясно към дома на Джоана, тя насочи „Мини Купър“-а си в противоположна посока, успоредно на брега, на запад по тесния пясъчлив път, обграден от папури. След по-малко от петнайсет минути Фрея стигна до разпадащ се крайбрежен мотел на два етажа в края на града, половината от който беше затънал в пясъка, опасно наклонен на една страна. На неоновата табела пишеше „Ъки стар“; „Л“-то беше изчезнало безследно. Розово-зелената фасада, както и ръждясалите бели парапети бяха ерозирали от соления въздух. Въпреки вида на мотела пред него бяха паркирани десетина коли и Фрея реши да върне назад и да се скрие в сенките, за да не бъде колата ѝ забелязана от някой неин познат.

Тя излезе от колата си и се придвижи към паркинга пред мотела. По това време на годината беше толкова тихо, без пронизителните звуци от цикадите и шумоленето от други насекоми в тревите; само шепотът на вятъра през тръстиките и разбиващите се вълни нарушаваха тишината.

Фрея стигна до паркинга и чу потракване от токчета на терасата на горния етаж на мотела. Високата жена залитна напред, явно усетила присъствието на Фрея, наведе се над парапета и се загледа към паркинга. Дрехите ѝ бяха смачкани, а от хлабавия ѝ кок бяха изпаднали своенравни кичури руса коса. Фрея се скри, приклякайки зад една кола. Само един поглед ѝ беше достатъчен, за да разбере, че току-що беше видяла нетипично разрошената Ингрид. „Какво по дяволите прави тя тук?“

Вероятно Ингрид и онзи детектив най-накрая бяха решили да се съберат? Фрея се подсмиваше. Като експерт по любовните въпроси и особено по любовните завоевания на другите хора, Фрея беше наясно с привличането на Ингрид към Мат Нобъл. В този случай нямаше видения, но сладката целувка между тях на последното годишно събиране на средства за библиотеката, на която стана свидетел, го потвърждаваше. И когато подпитваше Ингрид за това, сестра ѝ казваше пренебрежително: „О, Мат е само приятел!“, но Фрея забелязваше как бузите на Ингрид се изчервяват. Затова реши да уважи личното ѝ пространство и да не я закача повече на тази тема. Странно беше, срещата между Мат и Ингрид да се е случила точно в този западнал мотел. Може пък да е тяхната малка тайна.

Чу се отваряне и затваряне на врата и когато Фрея се показва зад колата, Ингрид беше изчезнала. Фрея притича през паркинга и стигна до вратата към потъващата част на мотела, където бяха по-евтините стаи. Потропа с тайното почукване.

— Ще отвориш ли, скъпа? — чу се зад тънката стена, заедно с приглушено грухтене, дрънчене и удари, идващи от телевизор.

Млада жена с конска опашка откряна вратата. Носеше тениска с надпис *Грешен островен университет*, пола, с големината на носна кърпичка, чорапогащник и високи ботуши на токчета.

— Какво искате? — попита тя, оглеждайки Фрея.

Фрея се втренчи в нея със същото презрение.

— М... тук съм, за да се видя с брат си?

— Пусни я да влезе — каза Фреди отвътре.

Студентката отвори широко вратата и Фрея влезе. Спря се рязко и хвърли бърз поглед на всичко в стаята — подът; леглата; бюрото, затрупано с остатъци от евтина храна; телевизорът, креслото, на което Фреди седеше и натискаше дистанционното за електронна игра. Върху

двойно легло имаше купчина прилежно сгънати дрехи, докато завивката и чаршафите от другото бяха на пода. Фреди беше облечен с потник и боксерки, единият му крак беше върху подлакътника на креслото, а другият, разположен на земята, като на древноримска скулптура. Усмихна се широко, когато се обърна към Фрея. Малко мини прасе, собственост на Фреди, се измъкна изпод завивките на пода и започна да обикаля измежду опаковките от храна, сякаш търсеше трюфели.

— Бъстър! — извика Фрея на прасенцето.

— Толкова е сладък! — каза момичето с поличката.

— Бъстър или Фреди? — попита любопитно Фрея.

Момичето обърна глава и на едната и на другата страна, а опашката ѝ подскачаше.

— Всъщност и двамата.

— Уф! — тросна се Фрея, подразнена, че брат ѝ продължава да играе на видео играта, макар да знаеше, че тя мрази това насилие между анимационни герои. След като отказа да вземе участие в плановете му за отмъщение срещу Килиан, Фреди се беше превърнал в истински плужек. Забавно нали, живееше с прасе и то като плужек? Поне се переше, все пак беше нещо.

— Скъпи — каза момичето — Изпрах дрехите ти и сега само ще трябва да си ги прибереш. Трябва да се връщам в общежитието. Късно е. Ще имаш ли нужда от още нещо?

Фрея се възхищаваше на брат си. Някак беше успял да се уреди с лична асистентка, въпреки че по собствено желание живееше като изгнаник.

— Всичко е наред — каза Фреди и почеса плоския си корем.

Сестра му потресена наблюдаваше как малката хапеше устните му и му се умилкваше.

— Ти си бог, Фреди!

— Ако само знаеш колко си права — каза той и повдигна вежда, докато я изпращаше към вратата.

— Окей, чао и на теб... както ти беше там името, сестро на Фреди!

Брат ѝ заключи вратата след нея и се завъртя към Фрея с широко отворени за прегръдка ръце. Тя неохотно върна жеста му на

привързаност, макар да почувства вина. Потупа го по гърба и седна на едно от леглата, а той седна на креслото пред нея.

— Говори ми! — каза той и изпляска с ръце — Какво става?

Фрея не можеше да сдържи усмивката си при сънливия вид на брат си, припомняйки си малкото момче, което беше нейният най-добър приятел, който сега правеше опити да привлече вниманието ѝ. Мечтаеше отново да бъдат близки, отново да говорят на техния таен език. Но се сдържа. Нямаше да има примирие, докато Фреди не си избие от главата шантавите си мисли за Килиан.

— Признавам ти го, братле — каза тя. — Малки колежанки ти перат дрехите, носят ти храна? Да не би да си имаш харем?

— Няма значение — изсумтя Фреди — На тях им харесва да правят тия неща за мен.

— Сигурна съм — подсмихна се тя.

— Защо си дошла толкова късно? Намери ли го?

Фрея поклати глава и не отговори.

— Нали знаеш, че е вредно да играеш на игри, да мързелуваш, да се концентрираш върху мисълта за Килиан, като с това прекрачваш границата. Защо не отидем къщи? Всичко може да приключи още сега, но трябва да спреш с тези налудничави и неоснователни твърдения.

— Не са неоснователни! — настоя Фреди — Колко пъти да ти повтарям? Спомням си всичко много ясно.

— Моля те, недей. Помня какво ми каза — вдигна ръка Фрея.

— Добре, поне потърси ли го? — попита той.

Фрея го гледаше безмълвно. Бъстър душеше крака му и Фреди нежно го стисна, което накара прасенцето да се претърколи по гръб. Фреди отметна косата от очите си и се втренчи във Фрея. Той беше упорит, но беше и хубав — милият Фреди, който винаги е бил така любвеобилен. Фрея разбираше защо някое момиче би изпратило дрехите му и би ги поставила в краката му като дар. Чертите на Фреди бяха контраст между деликатност и дързост — хубава златиста кожа; големи зелени очи, като нейните; трапчинка на волевата брадичка. Меките му коси излъчваха небесно сияние. Беше като лъч светлина, който огряваше мизерията на порутения хотел.

— Е? — попита той, защото не получи отговор на въпроса си.

Тя въздъхна нетърпеливо.

— Фреди, потърсих навсякъде! Във всяко скапано ъгълче и пролука на проклетата лодка! Не открих нищо. Нищо, Фреди!

Ядоса се, че му се беше вързала. Не искаше Фреди да знае, че е изпълнила искането му. Това означаваше, че няма пълно доверие на Килиан и само потвърждаваше, че той може и да е виновен.

— Цяла вечер ли беше тук? — попита тя заради звуците, които беше чула по-рано на лодката.

— Само тук — отвърна той.

Чу се шум на вода откъм банята и Фрея погледна към затворената врата.

— Кой още е тук?

Фреди трепна.

— М... забравих ѝ името — промърмори той, когато от банята излезе дългокрако момиче, увито в хавлия, най-вероятно пак колежанка — новата слабост на Фреди.

— О, здрасти! — обърна се тя към Фрея.

— Хей... — усмихна ѝ се Фреди.

— Ти си хей — отвърна момичето. Очевидно беше чула признанието му, че не знаеше коя е.

— Явно си зает — каза Фрея. — Ще тръгвам — и направи опулена физиономия на непоправимия си брат. Дори в този окаян мотел беше срещнал млади момичета, а се тревожеше и оплакваше, че е самотен.

— Фрея, ако ти не действаш, аз ще го направя — предупреди я той докато я изпращаше. — Има най-различни скришни места. Трябва да е там. Държи го наблизко. Не си търсила достатъчно.

Фрея се обърна със скръстени ръце:

— Не го е взел! Знаем, че не го е взел той!

— Какво си загубил? — попита объркано момичето. Беше си облякла дантелен сутиен и боксерките на Фреди.

— Една от видео игрите си. Мисли, че приятелят ми я е взел — каза Фрея и отново завъртя очи. — Чао, Фреди — добави и излезе.

ГЛАВА ПЕТА

ТВОЯТ МЪЖ ИДВА

Ингрид се беше настанила и задната част на „Норт Ин“, за да изчака Мат Нобъл, скрита в едно от сепаретата. Искеше да бъде на познато място, но нямаше желание да вижда Фрея. Сестра ѝ щеше да я дразни безмилостно за следователя и Ингрид искаше да го избегне.

Беше трудно да си представи, че човек, живял толкова дълго, имаше толкова малко опит в любовта, но Ингрид винаги беше предпочитала да чете за нея, вместо да се замесва в драми. Любовните истории никога не завършваха добре. Например Тес от рода Д'Ърбървил, Анна Каренина, Лили Барт, Лейди Чатърли, Ема Бовари... списъкът с трагични героини беше безкраен. Любовта беше плашеща територия и Ингрид винаги стоеше настрана. Сега беше хлътнала по смъртен и бе разбрала как някой може да е неумолимо привлечен от друг, независимо колко злополучни са обстоятелствата.

Сипа си вода и видя Фрея пред себе си, с ръка на ханша и самодоволна усмивка.

— О... здрасти — каза тя.

— Имаш среща с него, нали? — попита сестра ѝ — Много мило, че ме поздрави.

— Щях да го направя, но...

Фрея се ухили.

— Бъзикам те, Ингрид. Харесвам го, макар че ни задържа в управлението за ден.

— Нервна съм. Първа среща ни е — довери ѝ Ингрид.

— Няма защо да си нервна. Чакай, как така първа среща? — настоя Фрея.

Но Ингрид нямаше време да обяснява, защото извикаха Фрея в другия край на бара. Разбира се, че сестра ѝ нямаше да я разбере, въздъхна Ингрид. Фрея винаги я наричаше костенурка, особено що се касаеше за мъже.

Беше минал малко повече от месец от първата целувка на Ингрид с Мат в Деня на труда. След това му се наложи да прави разследване

извън града в продължение на седмици и всеки път, когато се опитваха да се срещнат, нещо изникваше. Като библиотечната конференция в града, на която Ингрид трябваше да присъства, или друго работно задължение на Мат. Най-после се бяха разбрали да пийнат по нещо в „Норт Ин“, а след това да вечерят в новия френски ресторант до плажа. Тя се чудеше дали той още изпитва чувства към нея и копнееше за момента, в който ще види красивото му луничаво лице в бара. Всеки път щом влезеше клиент, тя потрепваше, поглеждаше към вратата с нараснали емоции, които след това разочароващо утихваха, когато видеше, че е друг. Обикновено Мат беше точен поне когато се срещаше с бившата ѝ колежка Кейтлин. Но Ингрид се стараеше да не се сърди.

Тя разбърка питието си със сламката. Ледът беше почти разтопен, но нервите ѝ бяха опънати и не можеше да отпие дори и една глътка. Бяха минали осем минути от уречения час. Подръпна деколтето на малката черна рокля, която купи от града по време на библиотечната конференция.

— Не се тревожи. Не изглеждаш като лека жена. Това е мой специалитет — каза Фрея и постави чаша с шампанско на масата.

Ингрид погледна недоверчиво нанизите от бисерни мехурчета, плаващи на повърхността.

— Не е някоя от твоите отвари, нали?

— Имаш си достатъчно магии. Не са ти нужни моите. Това е шампанско с капка сок от касис, Кир Роял. Усещам безпокойството ти от другия край на бара, а това ме изнервя. Успокой се, изглеждаш страхотно!

Вярно беше. Ингрид изглеждаше великолепно с пуснатата си коса, тясната черна рокля, която загатваше част от деколтето ѝ, и с тънка червена панделка около тънката ѝ талия. Лицето ѝ ръцете ѝ блестяха, а бузите ѝ руменееха. Последва съвета на сестра си и отпи голяма глътка от Кир Роял.

— Не съм твърде официално облечена, нали?

— Не си! Изглеждаш елегантна, но не и натруфена — каза Фрея и се усмихна одобрително. — Съжалявам за това преди малко. Просто си мислех, че...

Но Мат беше застанал до Фрея и тя бързо смени темата.

— А, ето го, спасителят на семейство Бошан! — подразни го тя, за това, че Мат накара колегите си да спрат да ги разследват. Макар че

именно той беше прибрал и трите за разпит, той беше и този, който разреши смъртните случаи и развенча обвиненията срещу двете сестри и майка им. — Какво да ви донеса? От заведението е!

Мат размаха пръст на Фрея и наклони глава, за да види Ингрид. Фрея взе нейната празна чаша и след секунди на масата бяха сервирани бутилка от пенливата течност в шампаниера и две пълни чаши.

Ингрид се изправи, за да поздрави Мат. Стояха леко раздалечени и се гледаха срамежливо с развълнувани усмивки. Дори не забелязаха колко бързо бяха донесени питиетата им.

— Здравей — каза Мат.

— Здравей — отвърна Ингрид. Разбра, че се беше прибрал вкъщи, за да се изкъпе и преоблече. Косата му стоеше леко влажна, беше гладко избръснат и спретнат в тъмния си костюм със зелена риза и тъмносиня вратовръзка. Харесваше го в цивилните му дрехи и оценяваше ширината на раменете под сакото.

Мат се приближи към нея и сложи ръце на талията ѝ. Всичко беше толкова естествено, без непохватни движения, само лекотата, която беше усетила и предишния път, когато бяха толкова близо един до друг и трепването, което усещаше в сърцето си при докосването му.

— Изглеждаш прекрасно — каза той. — Нямах търпение да те видя отново.

— Ти също. Имам предвид, аз също. Имам предвид, че и ти изглеждаш прекрасно и че аз също нямах търпение да те видя, Мат. — Ингрид се изчерви и засрами от дърдоренето си.

За момент Мат се поколеба дали да седне до или срещу нея и се спря на последното. Седнаха. Ингрид гледаше ясните му сини очи.

— Е, онзи автор на „Слоновете на дъщерята на обуцаря“ има нова книга. Да ти я запазя ли? — попита го тя. Той я погледна озадачено за момент, после разбра, че се шегува с него и се засмяха.

Тя отпи от питието си и когато сложи ръка на масата, Мат я погледна, сякаш се колебаеше дали да я докосне. Надяваше се да го направи.

— Наистина съжалявам, че съм те накарала да прочетеш всички тези скучни книги. Ще се реванширам. Имам някои заглавия, които наистина ще ти харесат — каза тя.

— Бих продължил да ги чета само защото ти си ми ги препоръчала.

— Наистина ли?

— Наистина — усмихна се той. — Радвам се, че успяхме да се срещнем. Очевидно е, че... Имам предвид, че е неоспорим факт, че... — поклати глава. — Тоест, искам да се извиня. Да разясня някои неща. Беше ужасно от моя страна да се срещам с Кейтлин, при положение че не се интересувам от нея... и не искам да си мислиш, че съм един от онези типове... защото не съм — той погледна надолу, клатейки глава.

— Не е нужно да ми обясняваш. Разбирам. Държах се ужасно с теб и съжалявам.

— Не, не си — погледна я той.

— Какво? — попита тя, след като той мълча дълго.

Той се усмихна.

— Очарователна си, Ингрид. Може ли да те попитам нещо?

— Разбира се — отвърна тя и се изчерви. Колко чаши шампанско изпи? Две?

— Много бих искал да те целуна. Може ли?

Колко официално от негова страна. Хареса ѝ. Имаше малки капчици пот по челото му. Беше нервен. Вероятно колкото нея. Този смел мъж се притесняваше да я целуне. Чувствата на Ингрид ставаха все по-силни.

— Тук ли? — попита тя, оглеждайки се.

Явно Мат беше решил да не бъде срамежлив или да не изчака отговора ѝ, защото се беше привел през масата към нея. Тя също се наведе и той хвана с ръка брадичката ѝ, нежно придърпвайки лицето ѝ към своето. Ингрид затвори очи и усети същото потрепване, като при първата им целувка. Беше по-хубаво, отколкото си го спомняше. Когато се отделиха един от друг, тя се облегна назад леко замаяна от преживяното. Винаги си е мислила, че целувката е накрая на срещата, а не в началото.

Мат въздъхна.

— Трябваше да го направя. Не можех да спра да мисля за онази първа целувка. — Този път Мат се пресегна към ръката на Ингрид и я стисна с неговата.

Ингрид искаше да каже „Аз също не можех“. Но беше останала без дъх и си мислеше, че може би трябва да... какво? Да забавят

нещата? Нямахте представа как да направи каквото и да било.

— Знаеш ли, че бях нападната онзи ден? — изтърси тя, без да знае защо го споменава.

И хвана Мат неподготвен.

— Моля? — изражението му се промени и Ингрид видя гняв в очите му, но когато усети, че е тя става неспокойна, изражението му омекна. — Правилно ли чух? Била си нападната? Кога? Добре ли си?

Ингрид дръпна ръката си и нервно отпи.

— Извинявай, просто се случи. Нищо особено, безобиден бездомник — излъга тя.

— Какво стана?

— Вървах напъряко през парка от работата към вкъщи...

— Била си в парка сама посреде ноц? В колко часа?

— Не знам. След полуноц?

— Ингрид! — Мат направи нещо странно, като извади малко тефтерче с кожена корица и започна да си записва. — Продължавай.

Реши да разкаже историята, като се придържа максимално към фактите.

— Всъщност, бяха група бездомни деца и си помислих, че искат да ме наранят, понеже не разбирах езика, на който говореха, но накрая всичко беше наред. Добре съм! — подчерта тя. Беше се уплашила, когато се събуди в онзи мрачен мотел, но не искаше да споделя за това с него.

— Секунда. Освен че не е трябвало да се разхождаш сама в парка в тези часове, първо ми каза, че е бил „безобиден бездомник“, а сега казваш, че са били група скитащи деца. Нали знаеш, че детските банди са опасни.

— Не бяха опасни. Кълна се. Забрави, че съм го споменала — каза тя.

— Ингрид, погледни ме.

Тя го погледна.

— Това е сериозно. Има няколко обирджии в града и сме сигурни, че не са местни, което съвпада с твоите описания.

— Звучиш като ченге.

— Аз съм ченге.

Нямаше как да му го обясни и затова отстъпи.

— Просто няколко отчаяни деца на ново място. Не са от тук, Мат, и не са запознати с местната култура — от части това си беше вярно.

Беше искрена. Нападателят ѝ не беше бездомник, а група елфи. Затова странникът от парка изглеждаше толкова висок, просто пет елфи се бяха качили един върху друг и се бяха покрили с дълго палто. Това обясняваше и странната походка. И те наистина нямаха дом, защото изобщо не бяха от този свят. В известен смисъл бяха чужденци, всъщност бегълци. Беше им забранено да използват пари, а само бартер, но в краен случаи прибегваха до кражби. Елфите я бяха отвлекли, по-точно откраднали от парка, защото те просто така правят. Но всичко беше безобидно. Макар и силна, магията на елфите можеше да бъде овладяна. Бяха се свързали с нея, защото имаха нужди и помощ. Въпреки това, не можеше да каже на Мат, че магически същества, затворени в този свят, бяха потърсили помощта ѝ, за да намерят пътя обратно към дома си. Ингрид не беше наясно, доколко Мат вярва в нейните магически способности, а той все още беше скептичен, за разлика от останалите в града, които лесно свикнаха с малките заклинания, проникнали в ежедневието на Норт Хемптън. Надяваше се, това да е признак за разсъдливост, а не за тесногърдие.

— Не искат да навредят на никого. Моля те, нека забравим за тази история — каза тя. Мат я караше да се чувства, сякаш отново се намираха в стая за разпит.

— Е, ще трябва да ми кажеш къде са, за да мога да ги разпитам — отвърна Мат раздражено.

— Не, аз ги отпратих. Те обещаха да не се връщат и никога да не безпокоят никого в Норт Хемптън.

— Супер!

Ингрид не хареса сарказма и усети, че Мат е доловил това.

— Просто се тревожа за теб... и за безопасността ти — каза той. — Зная, че вършиш страхотни, а някои ги наричат дори „магически“, неща за хората в този град, но трябва да оставиш полицията да си върши работата.

— Какво имаш предвид с „някои ги наричат магически“? — Ингрид беше на ръба на търпението си.

— Стига де, не очакваш да повярвам...

— В магиите? — подкани го тя.

— Ами да. Тоест... такава неща не съществува.

— Не съществува? — избухна Ингрид. — Сигурен ли си?

— Ингрид... нещо нередно ли казах?

Ингрид поклати глава. Можеше да понесе покровителстването, но пълното отричане? Беше шокирана. Ако Мат не вярваше в магии... ако не можеше да приеме, че тя е вещица... какво бъдеще имаха? Нямаше шанс за любов или каквато и да е връзка, ако не можеше да приеме истинската ѝ същност. Ингрид не можеше да се промени или да крие от него каква е в действителност. Ако тя се примиряваше, че е влюбена в смъртен, той трябваше да приеме, че е влюбен във вещица.

— Следовател Нобъл, благодарна съм за загрижеността ви, но се грижа сама за себе си от години, при това доста добре — чу се колко студено прозвуча и съжали за този момент. А само преди минути се бяха целунали.

И двамата се гледаха гневно, но Ингрид първа свали поглед, взе чантата си и започна да тършува в нея за портфейла си.

— Аз ще платя — каза той.

Така или иначе не го намираше и само кимна отсечено.

— Благодаря за питието. Ще се видим. — А беше очаквала тази среща от седмици. Ужасно е, че трябваше да приключи така, дори без приятелска целувка по бузата или ръкостискане, или уговорка за друга среща.

Мат се изправи.

— Хайде, Ингрид... Трябваше да вечеряме.

— Знаеш ли? Не съм гладна.

Той изглеждаше наранен.

— Нека поне те закарам вкъщи...

— Не. Предпочитам да се поразходя. Има време до полунощ — отвърна тя и изхвърча от бара, доволна, че Фрея не я забеляза и нямаше да ѝ се налага да отговаря на нейните въпроси.

Ингрид бе ядосана на себе си. Не разбираше какво се случи преди малко, но усещаше, че беше провалила всичко между нея и Мат. Това я изпълни с остро и непоносимо чувство на загуба.

Колко века трябваше да чака любовта, която да събуди заспалото ѝ сърце? Макар че беше действал като снизходителен полицай, Мат просто ѝ показваше, че го е грижа за нея. Но нямаше значение, защото беше сигурна, че след тази вечер повече нямаше да е така. И тази

мисъл прободете сърцето й: беше живяла дълго и беше срещала различни мъже и затова знаеше, че Матю Нобъл е само един.

ГЛАВА ШЕСТА

ВСИЧКО Е В ГЛАВАТА МИ

Джоана не можеше да повярва. Или Грациела беше полудяла, или тя самата. Гили беше кацнал на един стол, докато господарката му трескаво се движеше из стаята и подреждаше нещата по местата им. Джоана беше намерила мебелите в кабинета си разместени: бюрото ѝ не гледаше към океана, а към камуфлажнозелената стена, точно под картина със селски пейзаж, като в лоша шега. Кушетката беше на мястото на бюрото, сякаш двама влюбени са стояли на нея и са гледали към Атлантика, след което са си направили шегата с разместването.

Беше дълъг ден и тя нямаше търпение да си отпочине — да почете, да побродира. Пренареждането на мебели ѝ доставяше удоволствие, но само ако идеята беше нейна. А стаята ѝ харесваше така, както си беше преди.

Книгите по полиците също бяха разместени и не бяха подредени по азбучен ред — „Същност на вълшебството“ беше най-отпред, а „Абракадабра“ — най-отзад. Джоана винаги можеше да открие конкретна древна и много рядка книга със заклинания заради найлоновата подвързия, която предпазваше износената ѝ кожена корица, избледнелите златисти букви и пожълтелите страници.

Сега не можеше да намери точно нея. Щеше да ѝ се наложи да ползва магия, за да я намери. Държеше магическата си пръчица в тайно отделение в чекмеджето на бюрото си, но когато го отвори, нея нямаше. Последната странност беше тревожеща. Претърси целия кабинет, за да я намери.

— Къде е, Гили? — попита тя, но гарванът наведе глава, почеса с човка гръдния си кош и не отговори. И това също бе обезпокоително.

— Предавам се — обяви Джоана. Имаше нужда от почивка след така стеклите се събития и отиде към кухнята. Сутринта опече няколко малки пая за Тайлър и искаше да изяде единия от тях, особено след като беше пропуснала да хапне сладичко за десерт.

И още с влизането в кухнята, Джоана ахна. Не можеше да повярва на гледката пред себе си. Преди минути беше оставила

кухнята в безупречно състояние, а сега я намираше в пълен безпорядък. Няколко нахапани малки пая бяха на плота сред трохи, а останалите на масата с наполовина празна чаша мляко. Поемаше си дълбоко въздух, за да се успокои, когато Фрея се появи от килера.

По-малката ѝ дъщеря беше облечена с издуто кожено яке, което понечи да закопчае, но блокче шоколад и пакет ядки се изплъзнаха от него и паднаха на пода. Какво е това, по дяволите? Джоана се беше вторачила в издутините на якето. Какво още имаше под него? Пакет с макарони? Бисквити?

Двете жени гледаха падналото на земята и се спогледаха.

— О, здрасти, мамо — каза Фрея, сякаш всичко беше нормално.

— Значи ти си виновна за всичко това — каза Джоана.

— За кое всичко?

— За разхвърляната кухня и нахапаните сладкиши със сигурност.

Фрея се приближи към масата, остави продуктите изпод якето си да изпаднат и започна да ги подрежда.

— Мамо, тъкмо се прибрах. И аз се зачудих каква е тази неразбория. Помислих, че с Тайлър сте си направили малко празненство. Не е в твой стил да оставиш кухнята в този вид.

— Ако не си ти, тогава кой е забъркал тази каша и кой е ял от пайовете ми? И защо, ако може да попитам, крадеш храна?

— Това са само сладкиши, които взимах за „Дракон“. Късно е, не можах да намеря отворен магазин, а нямаше в какво да ги сложа — бърбореше Фрея.

Джоана взе една пазарска торба от под мивката и започна да я пълни с хранителните продукти. Знаеше, че дъщеря ѝ я лъже, но не и за пайовете. Фрея не обичаше кокос и лайм. Не, лъжеше само за сладкишите от килера. От малка Фрея говореше бързо, когато криеше нещо. Както я беше излъгала, че съученичката ѝ е с лилава коса не защото тя я беше омагьосала заради откраднатия си лилав молив, а защото била пънкарка.

Знаеше, че не трябва да разкрива на Фрея как се издава — беше тайното ѝ майчино оръжие — но да открие истината, щеше да е много деликатна операция.

— Как са нещата между теб и Килиан? Липсва ми това сладко момче. Трябва да идва насам по-често — каза тя.

— Всичко е страхотно! — отвърна Фрея твърде приповдигнато и прозвуча подозрително фалшиво. — Не се тревожи толкова, мамо. И... изглеждаш сякаш... аз трябва да съм разтревожена за теб. — Фрея мина зад Джоана и започна да масажира раменете ѝ.

Масажът я успокои и Джоана осъзна колко беше напрегната. Тъкмо щеше да сподели с Фрея за странностите, които се случваха в къщата и я бяха накарали да помисли, че полудява, когато входната врата се отвори и Ингрид влетя разстроена и захвърли палтото си.

Беше толкова красива с черната рокля с червен акцент и русата спусната коса върху раменете ѝ. „Какво може да се е объркало?“ — зачуди се Джоана.

Ингрид сложи палтото върху ръката си.

— Хей, вие двечките — каза и се насили да се усмихне.

Фрея се приближи, сграбчи я за раменете и я погледна в очите.

— Хей! Защо се прибиращ толкова рано?

— Няма нищо — отговори Ингрид, но едва сдържаше сълзите си.

Джоана изцъка с език. Очевидно нещо не беше „страхотно“, но ако попиташе направо, никога нямаше да разбере. Пред нея бяха двете ѝ потайни дъщери, което не беше новост, а звънецът на входната врата звънеше.

Всички притихнаха за момент, преди Джоана да каже:

— Предполагам, че ще е по-добре аз да отворя.

В момента, в който тя излезе в коридора, чу момичетата да си шушукат. Болеше я, че бяха толкова сдържани пред нея. Нещо в нея ли предизвикваше недоверие или такава е всяка връзка между майка и дъщеря?

Джоана отвори вратата и видя Харолд Аткинс — джентълменът, който я гледаше, докато затваряше чадъра си. Тъкмо беше започнало да ръми. Беше приятно да види спокойното му, приятелско лице след такава напрегната вечер.

Фрея мина покрай майка си и излезе през вратата с чантата с продукти.

— Това е... — започна Джоана, но Фрея вече тичаше по пътеката и викаше „довиждане“ през рамо. — Имах предвид, че това беше дъщеря ми.

С Харолд се усмихнаха съзаклятнически. Деца.

— Минавах на път за вкъщи и реших да се отбия да проверя дали си получила поканата ми за вечеря. И така и така съм тук, помислих, че мога да прегледам Гили. Каза, че перата му падат напоследък и е... „мрачен“, нали? — завъртя чадъра си.

Джоана отвори широко вратата.

— Да, да, разбира се! Заповядай! Вали. Къщата е в ужасно състояние, защото... дълга история, която ще ти разкажа, щом хапнем малко пай и си поговорим за вечерята и за Гили.

ГЛАВА СЕДМА

ПОЧТИ КАТО В РАЯ

— Как се казва, когато някой отиде на парти, без да е бил поканен? — тъмнокосо момиче питаше своята руса приятелка, докато сядаха на столове на бара.

— Хм... да отидеш на парти, на което не си била поканена? — коктейлите вече стояха пред двете момичета, преди блондинката да отговори.

— О-о-о — казаха и двете в унисон, гледайки питиетата.

— Изскачащи питиета! Изскачащи питиета! — провикна се клиент от края на бара, а мъжът до него неохотно подаде долар.

— Това място е страотно! — каза брюнетката и отпи.

— Натрисане — каза Фрея и сложи подложки под чашите им. — За сметка на заведението. Правим промоция на новите коктейли — Фрея им даде менюто с любовните отвари. — Тези се казват „Всезнайки“, в случай, че ви харесат и искате да си поръчате отново.

— А? — отвърнаха и двете.

— Натрисаш се на парти — каза Фрея със самодоволна усмивка.

— А, да!

Петък вечер в „Норт Ин“, източната част на Лонг Айлънд беше задължителна за посещаване. Бяха минали само две седмици, откакто Фрея беше дала на Бети Лазар една от отварите си и сега бившата аутсайдерка разцъфваше. Бети влезе, облечена с червена копринена рокля, обувки с каишки и високи токчета, с убийствена усмивка и се насочи към бара. Попита Фрея за едно от онези „пристрастяващо сини напитки“. Скоро Бети стоеше до джубокса и пееше песента на Мийт Лоуф и Елън Фоли „Рай край светлината на контролното табло“ в дует със Сет Холдинг, красив младши следовател, познат на Фрея от районното и един от най-приветливите полицаи.

Малка групичка хора се беше събрала около Сет и Бети. Бяха чудесни певци, но и двамата явно бяха предпочели сигурните заплати пред светлините на Бродуей. Сет пееше припева „Скъпа, нека почакаме!“ с повдигната вежда и разкопчана риза, която разкриваше

гърдите му. Фрея знаеше, че няма нужда да чакат. Докато ги наблюдаваше, видя откъси от първата им нощ заедно. Сет изпраща Бети до дома ѝ, лек дъжд, Сет запява „Пеем в дъжда“, докато вървят по Мейн Стрийт. Долови как той стои срамежлив до входната врата на Бети и чака тя да го покани вътре. След това пред очите на Фрея се появиха серия от образи — пеење, целуване, смях — чу нежното признание на Сет към Бети: „Имам слабост към по-възрастни жени, но мисля, че всъщност слабостта ми е само към теб, Бети.“

Всичко изглеждаше чудесно, каквото и трябваше да бъде за Бети, която бе чакала твърде дълго да срещне правилния човек. Сет Холдинг не беше никакъв жребец или тъпак, който просто искаше да спи с поопитна жена, за да си спести лиглите, които бяха на неговата възраст. Беше сериозен млад мъж. И как пееха само! Понякога магията служеше само като катализатор, а останалото беше съдба. Все пак Фрея беше горда с постиженията си. Огледа се и видя навсякъде собствената си магия.

Двойката Беки и Рос Бауман със седем месечно бебе и с брак, който се разпаднаше плашещо бързо, бяха ходили на брачна консултация. Фрея имаше видение как двамата говорят в кабинета на терапевта (позна го по копието на „Водните лилии“ на Моне, закачено на стената) и споделят чувства, за които дори не са и подозирали. Сега стояха в едно сепаре и се натискаха като тийнейджъри. Коктейлите, които им беше сервирали в продължение на месец, явно си бяха свършили работата: малко Витлеемска звезда, корен от валериан и съвсем мъничко от нощен цвят на беладона.

Нов случай на омагьосани от отварите бяха момиче на възрастта на Фрея, облегло се на флипера, и младо момче, което стоеше зад нея и я обгръщаше; докато натискаха бутоните на машината той започна да я опипва през дрехите ѝ. Той бе поръчал коктейл „Играч“, а тя „Свалка за една нощ“.

Двама колежани сваляха блондинката и брюнетката, които седяха на бара, и момичетата се състезаваха коя от двете ще може да си разкопчае по-бързо сутиена, без да си съблича дрехите.

Фрея обслужваше сама днес и установи, че почти всички около нея или се натискаха или бяха на път да го направят, всеки един от тях беше щастлив, доволен или развълнуван. Предлагаше Ерос на сребърен поднос, а Венера в мидена черупка. Купидон и стрелите му

бяха на нейно разположение. Всяка нейна фибра беше изпълнена с чувственост, страст и силна емоция, макар напоследък да не усещаше нищо от този плам; сякаш бе мъртва от кръста надолу. По-точно казано емоциите ѝ се бяха притъпили. Май че така звучеше по-добре.

Поне не за нея, сексът никога не е бил проблем, дори когато губеше девствеността си (и то на няколко пъти през многото си животи). Подхождаше към любенето като ветеран в тази област, защото знаеше, че страстта и вълнението на тези първи опити лекуват болката, като нежна ласка. Само веднъж не се получи точно така и то с Бран Гарднър, но тогава причината беше, че усещаше нещо нередно, а и си мислеше за Килиан.

Килиан...

Той беше нейният любим. Или не беше? Вече не знаеше в какво да вярва. От онази вечер, когато едва не падна от моста, нещата бяха в застои. Същата вечер, когато правиха любов, тя се преструваше, че чувства същото като преди и повтаряше същите движения и звуци, но душата и умът ѝ бяха на друго място. Фрея беше имала много връзки и знаеше, че единият партньор поема ролята на любовник, а другият на любим и тези роли се разменят рязко при най-малката промяна във взаимоотношенията на половинките — от любовник се превръщаш в любим и обратно. Но с Килиан не беше така; двамата играеха и двете роли едновременно: и любовник и любим, или любимо-любовник, или любовнико-любим.

След онази вечер Килиан се беше отдръпнал, сякаш усещаше недоверието на Фрея и я отблъскваше заради него. В известна степен, Килиан се цупеше; той беше любовникът, който мечтае да бъде любим. Тя се чувстваше по същия начин. Може би това е нормално, когато се пуснеш по течението в една връзка, но Фрея не искаше това да се случва на тях. Всичко беше толкова перфектно, истинска идилия, преди да се появи Фреди и да посее семето на съмнението.

За нея Килиан не беше просто любовник, той беше най-добрият ѝ приятел и тя внезапно осъзна колко е самотна. „Не само това не, никога самотна. Ако има грях, то това е самотата“, паникьоса се тя.

За щастие, решението на проблема ѝ влезе през вратата.

Добрият приятел на Ингрид от библиотеката Хъдсън Рафърти влезе в бара с изключително красив мъж. Фрея си помисли, че това

трябва да е гаджето му и се разведри. Хъдсън и Скот винаги знаеха най-актуалните клюки.

Джоана винаги казваше на Фрея, че щом се почувства зле, трябва да помага на другите. Не беше хубаво да се вгълбява в себе си.

Фрея постави две подложки под питиетата им и се надяваше, че ще може да бъде от помощ на двете хубави момчета.

ГЛАВА ОСМА

ОБСЕБЕНА ОТ ВРЕМЕТО

Едуардианският план на старото имение беше на специална хартия, използвана за пръв път в началото на ХХ век. Беше мазна на пипане, ръбовете ѝ се бяха разпаднали, а тънките мастилени очертания избледняваха и се сливаха. Проблемът с такива стари изображения беше, че навремето са ги смятали за непотребни, като изключим практическата им насоченост, а именно да служат за план за построяването на къщи. Никакви усилия не бяха положени за запазването на скицата, освен навиването ѝ на руло и прибирането ѝ в старото кедрово бюро, където по чудо беше опазена от светлината, праха и други вредни влияния. Качеството на самата хартия беше лошо. Изглаждането ѝ я беше направило по-малко чуплива, но Ингрид беше все така внимателна, докато отново я обработваше.

Самата тя се чувстваше крехка, сякаш, ако се покажеше на слънчева светлина, ще се превърне в прах. Почивните дни бяха минали, а Мат не ѝ се беше обадил; явно тяхната връзка беше приключила, преди още да започне.

Хъдсън нахлу в кабинета ѝ след няколко енергични почуквания на вратата.

— Хей, чак сега намерих време да ти кажа. Познай с кого се видях през уикенда? Тук мирише ужасно. Вещерски работи?

— Не, разтворители за скицата — засмя се Ингрид.

Хъдсън я огледа, докато гризеше нокътя на показалеца си, след което го пъкна в горното джобче на сакото си и натъпка тюркоазеносинята си кърпичка.

— Нещо не е наред. Не изглеждаш щастлива, Ингрид.

Вдигна поглед от очилата си, придърпа ръкавиците към китките си и продължи да нанася химикала. Чувстваше се ужасно след срещата с Мат и беше твърде засрамена да признае на приятеля си, че тя е виновна за всичко. Не беше казала на Хъдсън за самата среща нито преди, нито след нея. Чувстваше се като предателка, но липсата ѝ на

опит беше причината да си мълчи, в случай че изникнат такива ситуации. Е, поне това съобрази.

— От химикалите е. Очите ми сълзят.

— Да, химикалите. Не те бива да се преструваш, мила. Но ще те оставя на мира. Да знаеш, че съм тук, ако ти потрябвам, окей? Дрехите ми са памучни, така че, не е проблем и да си поплачеш върху тях.

— Окей — усмихна се Ингрид. — А с кого си се видял през почивните дни? Да не би да си имал среща със Скот?

— Видях Фрея! Наистина е забележителна цялата тази... атмосфера, която придава на „Норт Ин“. Говоря ти за вакханалия! Двете с вашите магии — той й намигна, когато тя го стрелна изпод очилата си. — Но ще трябва да обсъдим малкия ми проблем.

— Това, че Скот ти е ядосан, защото той те е запознал с родителите си, а ти с твоите не?

— Да, това.

— Голям проблем! — отбеляза тя. *Не че тя нямаше какво да сподели.*

— Фрея ни забърка една от своите... любовни отвари? О! Със Скот имаме най-невероятната, романтична и разтърсваща вечер! Още съм зашеметен — завъртя се той.

Ингрид започна да поставя капачките върху шишенцата с разтворителите.

— Това значи ли, че си готов да запознаеш Скот с майка си и да й признаеш.

— Не, не съм готов за това.

— О, Хъдсън!

Излезе от библиотеката по-рано от обикновено; Табита и Хъдсън щяха да заключат. Кейтлин вече не работеше тук, защото най-неочаквано се беше записала да учи право в Ню Йорк. Вероятно любовната раздяла я беше променила и сега искаше да поработи върху себе си. Ингрид я разбираше и й се възхищаваше.

Потропвайки с токчета, тя пое по обиколния път, заобикалящ парка, макар да осъзнаваше, че това си е абсурдна загуба на време. Но част от нея все още продължаваше да се надява, че ако следва съветите на Мат и спре да минава през тъмните алеи, той ще се върне. „Какво си

въобразявам? Смешно е!“, ядосваше се Ингрид на себе си. Ходенето си беше повечко, а и беше непривично за нея да се вслушва в чуждо мнение.

Никоя от нейните магии не можеше да поправи проблема. Не би използвала магия върху него. Искаше той да бъде привлечен към нея по собствена воля, без чужда външна намеса. Освен това в основата на всяка магия стоеше истинската любов.

Дори да бе ужасена от поведението му, го разбираше все по-добре, след като прехвърли много внимателно през съзнанието си всеки детайл от онази вечер. Гневът му беше породен от чувството за закрила и дълг. Беше погледнал ситуацията през призмата на полицай, макар тя да знаеше, че полицаите не биха разбрали случилото се. Що се отнася скептичното му отношение към магиите, той беше разсъдлив и практичен тип, но тя беше сигурна, че не беше тесногърд. Просто му беше нужно малко повече време, за да разшири светогледа си.

Ако желанието му да я защити беше толкова силно, защо не ѝ се обади досега? Ето това не можеше да го разбере. Колкото и да се опитваше. Каза си, че трябва да спре с размислите си за Мат Нобъл, но въпреки волята ѝ, мислите ѝ бяха изцяло погълнати от него.

Ингрид стигна до дома си, спря пред стълбите и положи усилие, за да изтрие разочарованието от лицето си. Усмихна се, макар ѝ насила, и стъпи на първото стъпало.

Вратата се отвори широко и през нея излезе пиццата Грациела, следвана от Тайлър, който имитираше майка си и пляскаше с ръце във въздуха. Грациела се обърна към Ингрид в началото на стълбите с ръка върху гърдите си, сякаш искаше да успокои сърцето си.

— Госпожице Ингрид, къщата е обладана от духове. Това е обладана къща! — каза тя ужасена. — Няма да се върна повече тук, преди духовете да се махнат.

Ингрид се приближи притеснена към нея.

— Какво се е случило?

— Не знам! Вещите се местят из къщата. Слагам нещо на едно място и бум, няма го, и бум, или е на друго място, или изобщо не го намирам — Грациела говореше бързо, а Тайлър се вкопчи в крака ѝ. — И странните шумове откъм тавана, няма начин да се кача там, госпожице Ингрид!

Смрачаваше се и лампите, които висяха от стрехите на къщата се включиха автоматично, което накара Грациела да подскочи и отново да започне да диша учестено.

— Грациела, всичко е наред. Лампите са с таймер — опитваше се да я успокои Ингрид. Сложи ръка на рамото на прислужницата и започна да изрича наум успокояващо, защитно заклинание, след което дишането на Грациела се нормализира.

— Страниците са — каза Тайлър.

Ингрид приклепна на нивото на Тайлър.

— Какво каза?

— Страниците. Говоря си с тях и те говорят с мен. Мили са, но много хитри — отговори момчето и приближи лице към нея.

Ингрид се засмя, че думата „хитър“ идваше от устата на дете.

— Имаш предвид въображаеми приятели?

Той поклати глава в знак на отрицание.

— Трябва да тръгвам, госпожице. Трябва да се прибера в къщи. Бихте ли предали на госпожата какво се случва в тази къща и че не можах да свърша нищо днес заради тези луди духове. Моля ви, изгонете ги, за да мога да се върна и да си върша работата. Това не ми харесва. Няма да се върна, докато не ми кажете, че са си отишли.

Ингрид обеща на Грациела, че ще предаде думите ѝ на майка си и ще се погрижи къщата да бъде безопасно място за всички.

— Ще разбера какво се случва. Обещавам, Грациела.

Гледаше как Тайлър и майка му тръгнаха от алеята със субаруто си, а малкото момче ѝ махаше тъжно от задния прозорец.

Духове? Какво се случва? Джоана не беше споменала нищо, а и тя не беше забелязала нищо необичайно. Ингрид влезе в къщата и провери всички стаи на долния етаж. Всичко беше чисто, спретнато и подредено от грижовната Грациела, но над дневната се чу шум, стържене, последвано от тропане. Крадците, за които се говореше от седмици? За разлика от Мат, тя не мислеше, че елфите и крадците са едни и същи. Той не знаеше за елфите, мислеше, че са банда бездомни деца. Така или иначе, със сигурност тя ги беше отпратила надалеч. „Ох, пак Мат!“ Беше във всяка нейна мисъл. Тъкмо си помислеше, че си е отдъхнала и ето го отново. Ако това беше да си влюбен, не искаше да го изпитва.

Качи се по стълбите и провери спалните. И четирите изглеждаха нормално, включително и тази, която беше празна, в очакване на брат ѝ да се завърне, макар че на Джоана можеше да ѝ се наложи да чака цяла вечност.

Таванът изглеждаше както винаги — книги на полиците, кутии върху кутии, прашасали мебели, стари шезлонги, дивани, лампи, бюра, старият дървен сандък на Джоана и нищо необичайно, което да обясни от къде бяха дошли странните звуци. Една кутия беше обърната на пода, а от нея бяха изпадали дрехи: детски костюми, крила, балетни пачки и рокли от тафта. Може би това беше обяснението на шума. Вероятно най-горната кутия се беше изхлузила, беше затиснала тази до нея, а гравитацията е довършила останалото.

Само едно място беше останало непроверено. Слезе надолу по стълбите и се насочи към спалнята на Фрея. Влезе и отвори гардероба ѝ, ухаещ на нейния парфюм: сладко и съблазнително. Ингрид размаха ръка пред лицето си. Да не би Фрея да пръскаше с парфюм дрехите си? Всичките кожи, пера и мини рокли, блузи с деколтета и колекцията от обувки с високи токове, в която имаше розов чифт от 1920 година? Скъсваше ги от носене!

Имаше „копринен кът“, в който Фрея закачаше финото си бельо на сатенени закачалки: небесносиньо с бежова дантела, червен сатен и тъмносива коприна. Ингрид ѝ завиждаше за цялата женственост, окачена на закачалките. Не ревнуваше от Фрея, но се чувстваше толкова невежа, когато станеше дума за тези неща. Хъдсън винаги е казал на Ингрид, че има безупречен стил. Но може би трябваше да се постарее да бъде малко по-секси? Може би тогава Мат би... отново Мат. Наистина не можеше да спре.

Извади магическата си пръчка от чантата си и премина през дрехите на Фрея и странния знак за Нарния и си проправи път по коридор с абаносов под, който водеше до апартамента на сестра ѝ в Манхатън. И оцени колко полезни са всъщност магическите проходи.

Във въздуха още се носеше миризмата на изгоряла дървесина, сякаш някой наскоро бе палил огън. На кадифения диван близо до камината имаше изоставена възглавница и смачкано одеяло, а в кухнята до мивката Ингрид намери недоизпито кафе (което още не се беше утаило). Забеляза и червеното червило на сестра си по чашата.

Е, поне Фрея, а не някой друг, е била тук скоро. Или нещо друго, което изплаши икономката им.

Ингрид се учуди защо Фрея беше спала тук. Беше останала с впечатлението, че прекарва повечето си вечери на борда на „Дракон“. Фрея не беше споменавала за нищо нередно дори когато Ингрид си призна за ужасната среща с Мат. Според Фрея реакцията ѝ беше пресилена, а и Мат със сигурност щеше скоро да ѝ се обади.

Надяваше се сестра ѝ да се посъветва с нея, ако имаше проблем с връзката си. От друга страна, как би могла да реши проблемите на Фрея, когато Ингрид не знаеше как да реши собствените си?

ГЛАВА ДЕВЕТА НЕ ПОГЛЕЖДАЙ НАЗАД

Джоана излезе навън с кошница и градински ножици, за да набере свеж букет за къщата. От ранна пролет до късна есен в градината ѝ цъфтяха различни цветя, които разпръсваха многобройните си цветове както наоколо, така и по оградата, и бяха ароматна атака за сетивата. По това време на годината цъфтяха тъмнооранжевите рози, както и кораловите гербери, лилавите далии, розовата и бяла вълча ягода, жълти, оранжеви и тъмночервени ружи. Започна да реже по-високите стръкове, преди да премине към понежните и тъничките, като ги поставяше най-отгоре, за да не се пречупят. Обути с градинарски галоши се придвижваше през зелената и растенията и подрязваше.

Спря при японските анемонии, промушващи се през оградата — розови, виолетови и снежнобели цветове, с нежни яркочълти плодници, наподобяващи в основата си слънца. „Синът ми е във всяко едно от тях“, помисли си тя с копнеж. Посегна да среже стеблата на белите, когато изведнъж листата им повехнаха, а цветчетата им се разсипаха по земята. Може би сутринта беше имало слана?

Посегна към други, които изглеждаха свежи и тъкмо преди пръстите ѝ да ги докоснат, те изсъхнаха мигновено, огънаха се и умряха. Опита отново, този път повехнаха всички и цветовете им се разсипаха по земята.

Не, не беше слана, а нещо съвсем различно. И трябваше да го признае. Знаеше какво се случва в къщата — метенето и изчезването на предмети, умиращите цветя в градината; не, не се случваше за първи път. Последният път, когато това се случи, беше наистина травмиращо изпитание, което Джоана беше изхвърлила от съзнанието си чрез отричането му, че нещо подобно отново можеше да се повтори.

Беше се случило през 1839 г., когато тя беше в Англия за няколко месеца. Събитията се развиваха по същия начин: вещите в апартамента

й се местеха наоколо, а розите в градината вехнеха. Емоциите ескалираха, когато конете, впрегнати в каретата, с която се придвижвала в града, се подплашили. Тя се преобърнала и била влачена в галоп през калдъръмените улици на Лондон, а кочияшът умрял. Джоана не можеше да пренебрегва повече случилото се.

Всичко започнало, след като млад английски аристократ умрял след дълго боледуване. По същото време до един кладенец починало и момиче в провинцията в Дорчестър. Двамата не се познавали приживе заради разстоянието и различните социални кръгове, в които са се движели.

Те се влюбили един в друг след смъртта си. Когато се озовали в преддверието на Царството на смъртта, веднага се разпознали като сродни души. По някакъв начин разбрали за клаузата „Евридика“ на Поправката на Орфей, в която се посочвало, че ако две души се срещнат, преди да влязат в Кралството на мъртвите, и се влюбят, да им се предоставя втори шанс за живот, толкова дълъг, колкото дълго си останат верни един на друг. Ако ли не, тяхното наказание била повторна смърт, но този път нямало да се срещнат нито в преддверието, нито след него.

Филип и Вирджиния не можели да си представят да се разделят и се възползвали от шанса да живеят и да се обичат. Сестрата на Джоана, Хелда, Владетелката на подземния свят, не била доволна от решението им и насочила двойката да отправят искането си към Джоана: „Трябва да помолите нея, не мен. Тя е тази, на която е поверено съживяването на мъртвите, единствената, която може да ви върне към живот е тя. Това не е моя отговорност.“

Нещастните влюбени бродели в преддверието и се опитвали да се свържат с Джоана по всевъзможни начини, чрез местенето на предмети, без да ги докосват, или с убиването на цветя. Те се отчаяли от неспособността на Джоана да ги чуе, нарочно или не, и прибегнали към сплашването на впрегнатите коне.

Това вече привлякло вниманието на Джоана. Тя не искала и други хора да бъдат наранени от непокорните духове и удовлетворила желанието им да се върнат в света на живите. Филип все още бил на смъртно легло, а Вирджиния тъкмо била намерена до кладенеца, когато „чудото“ се случило. След като се възстановили, те се намерили и се оженили.

Семейството на Филип го лишило от наследството, заради решението му да се ожени за момиче от простолюдието, но двамата живели щастливо в провинцията за известно време. С идването на сметките започнали и скандалите. Филип залитнал по хазарта и загубите му растели. Обвинявал Вирджиния за нещастията си, а тя на свой ред го виняла, че не успява да осигури храната им. Вирджиния била бременна и в последните месеци от бременността се разболяла. Отчаян и без пукната пара, Филип помолил семейството си за пари, лекарства и храна. Когато се върнал при нея, тя и детето вече били мъртви. Той се застрелял и това бил краят на тази трагична история.

Джоана си спомни колко красиви бяха двамата влюбени, колко щастливи, когато ги беше посетила в малката им колибка в Дорчестър и въздъхна.

Винаги имаше уловка. Филип и Вирджиния бяха опитали да измамат смъртта, а наскоро Джоана беше опитала да върне Лайънъл Хорнинг. Лайънъл беше само в кома; не беше преминал през седмия кръг, където душата му щеше да принадлежи на Хелда. Но въпреки това той се „зомбира“, както казваха момичетата ѝ. Накрая винаги Хелда печелеше душите им.

Помисли си за своята упорита и горда сестра и разтърси глава. Поне сега знаеше какво се случва. Дух, или духове се опитваха да се свържат с нея. Повече не можеше да пренебрегва знаците.

Джоана затвори очи и се отдаде на аромата на цветя и слънчевите лъчи, преди да пристъпи към преддверието и да влезе в света на мрака. Беше тъмно, над нея имаше малки, приглушени светлинки, които осветяваха пясъчната пътека, колкото да може да я забележи.

Чу бухал и му отвърна. Въздухът беше изпълнен с миризмата на гнило, на нещо тежко, миризма на смърт. Джоана спря да се движи по пътеката и се насочи към звука от бухала. Дух, който иска контакт, ще е на първото най-близкото ниво. Нямаше нужда да продължава нататък.

— Има ли някой? — прошепна тя и чу ехото си. Беше много тиха, защото не искаше да попадне на Хелда. Сестра ѝ можеше да бъде отмъстителна.

Чу изпляскване на криле и бухалът отлетя от един клон. Искаше ѝ се вълшебната ѝ пръчица да беше с нея, за да вижда по-добре, но

протегна ръце напред, за да усети какво се крие в тъмнината. Напипа дънер на дърво; мъртва и суха кора, на допир като хартия. Повдигна я с нокът и от нея започна да тече лъскава, тъмна течност.

— Някой? — попита тя отново и отново до нея се върна само гласът ѝ „Някой? Някой?“

Не усещаше присъствие на търсеца я душа, намери отново пътеката, върна се обратно по нея, отвори очи и се зарадва, че отново стои в красивата си градина.

ГЛАВА ДЕСЕТА

ЛЮБОВНА КВАРТИРА

Фреди Бошан стоеше на бюрото си в „Ъки стар“ и играеше на лаптопа си. Как така, наскоро завърнал се от Необятното бог, се беше сдобил с такива технологии?

Отговорът очевидно бяха момичетата. Не му беше нужна магия, за да се уреди. Усмихнеше ли се Фреди Бошан, всичко, което искаше едно момиче, беше да го целуне. След това му правеха подаръци — видео конзола, игри и лаптоп.

Всичко започна с Джиджи Макинтайър, колежанка, която срещна след завръщането си до машината за лед в мотела. Джиджи беше там заради моминско парти на своя приятелка. Стоеше с празна кофа за лед, облечена с тениска над пъпа и много къси дънкови панталонки. Джиджи беше много забавна, глътка свеж въздух след годините на скука в Необятното.

Някои сигурно си представят прекараната нощ с бога на слънцето като на кино — незабавното разкъсване на дрехи, веднага след затварянето на вратата, секс във всички пози и на всички места. Не, не.

Фреди знаеше, че всяка жена има свои собствени правила в секса. За всяко момиче имаше различен ключ и подаръкът от Фреди беше, че знае как да го открие — формата му и как да пасне на ключалката. Фреди беше „отключил“ Джиджи — беше ли — като ѝ подари първия разтърсващ, крещящ оргазъм. Беше я попитал дали знае как работи дистанционното за телевизора, изгледаха няколко стари филма и едва тогава направи своя ход. Отне му почти цяла вечер, за да я вкара в леглото си, но след като успя, разполагаше цялото с време на света.

На следващия ден Джиджи се върна в „Ъки стар“ с порше кабриолет, пълно с кутии и дрехи. Всичко беше на брат ѝ, обясняваше тя, първокурсник в Нюйоркския университет.

— Какво му пука? Богати сме. Считай това за подарък за добре дошъл, Фреди — беше казала тя, отмятайки тъмната си коса. — Мама

ще му купи нови неща, когато се нанесе в апартамента в кампуса. Всичко е от миналата година, почти старинно. — Той ѝ благодари, а тя му отвърна със сладка усмивка. Все още му беше признателна за оргазма.

Джиджи замина за Ню Йорк и колежанките, които празнуваха в мотела, изчезнаха. Нещата замряха. Мотелът се напълни с пътуващи търговци, двойки с незаконни любовни афери, които за Фреди бяха безвкусни и тъжни. Зарови се в кутиите от Джиджи и намери конзолата и лаптопа. Видео игрите бяха забавни и го разсейваха, но лаптопът разкри пред него цял нов свят, много по-голям и от Деветте свята във вселената. Беше пропуснал много, докато беше в необятното, и си наваксваше по любимите си теми: плавателни лодки и океани. Откри и дълбоката си любов към спортните коли.

Те, разбира се, не можеха да се сравняват със сайтовете за запознанства, от които можеше да си избереш момиче, като от каталог. Фреди си беше направил профил и се беше снимал сам с камерата на лаптопа. Снимките му нямаха нищо общо с масово разпространените по тези сайтове снимки: голи до кръста пред огледалото в банята и с лице, закрито от отражението на светкавицата.

Не, Фреди използваше магията си, за да пресъздаде привлекателни снимки: Фреди на коктейл, облечен в смокинг; Фреди с каубойска шапка върху бик (беше трансформирал Бъстър); сериозен Фреди в сив костюм и разхлабена сива вратовръзка на точки, но най-доброто попадение беше ежедневната му визия: Фреди с обикновена тениска, дънки и черни кецове на плажа (и под тази пишеше „Това е истинското ми Аз“).

Момичетата прииждаха на тълпи и Фреди не знаеше какво да прави с тях, затова правеше тройки, четворки, петорки. Задоволяваше всеки каприз, ухажваше всяко момиче и ги караше да се чувстват специални. Недоволна клиентка нямаше.

Последната му мания беше Хили Лиман, с която си чатеха от известно време. Пускаха си постоянно съобщения чак до сутринта и напрежението растеше. През последните дни писането особено зачести, с което издаваше нетърпението им и Фреди се принуди да отложи купонясването с другите момичета. След запознанството си с Хили не се интересувахе от никоя друга.

Беше се случило нещо прекрасно: Фреди се беше влюбил. Друго обяснение нямаше. Хили беше различна. Накара го да чака. Другите момичета се оказваха пред вратата му само след едно съобщение, а тя му каза името си едва след няколко седмици разменяне на писма. Беше резервирана и предпазлива и той не мислеше, че това е в нейна полза. Най-странното беше, че тя дори нямаше снимка в профила си, а само сянка на силует. Не знаеше как изглежда, но чувстваше, че е великолепна. Усещаше го. Не можеше да го обясни, но беше привлечен от нея още от самото начало.

— След две седмици, след изпита ти? — написа той.

— Да, няма да мога по-рано. Но не спирам да мисля за теб. Само да можеш да те докосна, дори и малка прегръдка...

— Малка прегръдка?

— Знаеш какво имам предвид — отвърна Хили. След минути тя му писа отново — Наистина те харесвам.

Фреди спря, загледа се в думите на Хили на екрана, сложи ръце зад тила си и се изтегна. Въздъхна и написа „Аз също.“

На вратата се почука три пъти. Сигналът на Фрея.

— Ще пиша пак. Сестра ми е тук — написа Фреди.

— Добре, оставям те, колкото и да е трудно.

— Нямах идея. — В чат прозореца, сърцето от Фреди, оцветено в червено, се завъртя и Хили му изпрати едно на свой ред. Усмихна се сам на себе си. Как да не обичаш технологиите?

Фрея продължи да чука и Бъстър побутваше прасеца му.

— Фреди, вътре ли си? — прошепна тя отвън.

— Идвам! — затвори лаптопа си и откряна вратата.

Фрея стоеше премръзнала на прага с две пазарски торби, пълни с хранителни продукти. Втренчи се в него.

— Това пижама ли е? Цял ден ли си с нея? — зад гърба ѝ се виждаше свечеряващото се сиво небе.

— Е и? — попита Фреди, подразнен от натякването на сестра си. — Не е като да съм излизал.

— Вината си е твоя. Колко пъти ти казах да си дойдеш у дома — поклати тя глава. — Няма ли да ме пуснеш вътре? Донесох ти здравословни неща от градината на мама, ядки и сушени плодове, вместо боклуците, с които се тъпчеш.

Фреди взе торбите, показа глава навън, огледа се и отвори широко вратата. Фрея влезе покрай него.

— Разсеян си — каза тя.

— Малко — остави торбите на земята и седна в края на едно от леглата. — Момичетата не ме оставят намира. Искан да се уверя, че някое от тях не е отвън.

Бъстър се сгуши във Фрея и тя приклекна, погали го и погъделичка муцунката му.

— Мислех, че цялото това внимание ти харесва. Не ми казвай, че си самичък. Какво стана с харема ти? — наблюдаваше го с искрена загриженост — дали близъкът ѝ наистина не беше полудял. Изглеждаше ужасно: рошав, необръснат, с мръсна пижама. Не трябваше да живее така. Огледа се и забеляза компютъра на бюрото му.

— О, имаш Мак! — каза тя и се примъкна, за да го разгледа.

— Не го пипай!

— Не е бомба!

— Всъщност е! — отвърна ѝ. Премести пазарските торби на бюрото и сложи ръка върху лаптопа.

— Държиш се странно — каза тя и се фокусира върху него. — Ще ми кажеш ли какво се случва?

— Добре — въздъхна той. Осъзна, че нямаше търпение да разкаже на Фрея и просто изригна, разказа ѝ всичко: за сайтовете за запознанства и как беше срещнал специално момиче на име Хили Лиман. Не спираше да повтаря името ѝ.

Докато слушаше, Фрея разбра как Фреди се спасява от самотата, но очевидно беше изгубил разсъдъка си. Нямаше желание да разбива мечтите му за тази Хили, която вероятно беше просто разгонена колежанка, не че имаше друг вид колежанки и не, че имаше нещо нередно в това. Фрея най-добре разбираше нуждата да се експериментира, породена от желанието да се забавляваш, докато си млад и красив.

Но историята за влюбения Фреди ѝ идваше в повече. Беше се уморила от цялата ситуация — мотелът, обвиненията, мързелът му.

Фреди седна в креслото и опъна крака.

— Тя е жената, Фрея. Казвам ти. Този път е истинско — усмихна се той.

— Да бе. Всяка седмица хлътваш по някоя, а дори не си видял тази...

— Хили Лиман.

— Да, трябваше да запомня името ѝ досега. Повтори го много пъти — Фрея прокара ръка през косата си. — Виж, уморена съм и не мога да го направя. Не мога да намеря онова нещо, което си убеден, че Килиан е откраднал от теб и което ще докаже, че той е виновникът. Наистина трябва да продължим нататък. Ще кажа на семейството ни, че си се върнал. Мама ще бъде толкова щастлива.

Фреди скочи от стола, лицето му пламна.

— Не можеш да го направиш, Фрея. Никой не трябва да знае. Ако валкириите разберат къде съм... те ще... те ще ме върнат обратно. Не мога да се върна в Необятното! Не знаеш какво е там! Трябва да докажа, че не аз съм разрушил моста! — направи отчаян жест, отпусна се в креслото и наведе глава надолу. Когато вдигна поглед към нея, очите му бяха пълни със сълзи. — Не мога да се върна обратно. Трябва да ми помогнеш, Фрея. Моля те — Фреди прегракна.

Фрея поклати глава, загледана мрачно в близнака си.

— О, Фреди, спри — отвърна му тя, но и нейният глас я подведе.

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА

БАНДАТА СЕ СЪБРА

Снопът светлина минаваше през таванския фронтон и осветяваше пращинките. На пода имаше следи, сякаш оставени от Хензел и Гретел — от опаковки от бонбони, брокат, боички и детски костюми, които се намираха между мебелите.

Ингрид търсеше книга, която не може да намери в кабинета на Джоана. Втренчи се в странната пътечка. Когато за последно мина от тук, тъкмо се връщаше от апартамента на Фрея в Манхатън, затова беше сигурна, че е сложила костюмите в кутията. Не може да го е направил Тайлър, защото Грациела не се беше връщала след онзи ден. Може би е била Фрея? Напоследък сестра ѝ беше доста разпиляна, но какво ще търси измежду старите костюми? Ингрид започна да разчиства, вдигна розовата пачка, пластмасова стъклена пантофка, черна кожена маска — това не изглеждаше като част от детски костюм, а като аксесоар от дрешника на Фрея. В края на пътечката беше дървеният сандък на Джоана. Цигарен дим? Подуши въздуха.

Наведе се над куфара и забеляза, че ключалките са отворени. Когато повдигна капака видя пет малки глави пъхнати между пет чифта колене. Главите погледнаха нагоре и тя моментално разпозна елфите. Имаха брокат по целите си мръсни лица: три момчета и три момичета.

Не бяха точно деца, макар че Ингрид ги мислеше за такива. Бяха възрастни на години, но имаха детски тела и умове, както и пакостлива природа. Мръсните им лица ѝ напомниха за коминочистачите във Викторианска Англия, макар че бяха точно обратното на онези бедни малтретирани деца, които имаха зрелостта и нагласите на възрастните, пиеха бира, пушеха лули и след работа стреляха във въздуха в кръчмите. Елфите се бяха научили на евтино пиене и пушене в този свят. Ингрид забеляза това в мотела, където ги срещна за пръв път, но в тях все пак имаше и нещо наивно.

— Какво си имаме тук — каза тя и помисли, че прозвуча малко като Хъдсън.

— Не ни мрази, Ерда! — каза Келда с малките си розови устни. Вдигна ръка към лицето си, сякаш да се предпази, ако Ингрид я удари.

— Виждам, че сте наясно с местния жаргон. Това е чудесно! — отвърна им тя, докато петте елфи се измъкваха от куфара. „Хитри“, беше казал Тайлър. Ама че умно момче.

Дрехите им бяха купчина от мрачни нюанси, от тъмномаслинено до черно: тесни дънки, скъсани тениски, протрити пуловери, безопасни игли, вълнени шапки и тежки ботуши. Ингрид не можеше да определи какъв бе стилът им — пънк, гръндж, гребо. Всичките бунтарски стилове й изглеждаха по един и същ начин, независимо от десетилетието; само годините и марките се сменяха. Елфите изглеждаха така, сякаш се бяха върнали от война, а и доста помиризливи от последния път.

Келда и Ниф бяха двете женски елфи, малки и нежни като балерини, затова грубите дрехи и тежката очна линия изобщо не изглеждаха на място. Келда беше светла, с бяло руса коса и бледо сини очи, перлено бяла кожа, алени устни, като малък цвят, и румени бузи. Ниф беше нейна противоположност — тъмна, маслинена кожа, лъскава черна коса, огромни кафяви бадемовидни очи и пухкави устни. Разбира се, момчетата се криеха зад момичетата. Мърлявият и тъмнокос Свен със зелените очи, за когото Ингрид мислеше като за сърдито овчарче, апатичен и винаги с набола брада; Вал, който имаше огненочервен пънкарски гребен и приличаше по-скоро на нервна развалина, и Ирдик, с разрошена коса и закръглено момчешко лице с розови бузи. Беше облечен с тениска, на която пишеше *Гушкане не дрога*.

Характерно за елфите, и мъжките, и женските беше, че са миловидни същества. Чертите им бяха фини и деликатни, сякаш издълбани върху слонова кост, но в момента дори Ингрид не можеше да каже как изглеждат всъщност, защото бяха ужасно мръсни.

— Ще ми кажете ли какво става, преди да ви превърна в жаби? — попита тя. Беше по-скоро критика, отколкото реална заплаха.

— Моля те, не го прави! — изскимтя Ирдик. Имаше нещо много уязвимо и сладко в Ирдик и това накара Ингрид да се почувства виновна, че ги смъмри. А и тениската му беше толкова смешна.

Вал излезе пред останалите и започна да говори толкова бързо, че тя едва разбираше безкрайния поток от думи, който преминаваше в

стакато, когато имаше дума, започваща със „с“. В крайна сметка разбра това-онова, от което сглоби цялостната картинка.

Научи, че се бяха опитали да изпълнят обещанието си и да се върнат у дома, следвайки инструкциите ѝ, като се движат по жълтия павиран път — истинската пътека, която свързваше световете. В мотела, където бяха отседнали, Ингрид им беше показала къде е пътеката, но щом стъпили на нея, тя изчезнала. Освен това вече не си спомняха къде беше домът им, нито какво изобщо е дом. След като се провалили, усетили ароматът на Ингрид и я последвали до дома ѝ и се приютили на тавана на Джоана.

— Тук е хубаво!

— Има пайове!

— Вкусни!

— Не ни карай да напускаме! Ерда, молим те! — Келда, сложи черната кожена маска и започна бързо да прави цигански колела в стаята, от което на Ингрид ѝ се зави свят.

— Споменахме ли пайовете? — каза Вал.

— Обещаваме да не ти се пречкаме! — каза Келда щом спря да се върти.

— Тихо! — извика Ингрид — Не мога да мисля, когато крещите и подскачате така.

Елфите внезапно млъкнаха и останаха неподвижни.

— Добре — каза Ингрид със скръстени ръце. — Ще ви позволя да останете. Но трябва да сте тихи, да се криете и да не правите бъркотии. Освен това воните и трябва да се изкъпете. Направете го, когато Джоана не е вкъщи, и оставете банята във вида, в който сте я намерили. Ще бъде така, докато не разбере къде е домът ви и какво се е случило с жълтия павиран път. Но ако не се държите възпитано, ще ви прокълна!

Елфите бяха щастливи и се струпаха да ѝ благодарят, докато Ингрид почти беше спряла да диша, за да не усеща миризмата им. Свен стоеше самичък със скръстени ръце и кисело изражение на лицето.

Ингрид нежно отърси елфите и пооправи дрехите си.

— Благодарим, Ерда, благодарим ти — продължаваха те.

— Всичко е наред. Добре сте дошли.

Келда се завъртя на пета.

— Откраднахме нещо за теб — докато ровеше в джобовете си, ясните ѝ сини очи и белите ѝ мигли надничаха зад маската и гледаха Ингрид — За благодарност.

— И още нещо! — каза Ингрид — Никакви кражби! Не можете да използвате пари, което говори достатъчно за това, от къде сте. Но никакви кражби. Ще ви донеса храна.

— Ами цигари? — попита Свен с дрезгав глас. Звучеше сякаш пуши и пие от години, но Ингрид се беше вгледала в него достатъчно дълго, за да може да види, че не е толкова стар, колкото изглежда. Всичко беше позъорство и студено отношение. — Умирам за цигара. Ще ми купиш ли от онези ментолови цигари, госпожице Ерда? — подсмихна се той.

Ингрид се изнерви отново. Елфите бяха забравили смешния си акцент и говореха като местни тийнейджъри, а някои от тях — както забеляза Ингрид в библиотеката — бяха доста интелигентни, независимо от уличния си жаргон.

— Никакво пушене! Можете случайно да подпалите пожар! Сериозна съм, Свен. Не разбирам от елфска психология, но съм сигурна, че това ви вреди.

Той повдигна вежда, а Келда протегна ръка към Ингрид.

— Какво е това? — попита тя, хващайки смачканата хартийка.

— Нашият подарък! — отвърна Келда.

Ингрид започна да заглажда листчето. Ниф застана от другата ѝ страна, за да може и тя да гледа.

На малко скъсано ъгълче от лист от тетрадка беше изписано „Маги“, последвано от телефонен номер. Ингрид се втренчи в него обърквана.

Очите ѝ бяха свикнали да разчитат и анализират почерците в работата ѝ. Често ѝ се налагаше да напасва неподписани бележки от скицници и работни рисунки с почерка от скиците. В този случай почеркът от смачканото листче леко клонеше наляво и явно беше написано от левичар. Характерно „М“ със заострени връхчета и „а“, което напомняше на „2“ с опашка. Беше виждала тези „М“ и „а“ и преди.

„Ма...“

Мат Нобъл. Това бяха същите букви, които беше видяла, когато той се подписа на сметката за кредитната карта в бара. Ингрид

забеляза, че Мат е левичар още щом си извади кожено тефтерче, за да записва показанията ѝ. Хартията беше същата като тази, която държеше в момента в ръцете си, със светлозелени редове. Нямахше съмнение, че Мат беше изписал името и телефона на Маги на хартийката. Сърцето на Ингрид подскочи, а стомахът ѝ се сви. Може би Мат е мислил за друга и това е била причината срещата им да приключи толкова зле.

За ужас на феите тя я смачка и моментално я изхвърли.

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА

ЗАШЕТЕТЕН СЪМ ОТ ТЕБ

— Имаш две дъщери? — попита Харолд.

— Две дъщери и син — отговори Джоана и съжали, че усложнява нещата. Не можеше да обясни, че синът ѝ е в Необятното от цяла вечност, нито пък защо. Тя просто не можеше да забрави за него и затова често ѝ се изплъзваше от устата. — Ти имаш ли други деца, Харолд?

— Каквото виждаш, това и получаваш! — усмихна се Харолд. — Само дъщеря ми.

— Наистина е прекрасна. Познавам я от болницата. Държа се много мило с Тайлър, когато беше болен.

Седяха с лице към океана в частна беседка, част от ефектния нов френски ресторант. Всичко вървеше добре. Бяха преполовили предястията си — глазирана съомга с цитрусова коричка за нея и патешко конфи с боровинков сос за него. Вечерта беше много приятна, а и впечатляваха като двойка: Джоана беше облечена в елегантен сив кашмирен пуловер и тъмна пола, небрежно прибрана сребриста коса, перлени обеци; Харолд беше безупречно поддържан, облечен с един от знаковите за него костюми от три части: черен на тънко райе, искрящо бяла риза и червена вратовръзка. Омайващи тъмно сини очи, гарваново черна коса с бели кичури през нея. Лицето му излъчваше сила, но същевременно финес — изразени скули, нос и челюст. Беше изискан, ненатрапчиво внимателен. Излъчваше толкова грижовност, че да не я накара да се задушават. Беше начетен, но не и претенциозен, красноречив, но не и нагъл, образован, но без да го натяква. Харолд и съпругата му бяха пътували в чужбина всяко лято, достигайки чак до Югоизточна Азия. Той си припомни, че пътуването и плаването са били тяхна страст, но Джоана деликатно го насочи към теми далечни от жена му.

— Фрея работи в „Норт Ин“, а Ингрид е библиотекарка. С какво се занимава момчето ти? — продължи Харолд.

— Той ли? Той е перфектен. Красив, разумен, любвеобилен. Истинско съкровище — Това беше, редът ѝ мина.

— И живее тук?

Джоана се закашля и покри с ръка устата си. Щеше да ѝ се наложи да излъже.

— В чужбина! — каза тя делово.

Харолд беше интуитивен човек и тя усети, че той забеляза неудобството ѝ.

— Позволи ми, скъпа — той взе бутилката бяло вино от ледарката и доля чашата ѝ. Нямаше да любопитства повече. — Изглеждаш великолепно тази вечер и съм щастлив, че сме заедно.

Тя му сипваше червено вино, докато той ѝ доливаше от бялото и ръцете им се бяха пресегнали едновременно — всяка към чашата на другия. Ресторантът беше хубав и тя се радваше, че Люсиен ги остави и не ги притесняваше. Беше отличен сервитьор и знаеше кога да спре и кога да наглежда масата.

— Достатъчно за мен, разкажи ми за себе си — каза Джоана. — Нови интереси, хобита след пенсионирането?

Харолд се изкашля разколебан. Срамуваше ли се? Но защо?

— Започвам малък бизнес с един приятел. Не искам да казвам много. Да не го урочасам. Но скоро ще разбереш, скъпа Джоана.

— Чудесно, сигурна съм, че ще потръгне.

— Надявам се — отвърна той и ѝ намигна. Флиртуваше ли? Ами тя?

На следващата сутрин Джоана имаше лек махмурлук, болка в слепоочията и тила, но си заслужаваше заради хубавата вечер с нов приятел. Предметите и мебелите напоследък не бяха размествани за нейно облекчение. Напоследък някой тършуваше в хладилника и килера. Вчера беше изпекла цяла тава сладки, а сега бяха останали само трохи. Притесняваше я, че Грациела отказва да се върне в къщата, защото била обладана от духове, макар че Джоана ѝ обясни, че духове не съществуват. Тайлър все още беше голяма част от живота ѝ, въпреки че майка му спря да работи за тях. Джоана го взимаше от детската градина и прекарваха следобедите заедно.

Миналата вечер тя и Харолд се смяха като деца, но бяха прекрачили и нова граница. След като поопозна Харолд като приятел, Джоана беше склонна да мисли, че може да го хареса и по другия начин. Не подозираше, че нещо толкова можеше да ѝ се случи отново и беше свикнала да е сама. Не че някога е била истински сама, трябваше да има предвид и Норман, но дали можеше да се твърди, че още бяха женени? Никой от тях не беше подавал документи за развод, но кой сред безсмъртните беше чувал за развод? Предполагаше, че трябва да попита дъщерите си какво мислят.

Всъщност тя никога не мислеше, че ще изпадне в такава ситуация и ще има такъв проблем. Харолд я изненада и сега тя се разхождаше в къщата усмихната, което забеляза, преминавайки пред високото антично огледало в дневната. „Кой е това?“, стъписа се, преди да осъзнае, че е тя самата. Изучаваше отражението си, сложи кичур коса зад ухото си, видя сиянието, което излъчваше. Изглеждаше подмладена, което я накара да се усмихне още по-широко. Стъписа се: „Какви ги върша?“, запита отражението си.

Тогава Джоана видя Гили над себе си, с черен клюн, същото синьо-черно като перата му. Обърна се към своя познат, който беше кацнал на часовника на дядо ѝ. Каквото и да беше направил Харолд с Гили, беше подействало. Гарванът беше видимо по-здрав, по-бляскав. Джоана се радваше да го види изправен и да се наслаждава на времето си в клетката.

Гили изграчи. Казваше на Джоана, че иска да я заведе някъде, изглеждаше нетърпелив и подскачаше от крак на крак. Отлетя от часовника и кацна на вдигнатата ѝ ръка.

— Какво има? Къде отиваме? Навън ли? Добре.

Джоана Обу гумените си ботуши и наметна палтото си, върза червено шалче около косата си и излезе навън след Гили. Гарванът летеше от клон на клон, кацна на оградата в градината и насочи Джоана през портата до пътека, която минаваше през обрасло поле. Пресякоха няколко съседски имота, плевня, после и плет и се насочиха към гората.

Движеха се бързо и скоро Джоана премръзна, но забързаната разходка на свежия бриз ѝ се отразяваше добре. Въздухът миришеше

на почва и дива мащерка. Почти стигнаха до гората и приятелят ѝ кацна в бурените. Гарванът се клатушкаше и с това привличаше вниманието на Джоана към земята. Гили спря и посочи с клюн. Джоана видя пътечка от увехнали и изсъхнали треви и диви цветя, лилави астри и енъовче, наобиколени от цъфтящи цветя. Сякаш някой беше стъпнал покълналото и беше оставил смърт на това място.

Джоана коленичи и докосна изсъхналите треви и цветя. Разпаднаха се от най-лекия допир. Изправи се и тръгна по изсъхналата пътека, която водеше към гората. Гили кацна на рамото ѝ, докато Джоана продължаваше да върви и стигнаха до поляна, където тревата беше зелена. Пътечката лъкатушеше безцелно през тревата, сякаш в търсене накъде да отиде. Нататък завиваше през други треви и цветя.

Гили започна да грачи, подканяйки Джоана да продължи да върви, за да ѝ подсказе, че се приближава до целта, но тогава тя чу някой да вика името ѝ. Моментално разпозна гласа и се зарадва, че ще остави следването на пътеката.

— Джоана, каква приятна изненада — каза Харолд Аткинс. — Бях зад плевнята — посочи той с глава — и те видях да минаваш, но бях по средата на застрелването на една кобила. — Усмихна се и пое през поляната с широки крачки към нея.

— Радвам се да те видя толкова скоро, Харолд — отвърна тя. Дори когато трябваше да върши работата си като ветеринар, Харолд беше облечен с костюм и излъскани обувки. Почувства се зле облечена — с работните дрехи, червения шал около неизмитата ѝ коса, дънки, вълнено палто и големи гумени галоши.

— Нямахте как да те видя и да не те поздравя — усмивката му беше заразителна. — Виждам, че Гили се оправя.

— О, да, изведнъж живна. Отдъхнах си. Тъкмо се разхождахме.

Целунаха се по бузите и Джоана забеляза, че ѝ хареса как Харолд ухае на сапун, гора, но и на океан. Може би просто усещаше свежий въздух на Норт Хемптън.

— Ще се радвам да те изпратя до вкъщи, ако нямаш против. Денят е прекрасен — каза Харолд.

Тя прие предложението му. Двамата не спряха да говорят и да правят планове да вечерят скоро заедно и Джоана напълно забрави за странната следа от изсъхнали цветя.

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА

КРИЕНИЦА

„Дракон“ беше осемнайсетметрова лъскава, бяла спортна яхта с триметров кил, вдигаше скорост от четирийсет и четири възела при 2330 оборота в минута, но сега възетата я държаха акостирали на кея на остров Гарднър. Лодката имаше три нива. В горната ѝ част се намираше външната галерия с капитанската кабина, в която имаше хладилник с чекмеджета, бар, охладители, няколко кутии за съхранение и кутия за риба. С други думи имаше много места, които да се използват за скривалища. Под нея беше второто ниво — тиковата палуба имаше люк, който водеше до допълнителни места за складиране; десен борд с обърната обратно на посоката на движение пейка, под която имаше отделения за възета и екипировка.

Под палубата се намираше вътрешната галерия: тиков под и стени от черешово дърво, резбовани шкафове и бежови кожени седалки. Към кърмата беше главната каюта, в която се намираше биометричен сейф, който само Килиан можеше да отвори с отпечатък от показалеца си (беше твърде малък за това, което Фрея търсеше), както и многобройни шкафове и гардероби; вдясно беше каютата за екипажа с три места, под които имаше още възможности за съхранение; следваха салонът и кухнята с черни гранитни плотове и много шкафове. Фрея няколко пъти беше претърсила машинното и трите тоалетни.

Скришни места имаше на всеки сантиметър от „Дракон“.

Фрея беше претърсила лодката от носа до кърмата, но едно отделение можеше да е скрито в друго, като поредица от матрьошки, затова започна търсенето отново.

Сега се намираше в кабината на екипажа, която се ползваше и като гостна. Повдигна горната част на едно от леглата и извади всички завивки, поставени под него. Както и предполагаше, откри тайна врата на дъното. Опита да я отвори, но нямаше дръжка. Трябваше ѝ нещо, което да подпъхне и да я повдигне. Обърна се, за да вземе нож от кухненското чекмедже и се озова лице в лице с Килиан, който се беше

промъкнал зад нея и я беше наблюдавал. Не го беше чула да се качва на лодката или да слиза по стълбите, сякаш просто беше долетял до долу.

Той изглеждаше объркан, но в пронизващите му очи се четеше и нещо друго. Тя не можеше да определи дали беше гняв или разочарование.

— Какво става? Какво търсиш?

Фрея се опитваше да изглежда глуповато.

— Търся друга възглавница. Мисля, че си разтегнах гръбнака в бара заради кофите с лед. Не знам защо не използвам магия, за да ги качвам горе. Сега ми трябва нещо, което да ме прикрепя, докато спя, за да не ме боли толкова много — стисна дясната си ръка.

Това беше нелепо. Защо трябваше да говори толкова бързо винаги, когато лъже? Джоана винаги го разбираше, а вероятно и всички останали.

Килиан стоеше вторачен в нея за известно време, след което на лицето му бавно се появи усмивка.

— Стига глупости. И двамата знаем, че това е лъжа — засмя се той.

Тя също се усмихна, но не можеше да измисли друго извинение. Можеше да се престори на ревнива, че се съмнява в изневяра. Но защо би претърсвала под пода? Ще изглежда луда, ако го обвини, че крие жена под леглото.

Килиан се наведе през вратата. Беше непоклатим, гласът и движенията му винаги бяха спокойни и напомняха на Фрея за замечтаните нощи, в които правеха секс. Не че го правеха напоследък, но нищо не можеше да спре привличането.

— Избягваш ме — каза той. — Не спиш тук. Изобщо. Всеки път щом ти звънна, за да питам дали да ти помогна в бара, казваш, че няма нужда, а това никога не е имало значение. И какво се случва с теб и лодката? Колко пъти ще я претърсваш? Какво има? Защо не ми кажеш?

Дотук със заблудата, че е оставяла лодката като непокътната.

— Изгубих нещо — каза тя. Ето, каза го. Това не беше далеч от истината. Фреди беше загубил нещо.

— Ще ми кажеш ли какво е то?

Гледаше го и хапеше устните си. После твърдо поклати глава в знак на отрицание.

— Може би ще мога да... помогна? — каза Килиан. — Замисляла ли си се за това?

Тя замълча за момент и си пое дъх.

— Не можеш. Съжалявам. Не мога да ти кажа. Не още. Не ми е приятно да крия от теб, но просто не мога.

— Добре, така да бъде... — отпусна глава и сви рамене. Когато отново я погледна, тя видя тъга в очите му. Беше искрена и ясна и тя се почувства ужасно.

Обичаше го много, но обичаше и Фреди. Нямаше начин брат ѝ да е прав, но трябваше да намери доказателство или поне да се увери, че в обвиненията му няма и капка истина. Беше поставена в ужасна позиция между двама души, почти еднакво скъпи на сърцето ѝ.

Валкириите не пускаха на свобода затворниците и някой трябваше да плати за разпадането на Бофрир. Някой трябваше да отиде в Необятното, нямаше друг начин и ако не Фреди, то кой друг? Локи си излежаваше времето. Фреди беше толкова сигурен, че е Килиан, а Фреди никога не я е излъгал.

Изведнъж Килиан удари стената и Фрея подскочи. Знаеше, че е объркан от случващото се и че мисли, че я губи.

— Недей, Килиан, моля те — тя почувства прилив на любов и съжаление към него. Знаеше, че съжалението беше смърт за всяка връзка и не искаше да го изпитва към Килиан.

Той не каза нищо. Вместо това рязко се обърна и я остави сама, карайки я да се чувства още по-ужасно, изоставена и нуждаеща се някой да я съжали. Качи се на палубата и извика името му, стигна до капитанската каюта, но той беше изчезнал. Тя се върна обратно и застана пред перилата, изричайки името му в тъмното:

— Килиан! Хайде! Върни се!

Не последва отговор. Килиан го нямаше.

Тя знаеше какво се опитва да ѝ каже: „Давай, Фрея. Тършувай в лодката ми, колкото искаш. Няма да те спирам. Ако мислиш, че не можеш да ми имаш доверие, ако мислиш, че крия нещо от теб, давай, претърси я. Предизвиквам те да намериш нещо.“

И се почувства като глупачка.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА

НОЩ И ДЕН

Минаваше два часа. Ингрид вече беше прибрала табелата „Консултантски услуги“ в чекмеджето и започна да пише доклада си за новия чертеж. Скорошното финансиране на библиотеката беше позволило да се заменят старите компютри с по-нови, както и да се сдобият с архивиращ софтуер, с който можеха да се проследяват всички чертежи и планове, притежание на библиотеката. Имаше много работа: трябваше да прехвърли всеки документ и прилежащите към него материали, за да се въведат данните им. Започна с Едуардианския чертеж, защото той беше пресен в съзнанието ѝ.

Чу Хъдсън да чука на вратата на офиса ѝ и погледна над монитора.

— Заповядай — извика тя.

Той откряна вратата, колкото да може да се промъкне през нея, и тихичко я затвори след себе си.

— Бонжур, мадмоазел Ингрид — каза Хъдсън ухилен. — Един много красив полицай е тук, за да ви види — повдигна вежда той.

— Нямаш предвид... — изсумтя тя, паникьоса се и погледна Хъдсън за секунда. — Наистина ли е той? — попита и нервно започна да подрежда химикалките, моливите, гумичките и телбода по бюрото си.

— Е, да го доведе ли?

— Ами, да, предполагам. Давай — гласът ѝ изтъня. Не го погледна, за да не види ужаса в очите ѝ.

Хъдсън отиде да доведе Матю Нобъл, а Ингрид оправи косата си с ръка, коригира позата си и не успя да реши коя ръка да сложи върху бюрото. Първо пробва с едната, после с другата, но сметна, че ще е добре да се престори, че пише на компютъра, така щеше да изглежда безгрижна.

Мат влезе. Не беше с униформа, обикновено следователите носеха цивилни дрехи и Ингрид си помисли, че изглежда елегантен с тъмносинята риза, тесните панталони, лъскав черен кобур на кръста си

и лъскави черни обувки. Не носеше шапка, което според Ингрид беше умно решение.

Тя се изправи, излезе зад бюрото си и протегна ръката си за поздрав.

— Здравейте, следовател! — кимна му тя.

Той ѝ се усмихна накриво.

— Ингрид, винаги така официална.

— Заповядай — каза тя и посочи с ръка към стола и малката пейка до стената и седна зад бюрото си.

Мат избра да седне на стола срещу Ингрид, с лакти подпрени на коленете си. Ръката му беше на челото, загледан в пода и поклащайки неодобрително глава. След това се изправи и погледна Ингрид в очите. Изглеждаше изтормозен.

— Помислих, че е добре да намина и да поговоря с теб очи в очи, след като не отговаряш на обажданията ми — каза той. — Предпочитам да разбере лично, ако си решила да прекратиш... нашата... това... нещо между нас...

— Твоите обаждания? — попита тя.

— Да, моите — отвърна ѝ остро. — Оставих ти няколко съобщения с искрените си извинения за онази вечер. Съжалявам за случилото се. Ченгето в мен проговори. Притесних се за теб. Прекрачих границата. Много, много съжалявам.

Гледаше го с широко отворени очи. Това беше последното, което очакваше да чуе, защото тя се беше подготвила да поднесе извиненията си. Объркана, искаше просто да се усмихне и направи усилие да овладее изражението си.

— Добре — започна тя — явно телефонът ми е повреден, защото не съм получила никакви съобщения от теб.

— Наистина ли?

Тя поклати глава. Мат се засмя.

— Никак не ни бива в това, нали? — изправи се, тропна с крак по пода, сложи ръка в джоба си и плахо погледна към нея.

— Така си е — отвърна Ингрид.

Погледнаха се срамежливо и на лицата и на двамата се появиха усмивки.

— Не трябва да се извиняваш, Мат. Аз се държах грубо с теб и оттогава се чувствам ужасно — каза тя искрено. — Да приемем, че аз

съм по-виновна, защото дори не ти се обадох. Какво си мислех, по дяволите?

— Не, вината е моя — каза той и последва нейния жаргон от тридесетте години на миналия век — Държах се като кука.

— Защо говорим така? — попита тя, мислейки, че всеки момент ще чуе скърцане от плоча като фон за диалога им.

— Ти започна — каза Мат — Просто исках да избегна мълчанието.

Засмяха се. Имаха още нещо общо помежду си, освен класическите американски романи, но и веселите холивудски филми от златната ера на Хъмфри Богарт и Лорън Бакол — блян по сладката черно-бяла романтика.

— Може ли да опитаме отново? — попита той. — Аз и ти? Трябва. Ти си толкова кръшна и сочна, Ингрид.

— Спри се! — подсмивваше се тя.

— Не мога. Превъзходна си.

— Бих искала да ти дам друг шанс. Наистина бих искала, Мат — каза тя с дрезгав глас като на героиня от филм ноар.

Ингрид беше сигурна, че елфите имаха вина за пропуснатите обаждания. Може би са се ровили в телефона ѝ. Нямаше да е учудващо. А и хартийката с телефона на момичето? Вероятно някоя от пакостливите им шегички. Ще ги научи след работа, елфи лентяи такива. Трябваше бързо да разбере откъде са, за да ги изпрати обратно. Възможно най-скоро.

ГЛАВА ПЕТНАЙСЕТА

ПЪЗЕЛ

Оставаха няколко дни до Все Светии. Джоана се безпокоеше за следата от духове и не обръщаше внимание на нищо друго. Дори на това, че къщата бавно затъваше в мръсотия, откакто Грациела спря да работи. Тя беше забранила на Тайлър да идва от страх, че може да бъде обладан от зли духове. Джоана беше споменала за това на Ингрид и дъщеря ѝ беше измърморила нещо за „бегълци“ и че ще се „погрижи за това“. Джоана очакваше с нетърпение да празнува с „осиновения“ си внук. Щяха да дълбаят тикви, да купят сладкиши за обикалянето на къщите. Но не и сега.

Излезе навън с раница на гърба, докато Гили я водеше към пътеката от изсъхнали цветя. Стигнаха до поляната, където се срещнаха с Харолд. Беше около два часа в безоблачния ден, когато слънцето бе достигнало зенита си и огряваше тревата през клоните на боровете. В средата беше пътеката, оставена от духа, който искаше да се свърже с Джоана. Тревата по нея беше наклонена в различни посоки и ставаше на пепел, щом тя пристъпеше по пътеката. Разбира се, щеше да е много по-бързо да мине направо през поляната, но искаше да държи под око самата пътечка за улики. Когато стигна до края ѝ, видя, че следата продължава сред дърветата и там става черна; боровете и нишки, покрили земята, бяха изсъхнали. Приклезна, взе цяла шепка от тях, огледа ги и ги подуши; бяха овъглени и се превърнаха в сажди в дланите ѝ. Плесна с ръце, за да се отърве от черния прах и продължи да се изкачва по хълма. Гили отлетя напред. Спъна се в купчина камъни, изправи се и продължи нагоре. На върха пътеката рязко изчезваше пред огромен дъб, а под него в сянката на разперените му клони се виждаше малка издатина с надгробен знак отгоре. Гили кацна върху него.

Нещо проблесна откъм гроба и Джоана закрачи натам. На надгробния камък нямаше изписани име или послание — просто обикновен, грапав надгробен камък. Но на могилата под него боровете иглички и листата бяха избутани и се виждаше послание.

Духът беше използвал шест рунически камъка, две плочки от Скрабъл и две зарчета, изчезнали от скъп комплект за табла, подарък от Ингрид. Дървените плочки от Скрабъл можеха да са на всекиго, но руните, направени от същия материал като пръчицата ѝ, която също беше там — духът я беше използвал, за да подчертае посланието — със сигурност бяха нейни.

Не беше забелязала липсата на руните. Обикновено ги държеше в червена кадифена торбичка на бюрото в кабинета си. От време на време се допитваше до тях, за да разреши конфликт или да надникне в бъдещето. Джоана нямаше способностите на Ингрид и се нуждаеше от помощта на тези древни скандинавски камъни.

Тя се постара да не докосва нищо. Свали раницата си, намери химикал и тефтерче и преписа съобщението, за да не го забрави и да може да го проучи по-късно вкъщи. Очевидно духът използваше руните, за да ѝ каже нещо.

Гили изграчи силно и в гората се чу ехото му.

— Да, Гили, има X на мястото — каза тя. — Повече прилича на E? Донякъде... Благодаря ти, че ме доведе тук. Справи се добре.

Руните са азбучно писмо, всяка буква е издълбана върху малка каменна плочка и притежава специално значение, както при картите таро. Редът, в който се подреждат руните, също има значение. На пръв поглед забеляза, че никоя от руните не беше обърната, което я окуражи, това беше благоприятна поличба. Обикновено щом руната е обърната, тя носи негативно послание.

Руните бяха подредени в права хоризонтална линия, в която беше включена и буквата „А“ от Скрабъл. След първите три руни имаше празнина, след която следваха още три, сред които беше и „А“. В древните пророчески практики, каквито са руните, таро или Чинг, числото три се използва при гадаенето, обозначаващо минало, настояще и бъдеще, пълен триъгълник, триединство — вода, кръв, дух. Разпръскването на три руни е известно и като Разпръскването на Норн, представящо трите сестри Норн, богини на миналото, настоящето и бъдещето, които ръководят съдбите на хора и богове. Но защо и латинската буква „А“ беше там?

След първия ред следваше втори, с два зара, „1“ и „5“, последвани от обърнато „L“ от Скрабъл. Дали обърнатото „L“ не замества „7“? Така ще се получи числото 157. Какво ли означава? Дали

е година от юлианския или григорианския календар? Толкова отдавна! Заради другите предмети, освен руните, тя знаеше, че това послание ще изисква нещо повече от четене на рунически символи. Беше истински пъзел за разрешаване.

Тя го нарисова в тефтерчето си.

Когато ги копира, Джоана претърси мястото за други знаци — изоставена буква или руна, дори друг предмет, но не откри нищо. Сложи плочките, буквите и зарчетата в носната кърпичка, която държеше в чантата си и ги прибра, за да може да възпроизведе посланието върху бюрото си.

Стана студено и боровете и кленовете започнаха да се поклащат от вятъра.

— Засега приключихме тук, Гили — рече тя и сложи раницата на гърба си.

— Га-га! — отвърна гарванът и отлетя напред, за да я води по пътя към дома.

ГЛАВА ШЕСТНАЙСЕТА СЕКСУАЛНО ИЗЦЕЛЕНИЕ

Фрея прибра купата със сладкиши и си помисли, че тази година децата са по-малко от миналата. Все Светии мина и замина, но не беше същото без Тайлър, когото очакваха с нетърпение, за да го погледят. Джоана не беше украсила — майка им не беше на себе си напоследък — а Ингрид не одобряваше „комерсиализирането“ на тези свети дни, макар и да беше минало много време, откакто бяха празнували истински празника. Срамота. След вдигането на Забраната нищо не ги спираше да се поотпуснат като истински езичници. Може би догодина. Телефонът на Фрея извибрира. Получи съобщение от Килиан:

„Ела на кея възможно най-скоро. Искам да ти покажа нещо.“

Не се бяха виждали от последния глупав скандал на борда на „Дракон“. Сякаш Килиан беше изчезнал. Вечер Фрея наблюдаваше „Дракон“, за да види дали свети, но яхтата си оставаше тъмна. А Килиан ѝ се обади за пръв път след онази вечер.

След заминаването му тогава Фрея се върна и претърси всеки ъгъл от лодката и усети това като предателство. Мислеше, че е открила всички тайни кътчета и е отворила всяка вратичка, но търсенето продължи до зори и отново не даде резултат.

Фрея беше разтърсена, откакто Фреди сподели за съмненията си. А и в Килиан забелязваше различни неща, като зъл блясък в очите и злонамереност, когато едва не падна от пешеходния мост. Но дали не бяха плод само на въображението ѝ? Лесно се впечатляваше и емоциите ѝ замъгляваха всичко. Може би виждаше неща, които не съществуваха?

Криеше се в апартамента си в Ню Йорк, само и само да не попадне на майка си или сестра си. Щяха да любопитстват и да мрънкат, а тя беше твърде уязвима и на ръба да им довери всичко. Даде

дума на Фреди, че няма да разкрие тайната му — че се е завърнал и че е избягал от Необятното. Ако беше друг, вече щеше да го е издала, но винаги пазеше тайните на близнака си. Те бяха свещени, без значение, че я изяждаха отвътре. Но Джоана и Ингрид вече ставаха подозрителни.

А най-лошото беше, че Килиан ѝ липсваше. Чувстваше се така, сякаш бяха отсекли част от нея и кръвта ѝ изтичаше. Усещаше, че го е изгубила и то тъкмо когато отново го беше открила, но това съобщение възвърна надеждата ѝ.

Освен това на лодката няма нищичко. Фреди можеше да си я претърси и сам, ако не ѝ вярваше. Затова му написа:

„Веднага идвам.“

Когато Фрея стъпи на моста, Килиан вече я чакаше на другия му край, небрежно облегал на парапета. Лицето му беше неразгадаемо. Тя се забърза, но щом стигна до него, той ѝ каза да мълчи и нежно сложи върху очите ѝ бял шал. Усещането от докосването на пръстите му, докато проверяваше дали го е поставил правилно и няма пролуки, я успокои. Сложи ръце на раменете ѝ и прошепна „Виждаш ли?“.

Тя поклати отрицателно глава. Знаеше, че това беше неговият начин да я помоли да му се довери сляпо. И в този момент се чувстваше толкова облекчена и развълнувана от присъствието му и от докосването му, че с удоволствие би го оставила да я заведе на ръба на пропаст и да я блъсне от него.

Завъртя я пет пъти, след което я обърна в другата посока. Пое ръката ѝ.

— Хайде — каза той.

Поведе я напред, но след тези завъртания не знаеше дали се движат към кея или в обратна посока. И в двата случая усещаше солена нотка във въздуха. Изведнъж морският аромат изчезна и тя заключи, че се отдалечават от водата. Той беше зад нея, с ръце на кръста ѝ и леко я побутваше напред. Усети, че са сред дървета, защото чуваше чуруликането на птичките над главата си и предположи, че се отдалечават от „Феър Хейвън“.

— Къде ме водиш? — попита тя.

— Шшт — вървяха тихо известно време, докато той не я спря. — Добре — каза само и разхлаби превръзката, като плъзна възела към тила ѝ.

Шалът падна и тя отвори очи. Бяха на югоизточния бряг на Феър Хейвън, където се намираше оранжерията на имението.

Годините на бездействие бяха довели до разпадането ѝ. Куполът и стените бяха потъмнели и много от стъклата бяха изпочупени. Вътре беше настанал хаос от плевели, храсти и бръшлян, който пречеше дори да се пристъпи във вътрешността ѝ.

Фрея гледаше изумена. Оранжерията беше напълно обновена, а стъклата ѝ блестяха. Мястото ѝ напомни на тропическата оранжерия в Кю Гардънс в Англия: тънки, усукани палми, агаве, африкански теменужки, филодендрони с яркозелени дантелени листа, малко езеро с розови водни лилии. Възстановената оранжерия беше напомняне какво значеше Килиан за Фрея: Балдер, богът на спокойствието, радостта и красотата. Това беше не само част от него, но и проява на любовта му.

— Ти ли го направи? — попита тя.

— Просто исках да ти покажа новата ти билкова градина — каза Килиан — Малко се поувляхох и ми отне време да я подреда, както исках. Винаги си казвала, че искаш сама да отглеждаш билките за магиите си.

Очите на Фрея се насълзиха. Килиан я хвана за ръка, влязоха вътре и усетиха тежкия, влажен и топъл въздух, изпълнен с аромат на цветя и песен на цикади. Разведе я и ѝ показа билките, които беше засадил: дамиана, исоп, репей, вратига, валериана, козя трева, ангелски корен.

— Мъх — каза той и се спря пред голям, объл зелен камък.

— Виждам! — отвърна тя, сложи ръка върху мъха, натисна го и се възхити от мекотата му.

Той се усмихна с неустоим блясък в очите.

— Хубаво е — и се притисна към мъхестия камък. Мястото беше идеално да се облегне, докато Килиан докосваше с устни врата ѝ, а след това лицето, целувайки сълзите ѝ. Скоро лежаха голи сред африкански теменужки; после лицето и ръцете ѝ бяха притиснати срещу прозореца и при всяко негово проникване тя виждаше как дъхът ѝ оставя следа върху стъклото.

Бяха облени в пот, но гладките им тела отново се плъзгаха едно върху друго, тя отново се опря на мъжа, докато той нежно се движеше в нея. Беше толкова силен и тя обичаше способността му да се контролира. Прокара ръце по мускулестото му тяло, а той вдигна краката ѝ към раменете си и ги притисна към гърдите ѝ. Бяха в синхрон и правеха любов — това беше всичко — всичко, което си спомняше да е правила с него. Крещеше, докато той потрепваше в ръцете ѝ, държейки я плътно и тя погледна нагоре към небето и облаците, движещи се над техния стъклен рай.

Отпуснаха се, ръцете им лежах безсилни встрани, и въздъхнаха с допрени чела:

— Мамка му, липсваше ми! — каза Килиан.

— И ти на мен — каза Фрея. „И ми липсваше чукалото с теб.“

Хвана лицето ѝ с ръце и я придърпа към себе си. Беше прекрасен. Всичко, което Фрея искаше. Само Килиан можеше да разтърси така и душата, и тялото ѝ, беше единственият, който го можеше. И всичко, което трябваше да направи Фрея, беше да му се довери.

Фреди грешеше за него. Не трябваше да се съмнява. Килиан никога не би я измамил. Тя спря да го целува и преди да осъзнае изрече:

— Криех нещо от теб. Брат ми се върна от Необятното. Фрир, тоест Фреди. Сега се казва Фреди.

Килиан я погледна и на лицето му се изписа щастливо изражение.

— Това са страхотни новини! Фреди! Не само на теб ти липсваше! Къде е? Хайде да го видим. Сега!

Хвана я за ръката, а с другата започна да събира разпръснатите им дрехи в оранжерията. Подаде ѝ блузата и панталоните.

Фрея се облегна на мъхестия камък и притисна дрехите към гърдите си.

— Не е толкова просто, Килиан — погледна надолу към кафявата земя, а след това продължи да го гледа как се облича. Щеше да ѝ се наложи да обясни.

След като бе разкрила, че Фреди е тук, вече не можеше да се сдържи. Беше поела по пътя на вярата и доверието.

— Фреди е избягал от Необятното. Валкириите не са го освободили. Има и още... — тя му разказа версията на Фреди за случилото се, че Килиан е него враг, че Килиан е виновен за разрушаването на моста и присвояването на силите на боговете, като е оставил той и Локи да поемат вината. — Не мога да го разубедея. Убеден е, че си бил ти. Опитах, но той настоява да се крие и да планира отмъщението си срещу теб.

Килиан стоеше неподвижен; бос, с обути дънки и разкопчана риза. Гледаше я по същия начин, както онзи последен път на „Дракон“ — изоставен, наранен, объркан.

Все още не беше облякла дрехите си и те се свлякоха в краката ѝ. Погледна го и повдигна вежди.

— Но той не е прав, нали, Килиан? Кажете ми, че греши!

Килиан не отговори, а започна да закопчава ризата си, без да я поглежда и без да отговори на въпроса ѝ.

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСЕТА ТИЙНЕЙДЖЪРСКА МЕЧТА

На плажа беше ветровито, но това не беше от значение; пясъкът ги удряше през лицата и влизаше в храната им, одеялото се повдигаше от краката им, макар да бяха го застъпили, за да го закрепят, а косите им се разрошваха от внезапните пориви. Но всичко това ги караше да се смеят.

Мат беше взел Ингрид след работа и я закара до носа на Лонг Айленд, близо до фара Монтоук Пойнт, за да гледат залеза. Намираха се в малка пясъчна пещера, заобиколена от скали, връзващи се в небето. Фарът не ги осветяваше и двамата се чувстваха като в друго измерение или в колебание между него и реалността. Бяха на границата между обикновено и необикновено, но и двамата не го смятаха за нормално. По-вероятно бяха в зоната на мечтите, поне така чувстваше Ингрид тази тяхна втора първа среща. Започваха всичко отначало.

Мат беше донесъл одеяло и изненада Ингрид с кошница за пикник с елегантен комплект от бяла покривка и салфетки, чаши за шампанско, изстудена бутилка „Въов Клико“, патешки пастет, краставички, меко бри, маслини и франзела, хрупкава отвън и мека отвътре.

— След като предния път не стигнахме до ресторанта, реших да донеса ресторанта тук — каза Мат и отхапа от филийка с пастет. — Дано ти хареса. Сервитьорът каза, че всичко е „тре“ вкусно.

Ингрид беше очарована и се засмя на опитите на Мат да говори с френски акцент. Той имаше добро ухо. Винаги успяваше да я изненада. Никой не е бил толкова внимателен към нея. Освен баща ѝ, Норман, но бащите не се брояха, когато ставаше дума за такива усилия.

Слънцето се скри зад сиво-син облак и го очерта с бяла светлина. Над линията на хоризонта небето беше тюркоазено, надолу охра, след това мандариново, сливащо се с водата, която меко отразяваше светлината обратно в небето. Вълните се разбиваха, съскайки по пясъка. Приключиха с вечерята и слънцето изчезна във вълните.

— Това е магия — каза Ингрид.

Мат се усмихна и не отговори, но не изрази и несъгласие. Тя реши засега да го остави. Нямаше смисъл да се карат. И нямаше желание да надникне в живота му, макар че щеше да ѝ е лесно да го направи; седна до нея с навити до коленете панталони, бос, отворен, възприемчив — перфектния кандидат.

Дори веднъж не беше споменал „групата бездомни деца“ и тя му беше благодарна. С него се чувстваше спокойна, сякаш се бе прибрала у дома. Гледаше одухотвореното му луничаво лице и различните му изражения, докато косата му се вееше на посоки от вятъра и надникна в дълбоките сини очи.

Мат наклони глава към нея:

— Може ли? — попита той. Ингрид примигна нервно, но той я хвана за раменете, обърна я с гръб и внимателно започна да сваля фибите от кока ѝ. Поставяше ги в дланта ѝ. Тя се обърна с лице към него и разтърси косите си.

— Така е по-добре — каза той. Постави пръст под брадичката ѝ, повдигна я, за да може да го гледа в очите. Той наведе лице към нея и Ингрид едва успя да се овладее.

— Трябва да се връщаме в колата, преди да се стъмни и да приберем всички тези неща, не мислиш ли? — потрепна тя.

— Хмм... — каза замечтано Мат. — Е, добре — и се засмя.

Тя се изправи, изтърси трохите от полата си и започна да прибира. Почувства се глупаво и смешно, че съсипа момента; можеше да му позволи да я целуне. Не е като да е за пръв път. Нещата се развиваха твърде добре и тя не знаеше докъде ще доведе това; докъде искаше да доведе това.

Вятърът се усили и те побързаха към колата. Носеха одеялото и кошницата през каменистия път и се обуха, щом стигнаха до паркинга. След като сложиха всичко в багажника, Мат отвори на Ингрид пасажерската врата и седна на шофьорското място.

Той затръшна вратата и се обърна към нея. Тя го погледна въпросително, а може би празно. Не знаеше как го гледа.

— Съжалявам... — каза тя — Нова съм в тези неща... — кършеше ръце в скута си и усещаше, че умира от срам.

— Хей... — каза Мат — Не трябва да правим нищо. Може да бъдем просто приятели, нали?

Ингрид подсмръкна и кимна, преглъщайки разочарованието си.

Мат постави ключа в стартера. Това беше краят. Той щеше да я закара вкъщи и щяха да си останат приятели. Помисли си, че не е способна на истинска връзка с някого, когото наистина харесва. Беше страхливка.

Но колата остана паркирана. Ингрид се обърна към него. Той ѝ се усмихна. Беше усмивка, която казваше „Всичко е наред. Ще бъдем приятели. Ще те чакам.“ Нямахше нужда да чете мислите му, за да знае какво се опитва да ѝ каже.

Пресегна се и изгаси колата. Постави едната си ръка върху неговата и я повдигна към устните си. Целуна пръстите му, един по един, като покаяние. Като покана. Не чака дълго. Той я целуна отново, по-дълго и тя отвори устни за неговите. Разбра, че никога преди не беше изпитвала подобно болезнено желание, глад, който всеки от тях се стремеше да задоволи с другия и сладкото му утоляване. Мат се наведе над нея, тилът ѝ се опря в облегалката, а ръцете ѝ неволно бяха отпуснати встрани.

Притисна устните си по-силно към неговите, после постави колебливо ръце на широките му рамене и ги прокара надолу по ръцете му с повече увереност. Почувства мускулите през пуловера му. Неговите ръце галеха ханша ѝ, докато повдигаше полата ѝ. Целуна лицето и врата ѝ и тя го чу да въздъхва шумно. Разгорещиха се и прозорците на колата започнаха да се запотяват. Вятърът и пясъкът също блъскаха по нея.

Беше се стъмнило. Лампите покрай кея светеха. Тя сложи пръсти под пуловера му, после под тениската и накрая върху твърдия му плосък корем. Не спираха да се целуват и се притискаха все по-силно един в друг. Мат беше върху нея с колене между краката ѝ, а главата ѝ опираше в прозореца на колата.

Тя не беше забелязала, че докато се целуват е свалила пуловера му, че ръцете ѝ са под тениската му, че докато тя го е събличала, той е разкопчал ризата ѝ и сега ръцете му бяха зад гърба ѝ в търсене на закопчалката на сутиена ѝ.

Отдръпна се и цялата се изчерви от скулите до гърдите.

— Искаш ли да спра? — попита той задъхано, докато стоеше над нея с блеснали очи.

Коленете ѝ бяха насочени към него, полата ѝ беше вдигната до черните ѝ бикини, светлините меко озаряваха бледите ѝ гърди, а сутиенът ѝ се виждаше и това я засрами.

Винаги носеше сутиен, за разлика от Фрея, която пускаше „близначките“ си на свобода. Сутиенът ѝ изобщо не беше никак секси, а по-скоро практичен, без дантели или подплънки. Най-обикновен бял сутиен.

Обикновен бял сутиен, който дори не слагаше толкова често, а сега ѝ се налагаше да го притиска към себе си, защото Мат беше успял да го откопчае.

Беше на трийсет и две. Не. Беше по-стара. Много по-стара. Но Ингрид осъзна, че никой досега не я беше виждал гола. Още по-малко мъж.

Трепереше.

— Можем да спрем — каза Мат и се отдръпна от нея.

— Не... недей — отвърна Ингрид.

Гледаше я в очите и свали блузата ѝ и много, много бавно. Същото направи и с бельото ѝ. Ингрид затвори очи и го остави да я огледа.

— Толкова си красива — прошепна той и я целуна по врата. Ръцете му галеха голата ѝ кожа, гърдите, пулсът ѝ отекваше в ушите ѝ, а целувките им ставаха все по-наситени. И двамата трепереха, кожа в кожа. „Значи това е чувството“, помисли си Ингрид, макар да ѝ беше трудно да мисли. Беше се отдала на усещанията, харесваше допирът на топлото му тяло в нейното, докато се притискаха един в друг.

Помисли си, че Фрея ще се гордее с нея. Втора база! Това беше най-смелото, което бе направила, защото знаеше, че може да има доверие на Мат. Не трябваше да казва нищо. Просто продължиха да се целуват като двама изплашени и нетърпеливи подрастващи, които изживяваха личното си пробуждане в единствената кола на паркинга.

**ДЕНЯТ НА БЛАГОДАРНОСТТА
НИЕ СМЕ СЕМЕЙСТВО**

ГЛАВА ОСЕМНАЙСЕТА ПИСМО В БУТИЛКА

Джоана сглоби посланието от духа точно така, както беше изписано на гроба:

Вече можеше да прочете руните на спокойствие и реши да ги разчете като норн, в групи от по три, отляво надясно, защото бяха разделени на две групички. Първата, наречена руната на Один, символизираше събитията, довели до конкретен момент (минало) и е поглед над ситуацията; втората обобщаваше събитията (настояще) и посочваше пречките; трета предполагаше посока на действие (бъдеще) и евентуалните последици.

На първа позиция беше поставена „hagalaz“, градушка, дълбокото ѝ значение беше криза, катастрофа, катаклизъм, загуба на сили, събудена разрушителна мощ. Духът ѝ казваше, че нещо лошо се е случило. Това не беше изненадващо. Щом духът търсеше вниманието на Джоана и беше преминал през препятствия, за да ѝ остави съобщението, означаваше, че е напълно нещастен и достатъчно отчаян, за да премине през дебелия мембрана, която разделя смъртта от живота. Руната нямаше двойна символика, дори и обърната обратно, означаваше същото.

Руната на второ място, пречката, „anzus“, означаваше бог наследник, езотеричното му значение разкриваше послание, съобщение, съвет.

— Който и да си, искаш да ги разчета. Ясно е — каза Джоана. — Или казваш, че предизвикателството е да те намеря, за да ми кажеш нещо неотложно? Имаш съвет към мен? Искаш да ми кажеш какво ще се разруши, какво те тревожи? Добре — говореше на духа, сякаш беше в стаята.

Последната руна, стъпка, която трябва да направи, „wunjo“.

— О, много мило от твоя страна — каза тя — Искаш да бъдем приятели, съмишленици или намекваш, че ще се сприятелим в бъдещето? — „Wunjo“ символизираше радост и означаваше приятелство.

Разчете основното послание на първата група от руни: беше се случило голямо бедствие и духът я уведомяваше за особеностите му, като ѝ даваше да разбере, че е приятелски настроен и не иска да я нарани. Щеше да ѝ се наложи да влезе по-навътре в преддверието, за да намери тази душа. Не беше задължително духът да е на най-близкото ниво, ако беше толкова силен, както изглеждаше.

В случая на Филип и Вирджиния опитите им да се свържат бяха излезли извън контрол със смъртта на кочияша. Ако Джоана се беше намесила по-бързо, би могла да предпази бедния човек от изхвърлянето му при обръщането на карета и падането му върху бодливата ограда. Двамата възлюбени не са искали да наранят никого. Любовта им ги беше докарала до отчаяние. Не са искали смъртта за този човек. Джоана си помисли, че няма да позволи някой да умре този път. Трябваше да разбере какво ѝ казва духът, преди да го доведе до отчаяни мерки. Щеше да е нужно проучване и точно заклинание, за да разбере къде трябва да търси тази душа. Понечи да разчете следващата група руни, когато усети присъствие в стаята. Погледна през рамо и видя Ингрид.

— Стресна ме! — каза тя.

— Много си нервна, мамо! — смъмри я Ингрид, но Джоана видя, че по-голямата ѝ дъщеря е в добро настроение. Тя сияеше, русата ѝ коса блестеше и падаше по раменете ѝ, бузите ѝ бяха бледо розови, а кожата бледа и влажна. Напомни на Джоана за деликатно, но силно цвете, като бяла орхидея или издължена и благородна کالا. Усмихна се, щастлива, че вижда дъщеря си спокойна. Сигурно гаджето полицаи имаше принос за това. Маст Виртуос или нещо такова?

Джоана се усмихна доволна. Време беше и тя да си намери някого.

Ингрид пристъпи към Джоана, наведе се над рамото на майка си, за да погледне руните, а русата ѝ коса се спусна на бюрото.

— Хм, интересно — каза тя — Защо плочките от скрабъл и зарчето, което ти подарих, са между руните?

— Няма значение, скъпа, просто ми кажи какво виждаш — попита Джоана. Искаше да чуе първото впечатление на дъщеря си, без да ѝ разкрива историята. Нещо като първично разчитане без допълнителна информация, чисто и обективно. Дарбата на Ингрид беше да вижда в бъдещето и беше много веща в четенето на руни. А след като Забраната бе вдигната, Ингрид започна да възвръща спомените и способности си, включително и умението да чете и разбира древния им език.

Дъщеря ѝ също се водеше по тълкуването на норните и стигна до същите заключения относно първите три руни. Започна и втората група руни и Джоана я помоли да прескочи „А“.

— Algiz, manaz, laguz — изброи Ингрид имената на руните. — Това означава, че нещо или някой те е защитавало досега. Пазело те е от злото. Тази защита, тази връзка, тази божествена структура, ако щещ, е разрушена, прекъсната и трябва да я възстановиш. В опасност си. Трябва да оправиш тази връзка, за да си в безопасност. Що се отнася до действията, които да предприемеш... laguz... вода — трябва да пътешестваш. Но това е хубаво нещо. Крайният резултат ще доведе до изцеление и обновление.

Влезе Оскар, обходи стаята и накрая потърка голямата си глава на грифон в крака ѝ. Тя погали домашния си любимец.

Джоана продължи да гледа плочките.

— Напълно си права. Щеше да ми отнеме цяла вечност. Добре че децата ми са умни. — Обясни всичко, което се беше случило напоследък и за духа, който искаше да се свърже с нея.

— Предметите са се придвижвали в къщата? Това не е хубаво! По дяволите! — дъхът на Ингрид повдигна листчето — Мислиш, че е дух? — звучеше скептично и изглеждаше разсеяна, поглеждайки към вратата притеснено. — Сигурна ли си? — попита я.

— Мисля, че съм права, скъпа — Джоана разказа на Ингрид за преживяването в градината, за цветята, разпадащи се от допира ѝ, за Гили и пътеката в гората, която ги заведе до гроб, върху който бяха подредени тези предмети.

— Права си — каза Ингрид, разглеждайки посланието. — Дух, който се нуждае от помощта ти. Но това е и код — тези части от Скрабъл, зарът... Криптирано е, шифър, анаграма или нещо такова. Показва го фактът, че има букви от Скрабъл. Може да означава нещо

съвсем различно от това, което руните ни казват, нещо ужасно, нещо зловещо, заплаха. Трябва да го декодираме и трябва да се свържеш с татко възможно най-скоро. Той се справя страхотно със загадките.

Джоана се изкашля, подразни се, че дъщеря ѝ смята, че не е способна сама да се справи.

— Засега бих искала да опитам сама. Посланието очевидно е само и единствено до мен. Мога да го декодирам и без помощта на Норман. Но най-напред трябва да се свържа с този дух, както каза да „пътувам“. То иска да говори с мен. Мисля, че иска да го съживя.

— Прибързваш, мамо. Не знаеш какво точно е посланието. Не са само руните. Има и друго — Ингрид посочи реда със зара и обърнатото „L“ — Виж, това е число. Сто петдесет и седем.

— Знам, че е число — каза Джоана в своя защита. Осъзна, че дъщеря ѝ просто иска да ѝ помогне. Разбира се, че Ингрид беше права да внимава, но усещаше и че е спешно и го сподели с нея.

Ингрид поклати глава.

— Не можеш да съживиш мъртвец, преди да разбереш какво иска! Припомни си за Договора, сключен с Хелда. Не може просто да съживяваш всекиго! Сестра ти се засяга от тези неща. А и в миналото никога не е свършвало добре.

— Зная. Зная. Не е нужно да ми напомняш.

Ингрид опита с друга тактика.

— Зная, че усещаш, че духът има нужда от теб, но не мисля, че това е най-добрият начин...

— Духът се опитва да ми каже нещо важно, но единственият начин да разбере, е да говоря с него очи в очи. Директно, без да хабя часове в декодиране на послания.

— Ами, ако е лош?

— Няма как да разберем, преди да съм го съживила, нали? Вече бях в първо ниво и не беше там.

Ингрид седна на стол до бюрото на Джоана и се примири.

— Предполагам, че няма да успея да те убедя да го обмислиш отново, но ще ми обещаеш ли да дойдеш при мен за помощ, ако планираш драстични действия?

— Обещавам — каза Джоана.

— А Договорът?

— Ще помисля — отвърна Джоана.

— Добре — удовлетворено изрече Ингрид.

След като майка и дъщеря бяха достигнали до някакво решение, Джоана реши, че това е подходящ момент да попита за гаджето полицай.

— Е, как е твоят младеж?

— Кой младеж?

— Ингрид, аз съм ти майка. Зная.

— Какво знаеш? — попита Ингрид, опитвайки се да изглежда невинно.

— Срещаш се с полицая — Матю Добродушков или някой си.

— Мат Нобъл! — поправи я Ингрид.

— Виждаш ли — подсмихна се Джоана.

— Добре. Предполагам, че... се срещаме, мамо, но не е нужно да ме гледаш така. Без това трябва да търпя денонощните подмятания на Фрея.

— Просто се радваме за теб, мила — прегърна я Джоана. — Искаме да си щастлива.

— Зная — измърмори Ингрид — Благодаря ти, мамо. Щастлива съм. — Тя силно прегърна майка си — Запомних кода. Ще си помисля какво може да е. — Пусна Джоана и излезе от кабинета ѝ, преди тя да беше задала следващия неудобен въпрос или да нарече Мат с друго глуповато име. Оскар я последва, а ноктите му тракаха по дъските на пода.

Джоана отново остана сама и продължаваше да гледаше посланието. „Да, шифър или анаграма“, помисли си тя. „Точно това си мислех и аз“. Взе молив и хартия и започна да драска.

ГЛАВА ДЕВЯТНАЙСЕТА

КОГАТО ГЪЛЪБИТЕ ПЛАЧАТ

Бети Лазар и сексапилният детектив Сет Холдинг, все така готин, бяха предложили да организират петъчно караоке в „Норт Ин“. Сал прегърна идеята. Такъв си беше той. Дори на седемдесет винаги беше готов да опита нещо ново, стига заведението да печели.

— Да го наречем Петък-оке! — изрече развълнувано Сал, на което Фрея отговори с „Ъ!“.

Другата барманка, Кристи, се изказа по-безцеремонно:

— Тъпо е! Какво ще кажете да е само караоке в петък вечер? Двете барманки бяха приели добре идеята и бяха помогнали на Сал да закупи оборудването и дисковете от eBay от наскоро затворил бар в Ню Йорк.

Щом подготвиха всичко, видяха, че повечето песни и клиповете към тях бяха от 80-те години. Видеата с текстовете бяха с жени с огромни коси, десетки колиета, бледа кожа, блестящи червени устни, широки рокли и голи рамене. Мъжете бяха облечени с тесни панталони и с коси, късо подстригани отгоре и много дълги отзад.

Това подходеше на времевата и пространствена атмосфера на бара и сега в петък вечер в „Норт Ин“ щяха да звучат пияни фалшиви версии на „Малкия червен корвет“ на Принс или отлични изпълнения на „Пианист“ на Били Джоел, групово пиянско изпълнение на „Сестра Крисчън“ на Найт Рейнджър, АС/ДС и „Върнах се в черно“, песни на „Тийрс фор фиърс“, Били Айдъл, Файн Йънг Канибал, 10000 Манпакс, „Дюран Дюран“, Пат Бенатар, разбира се и Майкъл Джексън, наред с други изпълнители, които или са умрели, или са арестувани за шофиране в пияно състояние, или са станали трезвеници и вегани.

На младите хора от Норт Хемптън и околностите изглежда не им липсваха трагичната Ейми Уайнхаус или Майли Сайръс. Пристигаха на тълпи, облечени в старите дрехи на родителите си, струпваха се около машините за караоке и внимателно преглеждаха списъка с песни.

Имаше и четирийсет годишни, дошли от ерата на големите пари и кокаина. Такъв беше Блейк Аланд, инвеститор, който сега общуваше

с местните и обсъждаше нов имот, на който беше хвърлил око, напомняйки им, че пее като гарга. В другия край на бара беше Джъстин Фронд, новият модерен кмет, който изненада всички тази вечер с хубавия си мелодичен глас.

„Да, гейовете са най-добри в караокето“, помисли си Фрея, след като имаше видение за вечеринките на кмета. Видя как Фронд се разхожда по плажа с красивия си партньор, двамата с навити панталони да се натискат във високите треви на пясъчна дюна. Фрея забеляза и страхотните плочки на кмета. Що се отнасяше до среднощните забежки на Блейк Аланд Фрея трябваше да затваря очи, за да се предпази от неприятните видения: остри токчета, забити в гръбнак; нещо с участието на език, лачена черна кожа, стъклена маса, задъхания и разпенен господин Аланд.

Сет пееше „Бохемска рапсодия“ на Куин, странен избор за полицаи, предвид, че се пее за момче, което е застреляло някого. Бети пееше беквокалите, не сваляха очи един от друг дори когато тълпата започна да ги аплодира.

— Тези двамата наистина са много добри — каза Сал на Фрея. Той беше на смяна с нея. Килиан не дойде да ѝ помогне — липсваше ѝ, но беше обсебен от идеята да завърши оранжерията. Кристи сервираше напитки около машините и събираше листчета с избраните песни.

— Нямаш представа колко си прав, Сал — отвърна Фрея. Бети и Сет правеха секс поне по три пъти на ден: в тоалетната на някой ресторант, в полицейската кола на Сет, в стаята за разпит в районното {би трябвало да са по-внимателни). Докато ги гледаше да пеят, Фрея реши да се позабавлява не само като воайор.

Затвори очи и се съсредоточи, след като ги отвори — дим беше обгърнал Бети и Сет. Когато се разсея и двамата бяха облечени с бели сатени гащеризони, ала Фреди Меркюри. Бяха отракани изпълнители — дори не мигнаха, само тълпата започна да ръкопляска силно и да вика.

Фрея се присъедини към публиката с овациите, но спря, когато усети телефона си да вибрира в джоба ѝ. Беше Килиан и тя попита Сал дали може да отиде в задната стаичка. Килиан звучеше разстроено, но не можеше да го чуе добре заради врявата. Влезе в препълнения офис

на Сал с махагоново бюро, маса за покер, дартс и стари черни шкафове за папки.

— Трябва веднага да дойдеш на „Дракон“ — каза Килиан — Трябва да поговорим.

Фразата „трябва да поговорим“ никога не водеше до нещо добро за Фрея. В този смисъл тя беше като мъж. Тези думи я изпълваха със страх и безпокойство. Нещо лошо ли беше направила? Дали Килиан не ѝ се сърди за нещо, което тя не помни? Напоследък всичко вървеше толкова добре.

— Заета съм. Караоке вечер е, нали се сещаш — каза Фрея. — По-скоро е като Вечер на 80-те.

— Опитай да се измъкнеш. Трябва да говоря с теб. Моля те.

Сал винаги е бил добър в импровизирането и скоро един от приятелите му беше с него зад бара. Фрея вече беше в колата си, бързайки към паркинга на плажа, който водеше до остров Гарднър. Килиан беше на палубата, когато тя стигна до „Дракон“ и ѝ помогна да се качи. Вътре тя забеляза, че беше поръчал храна — паста в алуминиеви кутии — беше отворил бутилка вино, но не беше докоснал нито храната, нито виното.

Фрея скръсти ръце, без да знае какво да очаква. Чувството на страх се надигаше в стомаха ѝ и тя се чувстваше прималяла. За какво искаше да говорят толкова спешно?

— Заповядай — каза Килиан. — Искаш ли чаша вино? — Килиан винаги добавяше към думите си и любовно обръщение „любов моя“, „скъпа“ или „бевче“ — но този път такова не последва, което изплаши Фрея още повече.

— Пих достатъчно тази вечер — каза тя.

— Ще карам направо — каза той искрено. — Зная, че напоследък избягвахме тази тема, но това не означава, че не мисля много за нея — за това, което Фреди ти е казал за мен.

Беше облегнат на гранитния плот в кухнята с лице, наклонено на една страна, и изглеждаше по-хубав от всякога.

„Мъжът ми е великолепен“, помисли си Фрея и се надяваше, че каквото и да ѝ каже, няма да ги спре да правят любов тази вечер.

Килиан въздъхна.

— Виж какво, не си спомням какво се случи онзи ден.

Фрея се втренчи в него с празен поглед.

— Кой ден?

— Денят, в който мостът Бофрир рухна. Фреди може да казва истината — продължи той. — Не разбирам. Имам бели петна в паметта. Опитвам да си спомня, но сякаш удрям стена, просто не зная как се разруши. Зная само, че онзи ден бяхме трима на моста. Наказаха Фрир и Локи, но не и мен. Винаги съм бил любимец на боговете, ами ако, ами ако... — думите му заглъхнаха.

Фрея не знаеше какво да каже или да мисли. Ами ако Фреди е бил прав? Ако брат ѝ е казвал истината през цялото време? Килиан беше прав, боговете обичаха Балдер, в техните очи той не беше способен на злини. Любимият син на Фриг. Нищо на света не беше позволено да го доближи, за да му навреди. Той беше Балдер Благословения. Балдер Обичания.

— Не зная какво стана, но искам да разбера, Фрея. Бях там. Видях разрушения мост и помня как държах нещо, нещо, което не ми принадлежи. Но това е всичко.

ГЛАВА ДВАЙСЕТА

ЕЛЕГАНТЕН МЪЖ

Тя изглеждаше като видение на плажа: висока, с дълга златистокафява коса, чувствена богиня, очертана от слънцето. Стегна палтото около извивките си и от далеч Фреди забеляза заформящата се усмивка по устните ѝ, щом го видя. Той я усети в момента, в който тя беше стъпила на пясъка, преди още да я види от върха на дюната, където я чакаше.

Той се изправи и помахаше, след това бързо слезе бос надолу и приближи към нея. Хили Лиман. Не беше точно любов от пръв поглед, Фреди Бошан вече си беше паднал по нея заради епистоларното ухажване. За него Хили се беше материализирала чрез лаптопа му — жизнеността ѝ, топлината ѝ и малките ѝ странности (как изсмуква водата от четката си за зъби или как издава звуци като от делфин, когато я сърби гърлото) — би я познал навсякъде. Неговата богиня.

Спряха на няколко крачки един от друг, очите му разучаваха чертите на лицето ѝ, квадратната ѝ челюст, високите скули, бенката под окото, дългите и тъмни мигли, бадемовидните очи, които го гледаха непоколебимо.

Фреди си пое дълбоко въздух.

— Точно такава си те представях — каза той.

— Така ли? Откъде разбра? — засмя се тя.

— Какво ще кажеш да се прегърнем? — попита той.

Тя кимна. Той пристъпи колебливо към нея, тя също направи една уверена крачка напред. Прегърна я, издиша с пълни гърди и освободи всичко, което се беше натрупало в него до този момент.

Хили беше истинска и той знаеше, че я обича и желае.

Тя погледна към лицето му.

— Радвам се, че съм тук — каза тя. — Радвам се, че най-сетне те прегърнах.

Пуснаха се и отстъпиха един от друг.

— Аз също — каза той.

— Не мога да остана дълго. Отне ми време да стигна дотук от училище, родителите ми ме очакват в къщата в града през уикенда.

Той беше съкрушен, сякаш нещо щеше да бъде откъснато от кожата му, щом Хили си тръгне. Но се усмихна и тя му отвърна.

— Исках да те видя, за да се уверя, че е реално. Никога няма сигурност с тези неща — каза тя. — Въображението може да те изиграе.

Над главите им изкряска чайка.

— И...? — попита той.

— Истинско е — каза тя.

— Зная — той погледна към „ъки стар“, вдигна ръка, за да посочи по диагонал плажния мотел, с неговите счупени неонов светлини, отчасти скрит от дюнните и тръстиките. — Моят дворец — заяви той.

Хили се обърна в тази посока, след това погледна отново към Фреди и двамата се засмяха.

— Слушай, ако ще бъдем заедно, трябва да се запознаеш със семейството ми — каза нервно Хили. Челото ѝ се набръчка и цялото ѝ изражение се помрачи. — Баща ми е строг. Старомоден. Предполагам аз съм същата.

— Всичко, което поискаш — отговори Фреди. Още от самото начало знаеше, че Хили няма да отиде с него в мотелската му стая за сексуални упражнения. Не го и очакваше.

Когато се отнасяше до Хили, той искаше да е внимателен. Фрея го беше предупредила за това момиче и че напоследък той сякаш не е на себе си. Но на Фреди не му пукаше. Тя искаше да го запознае с баща си. Той можеше да го направи. Среци. Странна концепция! Това означава ли само целувки? Готов бе на всичко за Хили, дори това да означаваше да излезе от скривалището си, за да се срещне с баща ѝ, само и само да има възможността да я гледа по-дълго време.

— Можеш ли да дойдеш на вечеря утре вечер? — попита тя.

— Разбира се! — каза Фреди развълнуван, че толкова скоро ще я види отново.

— Ще ти пратя по имейл подробности — каза тя. — Наистина те харесвам, Фреди.

Той искаше да ѝ отговори с „Обичам те, Хили!“, но вместо това кимна.

— Както казах, аз също.

За пътуването до Ню Йорк за срещата с Лиманови Бъстър се превърна в черно порше кабриолет, модел, който Фреди беше харесал онлайн. В статиите го описваха като „движеща се магия“ и Фреди щеше да провери дали това е така. Засега беше великолепна, сякаш колата беше продължение на тялото му, отговаряше на най-лекото докосване на педала за газта или спирачката, след което противодействаше на гравитацията и политаше към небесата. Стигнаха над Манхатън, където светлините блещукаха като скъпоценни камъни в мрака, приземиха се в Сентрал Парк до Езерото с костенурките, където се разхвърча кал, тъй като с приземяването започна да боксува. Бъстър, вече възвърнал предишната си форма, душеше около падналите листа, докато Фреди се върне.

Фреди не хареса града. Автобусите и такситата хвърляха отровни газове и едва не го прегазиха, докато вървеше към лъскавата сграда на Централ Парк Уест, облечен подобаващо за случая — сивия костюм и вратовръзката от „сериозната“ му профилна снимка. Проблемът с магическите дрехи беше, че бяха с кратък срок на годност — един час и един вид — имаше същото затруднение като Пепеляшка. Надяваше се да си тръгне от там, преди костюмът и вратовръзката на точки да се превърнат в тениска, скъсани дънки и черни кецове.

Не че искаше да оставя Хили, която в случая изглеждаше прекрасно — с вдигната коса и с няколко кичура, свободно падащи около страните ѝ, както и с деликатна огърлица от сребърни перли около врата ѝ. Но след пристигането му в този апартамент цялото събитие се превърна в малко особено дори за Фреди, който беше виждал много странни неща и светове през хилядите години. За момент думата „напоркам“, която беше научил от телевизията в мотелската стая, му дойде наум. Всъщност, много от правилата за благоприличие и морал в двайсет и първи век беше научил от кабелната телевизия. Майката на Хили, Холис, седеше в края на масата и беше напоркана още преди да започне вечерята. Хенри Лиман, строгият баща на Хили, седеше в другия край на масата — побеляваща коса, тънки черни мустаци, остри и хитри черти — няколко пъти подчерта пред Фреди, че е бил президент и изпълнителен директор на изключително успешна яхтена компания. Не спираше да се заяжда с Фреди, откакто бяха седнали да вечерят, да го пита за портфолиото му

и да говори с думи като „дялове“, „хедж фондове“ и производни, които не му говореха нищо. А и какво общо имаше с яхтите?

Междувременно, двете по-големи сестри на Хили зяпаха Фреди. Средната, Касандра, бледа, тъмноока дропла с тънка шия и кокалести ръце, изсвири еднообразна пиеса на пианото преди вечерята. Дори Хенри отбеляза:

— Би ли изсвирила нещо по-мелодично следващия път, лебедче?

Герт, голямата сестра, изглеждаше като Герт: надарена, сламено руса с големи, снежнобели зъби. Беше успяла да придърпа целия хляб, докато не сваляше погледа си от Фреди.

Навън беше тъмно, можеха да се видят върховете на дърветата в Централ Парк от терасата, а зад тях блясъкът на града над покривите. Върху бялата покривка на масата имаше букети от райски птици, зелени орхидеи, бели лилии и зелени листа; сребърен свещник с трептящи върху него свещи; бял китайски порцелан и малко червено знаменце със звезда в средата и светлосиня бродерия (Герт го информира, че е от Титаните, макар той да не разбра дали е саркастична или се фука); и около тон сребърни блестящи прибори. На изключително дългата маса имаше много място между шестима им. Бяха в огромна стая с една червена стена и лъскав под от черно дърво; цветовете бяха привични за заседателна зала от определен стряскащ период в Германия. Личният им готвач поднесе предястието: патешко, приготвено полусурово, върху зеленчуци с ананас, мандарини и личи.

Преди да седнат да се хранят, Фреди слезе на долния етаж, за да ползва тоалетната и чу странни звуци отвътре. Повръщане? Чу се водата от казанчето и майката на Хили, Холис, висока, слаба жена, излезе, оправяйки полата си; усмихна се на Фреди и му подаде телефона си. Той опита да ѝ го върне, но тя не го пожела и известно време конфузно си го подмятаха напред-назад. Фреди се примири и влезе с него в тоалетната. Вгледа се в екрана на апарата. Имаше съобщение до него:

„Фреди, очарователен си. Не се оставяй този мъж да те тормози! Ще те пречупи. На твоя страна съм. Доколкото зная, Хили е твоя. Не искам тя да направи същите грешки

като мен. Моля те, изтрий съобщението, когато го прочетеш, и върни телефона. Целувки, Холис.“

Фреди реши дискретно да остави телефона на бюфета в дневната, докато родителите на Хили пиеха коктейлите си. Холис пиеше своя ентузиазирано и значително по-бързо от Хенри, той и Хили отпиваха „Шърли Темпъл“, като десетгодишни, седнали на противоположните страни на дълъг диван, докато Касандра дрънкаше оглушително на пианото, а Герт се стараеш да прикрие смеха си и от време на време изгруктяваше.

На трапезната маса мъжът се заяждаше с Фреди и най-странното беше, че Холис, олюлявайки се насам-натам, наблюдаваше съпругът си с одобрителна усмивка, която изглеждаше съвсем естествено, макар и напоркана.

— В кой университет си, Фреди? Хили е в Йейл, присъедини се към най-капризната общност — каза той гордо. — А ти?

— Не мисля, че биха ме приели, в която и да е общност — отвърна Фреди с усмивка, но в замяна получи намръщена физиономия.

Герт се прозя шумно. Касандра, към която се обръщаха с „лебедче“, избухна в истеричен смях, след което притихна и се намръщи. Готвачът влезе, за да вземе чиниите от предястието, прибра и тази на Фреди, макар той да беше боднал само малко от салатата, и се върна с основното ястие.

— Господин Лиман, тоест, Хенри — бащата на Хили държеше да бъде наричан Хенри, единствен акт на благоволение до този момент. — Реших да си дам време, преди да вляза в колеж. — Не беше лъжа. Вероятно Фреди би влязъл в колеж само за да получи одобрението му и да бъде с Хили. Ще помисли. Едва ли е много трудно.

Хенри се изкашля, но Фреди разбра, че не беше, за да прочисти гърлото си, а за да обяви неодобрението си.

— Значи си си дал време, за да живееш в мотел, в търсене на себе си преди академичното предизвикателство? А семейството ти? Те подкрепят ли те?

Фреди кимна.

Бащата на Хили силно се намръщи, очевидно разочарован, че семейството на Фреди не го е грижа, че той е мързелив. Фреди се

опита да спечели малко червени точки.

— Всъщност баща ми е професор и винаги е казвал, че трябва да проучим различни възможности, преди да се спрем на една. Привърженик е на идеята за една година почивка. А мама е... свободен дух. — Фреди не знаеше дали баща му се чувства така, но поне беше откровен за майка си. Джоана беше много неща, но също и свободен дух.

Хенри продължи с разпита.

— Мислил ли си за стаж междувременно? Стажуването е от полза, нали Хили?

— Да, тате. Беше ми приятен този във „Лог“ миналата...

— Е? — прекъсна я Хенри, вторачен изпитателно във Фреди.

— Не съм обмислял стажуване... но... — отговори той смутено в търсене на правилните думи.

— Пълен нехранимайко, с други думи — промърмори под носа си господин Лиман и започна да реже огромния агнешки джолан в чинията пред него.

— Хм — каза Холис, кимайки, сякаш внимателно обмисляше какво говореше съпругът ѝ. Явно едва разбираше какво се случва, сякаш не беше на масата.

Герт отново се изсмя, на което никой не обърна внимание, а Касандра се унасяше, докато вилицата ѝ стоеше на ръба на чинията.

Гордостта на Фреди беше засегната. Погледна към Хили за помощ, но тя просто го гледаше с паника в очите. Макар че Фреди нямаше човешко богатство, той беше бог, богът на морето и слънцето, способен да накара цветята да цъфтят, да превърне сухите земи в плодородни, оазиси да се появят в пустините. Той създаваше красотата по света. Изграждайки своята защита в главата си, Фреди забеляза, че костюмът, с който беше облечен, започваше да изчезва и това го изнерви допълнително. Трябваше да приключва. Разбираше от любов, емоции и страст и нямаше да позволи на бащата на Хили да твърди друго.

— Господин Лиман, Хенри, зная, че нямам работа и не съм перспективен. Може да ви изглеждам беден, тъй като живея в мотел. Но истината е, че съм влюбен в дъщеря ви и зная само... че я обичам. — Хили му се усмихна и кимна окуражаващо. — Да, обичам, Хили. —

Фреди се изправи. — И съм склонен да направя, каквото е нужно, каквото искате от мен, за да се ожения за нея!

Привлече вниманието на всички на масата, гледаха Фреди с отворени усти. Дори заспалият „лебед“ се разбуди, а госпожа Лиман изтрезня.

— Скъпо момче — каза Хенри. — Да не си се преоблякъл докато не сме гледали. Не беше ли облечен с костюм преди малко? Сив...?

Фреди погледна надолу и за свой ужас видя, че официалните дрехи бяха изчезнали и сега стоеше облечен с тениска, разпрани дънки и износени кецове.

Господин Лиман започна силно да се смее, толкова високо и ужасяващо, сякаш стените и масата се клатеха. Когато се овладя, каза:

— Обичам добрите фокуси. Отлично, Фреди! Много оригинален начин да поискаш ръката на дъщеря ми. Но ще трябва да се доказваш тепърва — истинска перспективна работа, макар че действително ме хвана неподготвен. Винаги съм имал слабост към магиите — изкиска се, клатейки глава, докато наблюдаваше Фреди с озадачен поглед.

След това всички на масата започнаха да ръкопляскат доволни, макар Фреди да не се поклони. Вместо това седна на стола си нацупен.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЪРВА

КАТО ДЕВИЦА

— Сигурен ли си, че отвън няма никой? — Ингрид нервно гледаше Хъдсън, когото помоли да остане до по-късно и да се срещнат в кабинета ѝ, щом библиотеката затвори и последните посетители си тръгнат.

— Е, бих казал, че библиотеката е празна като европейско градче през 14 век, опустошено от чума. Сякаш си в зоната на здрача.

— Добре.

— Но няма и заразени трупове по пътеките, което също е добре.

Ингрид се изкиска, след това лицето ѝ стана сериозно.

— Не трябва да се шегуваме с тези неща.

— Не, не трябва — съгласи се и той и се престори на сериозен.

— Седни, съжалявам, че те задържах до късно. — Ингрид седна на въртящия се стол.

— За теб винаги, мила. — Хъдсън седна на стола срещу бюрото, в който се чувстваше комфортно. Очевидно той се наслаждаваше на личните им разговори. Кръстоса крака и се приведе напред с лакът върху едното коляно и лице в дланта му.

— Какво има, госпожице Ингрид?

Ингрид се огледа, стегна се и го погледна право в очите.

— Помниш ли как ми каза, че си стар верен мой приятел и ще си до мен, когато имам нужда?

— Да, разбира се — каза Хъдсън. — Аз съм стар и верен. Извор на мъдрост и истини.

— Имам нужда от теб, но не зная как да ти кажа, трябва да обещаеш да не се смееш, щом ти споделя.

Той се засмя.

— Добре. Просто го кажи.

— Предполагам, че има само един начин да го кажа, всъщност — започна Ингрид.

— Да? — Хъдсън се усмихна, за да предразположи приятелката си. Знаеше, че става нервна, заобикаля и е способна да направи от мухата слон.

— Е, аз съм девствена, Хъдсън, да говорим направо — каза тя смело.

— О! — той я гледаше с широко отворени очи и изобщо не се смееше. — Разбирам...

— Боже, това е конфузно — отбеляза Ингрид. — По-зле и от разговор с майка ми.

— Не, не. Съжалявам, просто ме свари неподготвен — погледна надолу, оправи вратовръзката си и махна пращинка от костюма си. Погледна нагоре. — Това беше последното, което очаквах да чуя. Искаш да кажеш, че никога...

— Никога — отвърна бързо Ингрид и прехапа устна.

— Но ти си... — започна Хъдсън и остави незавършеното изречение да виси. Той я оглеждаше любопитното. Тя също го гледаше.

— Караш ме да се чувствам неудобно, Хъдсън.

— Съжалявам. Всичко е наред, наистина, наистина. Просто в наши дни, на тази възраст, малко съм... как да кажа? Шокиран? Не мислех, че още има девственици!

— Разбирам — каза Ингрид като за финал и започна да оправя документите на бюрото си.

— Извинявай. Девствена си. Добре. И? Какво искаш да знаеш? Не е кой знае какво, наистина, особено с твоя... тип — той продължи да я наблюдава как подрежда листовете встрани на бюрото.

— Кой тип?

— Хетеросексуалните. С моите хора не е толкова лесно, макар че би могло. Просто е въпрос на... — засмя се и не довърши изречението си.

Ингрид го погледна изпод очилата си.

— Имам предвид, че разбирам как стават нещата технически. Не съм напълно невежа, Хъдсън, просто не съм го правила, освен почувствено натискане.

— Натискане? Като на копчета? Какво, да не сме 50-те? Какво искаш от мен?

— Не зная, Хъдсън. Спри да ме гледаш така! Не зная, да ми обясниш някои неща. Тънкостите...

Двамата се спогледаха и избухнаха в смях.

— Тънкостите... — повтори той.

— Не те моля да спиш с мен или нещо такова — заяви Ингрид сухо.

— Разбира се, че не. Прекрасна си, но далеч не си моя тип. Съжалявам, Ингрид. Просто, ти винаги си била много дискретна и не съм си представял, че ще обсъждаме твоят... — изкашля се — сексуален живот.

— Това е така, защото нямам такъв — каза тя. Не беше виждала Мат след случката в колата на втората им първа среща, защото му се беше наложило да замине извън града за няколко дни.

— Бихме могли да погледнем „Космополитен“. Ще ти обясня статиите... Има ли причина сега да повдигаш този въпрос? — повдигна той вежда. — Нещата с полицаи Нобъл се движат бързо, така ли да разбирам?

— Спри да си правиш шеги! — засмя се Ингрид. — Аз съм чела достатъчно „Космо“

— Мисля, че аз ще имам нужда от „Космо“. От коктейл за този разговор. Е, докъде стигнахте вие двамцата?

— Не зная... до втора база, предполагам?

— Да, до „натискането на копчета“. Чудесно, страхотно начало е. С малки крачки — каза Хъдсън и плесна с ръце. — Това са чудесни новини, мила. Първо — това е много, много по-далеч от това, до което стигна с Кейтлин! Добре!

Хъдсън се изправи и трескаво закрачи из кабинета.

— Трябва да се подготвим, Ингрид. Може би с някоя от отварите на Фрея? Само за да се поотпуснеш — и направи вълнообразен жест с ръце — Имаш ли секси бельо? Момичетата имат нужда от такова — щракна с пръсти. — Може да поръчаме онлайн! Или Фрея да ти помогне, като да те изведе на пазар в Манхатън. Тя със сигурност знае как да се наконти — въртеше се в кабинета като дервиш, в кръг. И всеки път щом му хрумнеше нова идея, сочеше с пръст Ингрид.

— Всичко звучи чудесно — кимна Ингрид. — Но се чудех дали... не зная... има ли друго, което бихме могли да правим... аз и той да правим... без да го правим. Не мисля, че съм готова... но бихме могли... сецаш се... да пробваме друго?

— Друго? — пак повдигна вежда.

Ингрид щеше да потъне в земята от срам.

— Ясно! — каза той и посочи компютъра.

— Какво?

— Порно!

— Порнография? Ще гледаме порнография? Хъдсън, не — разтърси глава. — Просто... не!

— О, хайде, няма друго като Интернет, което да ти даде идеи за разни „други неща“ — подсмихна се той.

Ингрид въздъхна и го остави да седне пред компютъра ѝ. Допита се до него в нужда и дали ѝ харесваше, или не Хъдсън търсеше начин да ѝ помогне. Трябваше да му се довери, след като това беше непознатата за нея територия.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ВТОРА

ТОВА ЛЮБОВНО ЧУВСТВО

Норман най-накрая обясни какво е искал да постигне с последното си телефонно обаждане до Джоана. Искал е нещата помежду им да са спокойни. Призна вината си, че се е държал като страхливец по време на Салемския процес и добави, че ако му позволи, ще ѝ се реваншира. Знаеше, че ѝ го казва със заобикалки, но нямаше друг начин. Междувременно, помоли за снизхождение и поиска разрешение да възстанови връзката с дъщерите си. Джоана се съгласи на посещение му и го уреди още по телефона, когато върна обаждането му. Ето откъде щяха да започнат сега, щяха да се пробват.

И сега Норман, Фрея и Ингрид седяха на дивана пред камината в дневната на Джоана и водеха първия интимен разговор от лятното събиране на средства за библиотеката, докато Джоана се криеше в кабинета си замислена над древни книги. Търсеше на тема „Ритуали на черна магия“. Все още не беше разчала посланието от духа, беше поела следваща бизнес поръчка и си почиваше от всичките букви и руни, които не излизаха от главата ѝ.

И беше стигнала до задънена улица. От руните разбираше, че духът иска да се свърже с нея, но не намери никого в Преддверието и се налагаше да търси нов подход. Можеше да тръгне към Царството на смъртта и да се опита да събере клюки и слухове за местонахождението на този конкретен дух, но този подход можеше да я подведе. Ядосани от скорошната си смърт, новите духове се държаха злобно и измамно.

Не искаше да губи времето си за зелен хайвер. Ако е по-стар дух, можеше да се наложи да помоли Хелда да го освободи, но Джоана се надяваше да заобиколи Кралицата на мъртвите, ако е възможно.

Книгите препоръчваха изпълнение на ритуал на гроба на въпросния починал. Трябваше да се върне в гората, за да го изпълни. Изискваше се да се нарисува кръг около мястото със сол или камъни. И четирите елемента — земя, въздух, огън, вода — трябваше да присъстват в ритуала, за да се постигне баланс в магията и да се избегне провал. Някои от ритуалите включваха рецепти с жертвена

кръв, но Джоана ги намираше за отживелица. Носенето на дрехи на мъртъв човек беше друго предложение, доста неуместно, а в този случай и невъзможно.

За ритуала щеше да изпече безквасен черен хляб и да отвори домашния гроздов сок, който беше направила с набрано през септември грозде от градината си. Консумирането на тези храни символизираше приемане то на преходността и безжизнеността, жест на състрадание към самия дух и един вид приобщаване.

Препречете разделът в „Hrolf Kraki“ включващ принцеса полу-елф, полу-валкирия, обучена на изкуството на магиите, непобедим и безмилостен воин, която не оставя войниците си да почиват, съживявайки ги веднага, след като умрат на бойното поле, за да продължат да се сражават. Вгледа се в „Заклинанието на Гроа“ в Поетичната Еда, за да види как Свипдаг е съживил майка си Гроа, когато е имал нужда от съвета ѝ как да спре преследването от мащехата си — справедливата Менглот. Нямаше повече от следното: „Събуди се, Гроа, събуди се! През вратата на смъртта те будя!“. Трябваше да измисли по-добро заклинание от това, затова продължи да търси.

Телефонът в дневната иззвъня. Беше единствен в къщата, затова подразнена от прекъсването влезе в дневната, но Фрея вече беше вдигнала слушалката.

Дъщеря ѝ прикри устата си и сбръчка нос.

— Онзи мъж е. Който беше тук преди време. Казва, че името му е Харолд — направи физиономия тя. „Неудобна ситуация“, помисли си Джоана и пое телефона от Фрея, която се върна на дивана и седна до Норман. Ингрид беше от другата му страна. Тримата изглеждаха уютно заедно и Джоана усети лека завист и се почувства пренебрегната.

Наблюдаваха я, когато прие разговора. Обърна се с гръб към тях, с лице към прозореца и с изглед към морето. Навън тъмнееше и те виждаха отражението ѝ в стъклото. Тя също виждаше как и тримата я наблюдават.

— Здравей, Харолд — каза тя. — Радвам се да те чуя. Как си?

Харолд говореше ентусиазирано и шумно и най-вероятно другите в стаята чуваха гласа му да боботи през телефонната слушалка.

— Добре съм, добре съм, но наистина ще се радвам да те видя отново. — Джоана опита да приглуши думите му, като притисна по-силно слушалката до ухото си, но от това само я заболя.

— Би било чудесно — каза тя и се опита да приключи разговорът набързо. — Слушай, имам гост, а и двете ми дъщери са тук тази вечер. Удобно ли ще е да ти се обадя утре?

— Няма проблем, мила. Просто те проверявам, наистина. Искаше ми да се срещнем отново.

— Да, да. Ще се чуем скоро, Харолд.

Момичетата и Норман продължаваха да гледат мълчаливо отражението ѝ. С Харолд се сбогуваха набързо и Джоана се почувства ужасно, че едва не тръшна телефона на човека. Обърна се към тях и се насили да се усмихне.

Норман я стрелна зад черните рамки на очилата със светлосините си очи. Беше се избръснал за пътуването до Норт Хемптън и изглеждаше поддържан, нещо, което тя винаги беше оценявала в него. Никога не ѝ се беше налагало да му напомня да се изкъпе, да си изреже ноктите си или да следи за спазването на хигиената, нещо, което много мъже очакват от съпругите си. Беше започнал да носи побеляващата си коса много късо подстригана; тя знаеше, че го беше направил, за да я поддържа по-лесно. Имаше хубава, здрава коса, но на нея ѝ се искаше да я беше запазил по-дълга. Той беше толкова практичен човек.

— Харолд? — попита той озадачен.

— Да, господинът, с когото се срещам — отговори тя.

Той изглеждаше подразнен.

— Срещаш се с някого?

Джоана знаеше, че ще разберат още щом се изчерви и това я притесни повече. Защо Норман я притискаше така? Все още не бяха обсъдили дали са женени или не. Беше го вместила в списъка със задължения — да подхване темата за това сега, когато често идва у дома заради момичетата. Дали го интересува? Нямаше представа дали той все още изпитва чувства към нея, но точно сега изглеждаше подозрително ревнив. Мислеше си, че иска да се одобрят, за да изградят един вид приятелска връзка.

Фрея се изправи и Джоана видя в нея малко, объркано и ядосано момиченце, готово да прокълне всеки, който я закачи. Постоянно

местеше червената си коса насам-натам.

— Да, мамо, какво беше това обаждане. Защо се срещаш? Имам предвид, че с татко все още сте още женени, нали?

Ингрид не се притече на помощ; Джоана си мислеше, че поне по-голямата ѝ дъщеря ще се застъпи за нея. Вместо това тя гледаше надолу към ръцете си, които лежаха отпуснато в скута ѝ.

— Да не би да съм под атака? — само това успя да измисли.

Норман си пое дъх и издиша.

— Мислих си, че ще опитаме отново... знаеш... отново да бъдем едно семейство.

Тримата наблюдаваха с очакване Джоана. Тя сви рамене.

— Не знаех, че тази вечер ще засегнем тази тема! — каза тя — Норман, нека отидем в кабинета ми и поговорим, докато момичетата приготвят вечерята. Имам да ти покажа нещо там.

Норман се изправи и последва Джоана, а Ингрид и Фрея притвориха очи, усмихвайки се доволно една на друга.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ТРЕТА

ИЗДИРВА СЕ ЖИВ ИЛИ МЪРТЪВ

Фрея търсеше Килиан в оранжерията. Видя го в далечния ѝ край, коленичил до мухоловките. Хранеше ги с дълги метални пинсети, като поставяше насекомите в челюстите на тези странни светлозелени цветя с дълги зъби, докато устата на всяко цвете не се затваряше над мравка или щурец.

Не я беше чул да влиза и известно време тя го наблюдава, възхищавайки се на красивия му профил, извивката на устните, правия нос, приведеното му тяло в риза и дънки. Знаеше, че той намираше утеха тук, като се отдаваше на грижите за растенията. Добавяше нови и създаваше нов малък свят, който можеше да контролира и да направи съвършен. Изглеждаше угрижен и раменете му бяха приведени. Прииска ѝ се да изтича до него, да го прегърне и да го успокои, но потисна порива си. Придвижи се към езерото с лилиите и извика името му. Той се обърна към нея и се усмихна.

— Липсваше ми.

— И ти на мен — каза тя.

— Радвам се, че дойде — той се приближи към нея и я прегърна, но тя усети тъгата в прегръдката му, колебливостта му. Цялата увереност, която притежаваше, се беше изпарила. Нишките, които ги свързваха дори когато бяха разделение, бяха започнали да се прокъсват. Фрея чу шум отвън и започна да се отдръпва от него, ослушвайки се внимателно. Звучеше така, сякаш падат консервни кутии и тракат една в друга.

— Не се тревожи. Вероятно е сърна. Или миеща мечка. Постоянно се ровят в боклука.

— Дойдох, за да ти кажа нещо — започна Фрея. Между двете палми наблизко имаше малка пейка и те закрачиха натам. Въздухът вътре беше влажен и тежък и дишането на Фрея се затрудни. Седна и погледна към лицето на Килиан, който остана прав. — Фреди ми каза, че може да докаже, че ти си разрушил моста. Това, което търсих на „Дракон“... търсих, търсих и не можах да го намеря — гледаше го умолително.

Очите на Килиан проблеснаха.

— Какво всъщност търсеше? — попита той.

— Неговият тризъбец. Трябва да знам дали е у теб. В теб ли е?

Той я гледаше безмълвно, лицето му се помрачи.

— Не, Фрея, но...

— Но какво?

Килиан започна да разкопчава ризата си с каменно изражение.

— Трябва да видиш нещо...

Тя се засмя.

— Не съм ли виждала вече всичко това? — зарадва се, че той се опитва да подобри настроението ѝ. Но Килиан не се смееше.

— Не мисля, че си го забелязала. Или не си е проличало. — Свали ризата, след това и тениската си, пушна ги на земята и се застана гол до кръста пред нея.

— Искаш да ми покажеш страхотната си преса?

— Не — и се обърна.

Летният му тен беше избелял. Каза на Фрея да погледне гърба му, където тя сега видя лунички по раменете му. Продължаваха по целия му гръбнак. На пръв поглед луничките изглеждаха обикновени, но отблизо видя, че ако ги свърже, линиите ще очертаят формата на тризъбец. Видя го много ясно и си припомни думите на Фреди „Който го е откраднал, е белязан“.

Килиан беше маркиран с тризъбеца.

Фреди беше прав. Виновникът беше Килиан.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

ВЯРВАШ ЛИ В МАГИИ

По средата на часа за консултантски услуги все още имаше опашка от жители на Норт Хемптън, която се извиваше от чакалнята пред кабинета на Ингрид. Висока, бледа, болезнено слаба блондинка гледаше мрачно пред себе си, удряйки пета в пода; възрастни мъж и жена си бърбеха; жена със старателно направена прическа (очевидно подстригвана в другия край на Лонг Айленд) си пилеше ноктите, докато детето до нея си играеше на телефона ѝ.

В офиса на Ингрид ухаеше на изгорял градински чай, завесите бяха спуснати, на пода беше нарисуван пентаграм със свещ във всеки връх на звездата. Младият Сандър Ийстърли стоеше в звездата, облечен с изцапания си монтьорски гащеризон. Висок, двайсет и една годишен и толкова слаб, сякаш в гърдите му имаше вдлъбнатина. Беше с черна коса, сини очи и проблем с акнето.

Беше казал на Ингрид, че проблемът се е появил в гимназията и от популярно момче се е превърнал в неудачник. Беше посещавал множество лекари и дерматолози; беше изпробвал всякакви рецепти, традиционни и експериментални, както и рекламирани от известни лица с безупречна кожа панацеи. На кратко — нищо не беше му помогнало. Бяха го наричали с ужасни прякори и продължаваше да е „лицето пица“, лепнат му от малко дете. Сандър беше добър по математика и химия и почитател на Стивън Хокинг и Брайън Грийн. Бил е предложен за стипендия в престижния Масачузетски университет, но всичко пропаднало заради „недъга“ му. Работеше като механик в гараж в Норт Хемптън. Никога не се беше влюбвал, но това не беше проблем, защото за него любовта беше ефимерна. Ингрид му съчувстваше, макар да осъзнаваше каква щастливка е, че нейният недъг е невидим за очите.

Обърна се към него със затворени очи. Мърморейки под носа си, молеше боговете и духовете за напътствия. Сякаш пропадна през пода. Тялото ѝ преминаваше през тъмнина, сякаш беше паднала в дупка, така, както Алиса падаше към Страната на чудесата — плашещо, но и вълнуващо. И изведнъж спря. Видя Сандър в недалечното бъдеще да

чака изгрева на плажа. Дали това беше Норт Хемптън? Беше толкова красив, наистина, прекрасен с черната коса, разрошена от вятъра, само няколко белега, останали от акнето, което го измъчваше, които сега му придаваха характер. В пясъка имаше книга и тя успя да зърне корицата ѝ — „Бхагавад гита“ — думите се прокраднаха покрай нея, докато тя продължи да пада надолу. След това изведнъж сякаш над гърба ѝ се отвори парашут, който я дръпна нагоре. Сега се рееше лека като перце, наблюдавайки случващото се долу. Спускайки се, видя по-възрастен, уверен Сандър, който изнасяше реч на международна конференция. Рязко отвори очи.

— Всичко ще е наред — каза тя. — Ще те освободя.

Ръцете ѝ се движеха около главата, врата и гърдите му. Видя туптящото му сърце, обгърнато от черен катран. „Черно сърце“, помисли си изплашена, но тинята не беше проникнала в душата му. Ръцете ѝ изстискаха черната течност. Повтаряше движенията, докато не можа да види всяка артерия, главната вена и аортата. Изтръска ръце над главата си, изпращайки лошата смес там, откъдето беше дошла. През сърцето му премина светлина и в този момент самата Ингрид усети освобождаване.

— Готово. Можеш да излезеш извън кръга, ще ти напиша няколко неща — рецепта, но различна от другите.

Сандър се усмихна и излезе от пентаграма.

— Чувствам се по-лек — отбеляза.

— Това е добре! — на листче върху бюрото ѝ Ингрид направи списък, включващ йога, поемата „Багавад ита“, името „Мельди“, списък с билки и отвари.

— Фрея, моята сестра, вероятно ще може да те снабди с част от тези билки, ако минеш през „Норт Ин“. Ако не ходиш по барове, пробвай в „Хол Фудс“ — подаде листчето на Сандър.

— Вероятно ще намина през бара. Благодаря ти, Ингрид. Не зная дали вярвам, но ще пробвам. Чувал съм страхотни неща за теб.

Ингрид изпрати Сандър до вратата, а отвън чакаха Табита и Хъдсън. Таби ѝ се усмихна широко.

— Един господин е дошъл да те види! Разглежда най-новите ни книги.

— Твоят господин! — прошепна Хъдсън и повдигна вежда.

— Добре, разбрах! — каза Ингрид и двамата си тръгнаха, макар че по-точното описание за Табита трябваше да беше „заклатушка“. Ингрид погледна към чакащите хора.

— Искрено съжалявам — каза тя. — Ще трябва да се върнете утре. Изникна ми неотложна работа.

Опашката беше станала по-дълга и някои хора стояха прави, защото нямаше достатъчно столове. Колективно въздъгнаха. Беше дошъл ред на крехката блондинка, която приближи към Ингрид и я заговори с много тих глас. Ингрид се зачуди дали не говори така, за да не се счупи при по-голямо усилие. На пръв поглед лицето ѝ не привличаше, но Ингрид забеляза перфектната симетрия, красотата, простотата и наивността, като рисунка с една линия. „Момичето може да е супермодел“, помисли Ингрид, но каза отново:

— Съжалявам. Елате по-рано на обяд и ще бъдете първа на опашката. Как се казвате?

— Мелъди — прошепна младата жена.

— О! — Ингрид се изненада да чуе името толкова скоро или че изобщо го чува — сякаш беше ехо от шепот, който беше чула в транс си със Сандър. Невероятният синхрон я накара да настръхне. — Да, моля ви, елате отново. Ще се погрижа да се видя първо с вас утре на обяд, Мелъди.

Клиентите разочаровани излязоха от чакалнята и Ингрид се върна в кабинета си, вдигна завесите, за да пусне светлината вътре. Сложи табелката в чекмеджето, изгаси свещите и изтри тебешира от пода. На вратата се почука. Ингрид се изправи, изтупа праха от тебешира, полепнал по полата ѝ, и отиде да отвори.

— Здравсти. — Мат стоеше на вратата, облечен с бежово спортно сако и кафяви панталони.

— Влизай — тя сияеше. — Радвам се да те видя.

— Аз също. Имам предвид, че наистина е хубаво, че те виждам, Ингрид.

Тя затвори врата зад него и застанаха лице в лице в средата на кабинета ѝ. Той сложи ръка на рамото ѝ и я целуна по устните, изведнъж подскочиха при писък, последван от боботенето на глас, идващ от бедрото му. Не беше изключил уоки-токито си.

— Аз съм на Сийшел и Вайн. Заподозреният не е забелязан, край.

— Виси си там, Холдинг. Тоест, Холдинг, дръж позиция, край.

— Много смешно, Маккъски! Край.

Мат извади уоки-токито от калъфа му и го изключи.

— Извинявай за това!

— Било е включено в читалнята? — попита тя.

Мат я погледна смутено.

— Малко. Извинявай! Тук съм по работа.

Трудно беше да свикне с човека, който харесва толкова много. Ингрид се сети за снощното онлайн пазаруване на бельо и се изчерви, сякаш Мат можеше да прочете мислите ѝ.

— Седни — каза тя.

Очевидно наскоро отново е имало на обир в Норт Хемптън и Мат искаше информация за бездомните деца, за които Ингрид му беше споменала. Без да ѝ мигне окото Ингрид го излъга, че те със сигурност са напуснали града. Макар че елфите още се спотайваха на тавана на Джоана. Бяха обещали да се държат добре, но дали не се бяха върнали към пакостите си? Дали бяха свързани с обирите? Щеше да ѝ се наложи да седне и да си поговори с тях. Изглеждаха така, сякаш се стараеха, но тя не успя да направила нищо по техния случай. Не успяваше да им помогне да си спомнят къде е домът им и мислеше, че са омагьосани, за да забравят къде е бил. Наистина трябваше да ги върне.

Ингрид потрепна, но се опита да увери Мат, че ги е видяла с очите си, качила ги е на автобус и ги е изпратила у дома.

— Няма ги. Бай-бай. Адиос. Сайонара — каза тя.

Мат потърка очите си.

— Сигурна ли си?

— Аз ги качих на автобуса и наблюдавах как отпътуват — подчерта тя. Чувстваше се ужасно, но се усмихна насила.

— Добре — каза Мат. — Много е странно, Ингрид. Имаме си работа с добре обучен крадец или група крадци. За разлика от останалите, този не оставя следи от влизане с взлом — без разбити ключалки или счупени прозорци. Не взима само малки неща, като бижута, но и големи предмети — картини, скулптури, някои от които са безценни.

— О! — отбеляза Ингрид. Със сигурност щеше да намери плячката някъде из къщата, ако елфите стояха зад кражбите. Картините

заемаха място. Щеше да претърси тавана, да провери дали криеха нещо горе и да го върне незабавно. Елфите не крадяха за пари. Взимаха неща, които им хващат окото, независимо дали е мрамор или Пикасо; не разбираха и нямаха отношение към парите. Просто харесваха красиви предмети.

— Липсваше ми — каза Мат. — Казах ли ти го или само си го мислех?

— Мислеше си го — засмя се Ингрид.

Той се усмихна.

— Искаш ли да правим нещо този уикенд? Аз бих искал — изглежда ѝ намекваше нещо.

— Разбира се — отвърна тя, чудейки се дали мисли за същото.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЕТА

ЧЕРНА МАГЪОСНИЦА

Изгря кървава луна и разля мека, зловеща светлина из гората. Вятърът завихряше листата на поляната, където пет факли бяха забити покрай погребалното място под големия дъб. Джоана работеше от здрачаване, за да събере камъни за окръжностите около факлите. Тези ритуали действаха най-добре в тъмните часове.

Постави купа с вода в подножието на могилата. Факлите, камъните и водата символизираха трите елемента, а за четвъртия беше донесла тибетска пееща купа, чиито вибрации символизираха въздуха и щяха да съживят духа. След ритуала на *утисета* (стоене на кръстопът), трябваше да рецитира обикновено скандинавско заклинание, за да подразни духа. Коленичи в кръга, до водата, с пеещата купа и пръчицата си в скута, с кошница черен хляб и чаша гроздов сок. Беше се спряла на редица практики, за да импровизира като остави вещерската ѝ интуиция да я води. Взе парче черен хляб. *Смърт.*

— Върни се към плътта — каза тя и постави хапка хляб в устата си. — Върни се към кръвта — отпи от чашата.

Преглътна и потопи ръцете си в купата с вода за пречистване, прокара пръчицата си по ръба на пеещата купа, предизвиквайки звуците, които се разляха в гората. Листата на дърветата потрепнаха, сякаш през тях преминаваше внезапен полъх.

Остави купата и пръчицата и се изправи за заклинанието. Усещаше как въздухът в кръга се наелектризира. Обичаше това чувство и тази завладяваща мощ на магията. Внимаваше за правилното произношение на думите и затова изговаряше бавно всяка сричка.

Когато отвори очи, видя зелен сноп светлина, който излизаше от земята като червей. Започна да расте на върха на могилата, първо се превърна в светец кълбо, след това се разтегна като пламък, докато не стана голям колкото нея и не видя очертанията на духа.

Беше млада жена с бледо кръгло лице, с бяла кърпа, украсена с дантела, сгъната над челото ѝ. Носеше блуза с бяла яка на риза, закопчана високо и скъсана на рамото, сиво елече и тъмна престилка,

вързана върху кафява пола около кръста ѝ. Над розовите ѝ устни имаше малка черна бенка. Напомняше на Джоана на картината на Вермеер „Млекарката“, макар да не беше толкова едра като млекарката на картината, а по-слаба, но с извивки. Задържа се над гроба с нацупени устни и с наведени към Джоана рамене. Наистина спираше дъха.

Джоана се приближи към нея. Духът говореше, но тя не я чуваше. Щом Джоана се премести, ръката на момичето се стрелна и я хвана за гърлото. Хватката ѝ беше силна като на човек от плът и кръв и Джоана се бореше да си поеме дъх и усещаше миризмата на разложено тяло. Размаха ръце.

— Намери ме! — прошепна тя на Джоана.

Изчезна, като внезапно свършил сън, който още те държи в хватката си. Джоана въздъхна, след като се освободи, падна на четири крака, наполовина извън кръга, с тяло, прививащо се от кашлицата, докато отново не започна да диша нормално.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ШЕСТА

УЛИЧЕН КОТАРАК

Фрея носеше две огромни торби с боклук към кофите на паркинга зад „Норт Ин“. Минаваше полунощ, беше делничен ден и последният пиян клиент се беше изнизал. Беше ред на Фрея да затвори; никой не обичаше да го прави, особено сам.

— О, Кристи — мърмореше си тя — защото ти трябваше да раждаш толкова млада?

Погледна нагоре и видя пълната луна. Нищо чудно, че тази вечер не ѝ вървя. Мислеше, че тя е виновна, обсебена от тризъбеца, изобразен на гърба на Килиан — още се опитваше да го проумее. Разсейваше се, не можеше да се концентрира и магиите ѝ бяха слаби: отварите нямаха обичайния ефект, питиетата бяха безвкусни, днес една клиентка дори отбеляза, че никога не била вкусувала по-горчиво нещо.

Фрея повдигна тежкия капак на контейнера и унило хвърли торбите една след друга в него, чу се дрънчане на бутилки и тя си избърса ръцете в дънките. И без това бяха мръсни, опръскани с различен алкохол, което ѝ напомняше за наречения на местността студен чай „Лонг Айлънд“. Сгуши се в тънкото си кожено яке, движейки се към колата си. Чувстваше се некомфортно. Беше мразовита ноемврийска вечер.

Отключи колата с дистанционното и чу бипкането ѝ измежду колите на квартиранти, останали да спят в хотелската част на „Норт Ин“. Разпозна червената „Мазда“ на момичето от рецепция. Вдясно от кофите имаше слабо осветена уличка, която водеше зад френския ресторант, за който всички, включително и Джоана, говореха, макар че тя и Килиан още не го бяха посещавали. Подминавайки уличката видя две сенки, които се придвижваха към нея. Шмугна се зад една кола и занаднича през прозорците ѝ. Би го познавал навсякъде — Фреди. Сиянието около лицето и светлата му коса го осветяваше като светулка. Кой беше с него? Висок, широкоплещест мъж стоеше до брат ѝ, но беше в сянка. Едва го забеляза. Носеше капитанска шапка — това го виждаше или беше полицейска фуражка? Фреди и тъмната фигура се здрависаха и се разделиха, мъжът се движеше към нея. От мястото,

на което се намираше Фрея не можеше да го огледа добре, а и трябваше да последва Фреди, за да разбере какво е намислил. Беше поел към френския ресторант.

Приклепнала мина покрай колите и чу мистериозния мъж да се качва на някоя от колите зад нея и да потегля. Всичко се случи много бързо, за да види марката на колата или номера ѝ. Твърдо беше решила да последва брат си. Спусна се по уличката с гръб, опрян в стената, скрита в сенките и го настигна. Стоеше на паркинга на френския ресторант. Тя се шмугна между колите и се приближи достатъчно близо. Той беше с млада жена, но се виждаше само силует и дълга коса. Беше с гръб към Фрея и когато момичето се обърна, тя трябваше да се наведе още, за да не я види. Чу Фреди да казва:

— Няма да отнеме много време — Чу се затръшване на врата и Фрея надникна отново.

Фреди заобикаляше колата, за да седне на пасажерското място, след което и двамата потеглиха.

В какво се беше забъркал брат ѝ? Смело се разхождаше из Норт Хемптън, срещаше се със странни хора по тъмни улички, а твърдеше, че е от първостепенно значение никой да не знае за завръщането му.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И СЕДМА

ОТ ДЪЖДЕЦА, АХ, НАС НЕ НИ Е СТРАХ

— Какъв е този шум? — Фрея излезе от стаята си на втория етаж в къщата на Джоана и се сблъска с Ингрид, която завързваше колана на белия си халат. Очите на Ингрид потрепваха зад очилата ѝ. Беше рано, току-що беше измила лицето си, когато чу шум и тъкмо искаше да се качи на тавана, за да се скара на елфите.

— Какъв шум? Не съм чула никак шум — отговори тя високо, с надеждата, че елфите ще чуят и ще млъкнат.

Двете се гледаха една друга. Над тях се отново се чу силен стържещ звук, сякаш нещо тежко се влачи по пода от единия край на тавана до другия.

— Този шум! — Фрея сочеше нагоре.

Ингрид дискретно се придвижи към стълбището, за да го блокира.

— О, това не е нищо. Мисля, че Оскар и Зигфрид се качиха порано сутринта, за да си играят.

Отново се чуха шумове — нещо се счупи, след това се чуха стъпки.

— Искаш да кажеш, че моята котка и твоят грифон си играят горе? И са им пораснали човешки крака?

— Да, точно така — каза Ингрид категорично. — Упражняват преобразяване.

— Странно, защото тъкмо видях Зигфрид сгущен в леглото ми — отвърна Фрея. Чул името си, Зигфрид излезе от спалнята на Фрея и започна да се умилква в краката ѝ. Тя погледна към мъркащата черна котка, присви очи подозрително към Ингрид и се подсмихна. — Добре, изплюй камъчето! — знаеше, че не е честно. Тя самата имаше безброй тайни, но не се сдържа.

Ингрид постави едната си ръка на парапета, а другата на стената, вдигна брадичката си и бавно тръгна по стълбите. Фрея, по късо черно кимано, притисна тялото си към Ингрид, опитвайки се да я избута.

— Добре, добре, ще ти покажа! — омекна Ингрид и пусна Фрея да мине. — Мога да обясня! — викна зад гърба на Фрея и се затича

след нея. Фрея отвори вратата.

Таванът беше пренареден, мебелите не бяха безразборно разпръснати, а оформяха спално помещение с няколко места за спане. Нямаше разхвърляни кутии. Дрехи те бяха подредени на стелажи, които Ингрид не беше виждала. Елфите се бяха изкъпали. Ингрид забеляза, че са чисти, изглеждаха добре, виждаха се острите им, деликатни черти и блестящата кожа.

Свен лежеше в своята част, пушеше и четеше Агата Кристи, пепелникът и ментоловите цигари бяха на нощното му шкафче. Ирдик беше в своя импровизиран ъгъл, поклащайки се напред-назад на люлеещ се стол. Келда и Ниф бяха облекли детски костюми върху тъмните си дрехи, стояха на двойното си легло и играеха на „Не се сърди човече“. Вал си почиваше от преместването на големия дървен сандък в ъгъла и оправяше гребена си с длани. Всички спряха да вършат, каквото вършеха, вперили поглед в двете вещици, които бяха нахлули при тях.

— Защо не си ми казала, че криеш феи? — попита Фрея, примижвала към тях.

Ингрид въздъхна, приближи се към Свен, изгаси цигарата му и конфискува цялата кутия. Обърна се към Фрея.

— Не са феи. Те са елфи и са изгубени. Позволих им да останат, докато разберем как да ги върнем у дома, но не знаят къде е домът им — каза тя на един дъх — Те са нещо като бежанци.

— Тя ни позволи да отседнем в къщурката ѝ, докато... — започна Свен, но Ингрид го прекъсна.

— Току-що го казах, Свен. И както вече казах, в къщата не се пуши. Ако искаш да пушиш, излизай навън! — посочи към прозореца, знаейки, че от там те влизат и излизат, а не надолу по стълбите през цялата къща; умееха да се катерят по покриви и стени.

Фрея зяпна изумено Ингрид.

— Мама знае ли, че си приютила бегълци?

— Не са бегълци. Те са бежанци! Има разлика — Ингрид изгледа сестра си. — Не са направили нищо лошо, напоследък. Бяха сравнително тихи и добри до тази сутрин. Почти — огледа стаята и погледна строго към всеки от тях. — Знаете какво ще последва, ако не правите каквото ви кажа, нали? — прошепна тя.

— Да — казаха те в един глас и твърдо кимаха с глави.

— Обещаваме да сме добри! — намеси се Келда.

— Обещанията ви не значат много — отбеляза Ингрид.

Продължи да разказва на Фрея за всичко, от самото начало, как елфите я бяха помолили за помощ, като я отвлякоха в долнопробен мотел, как беше търсила заклинание, с което да противодейства на общата им амнезия, но никое не действаше.

— Мотел? Какъв мотел? — Фрея стана подозрителна.

— Онзи на магистралата, който като че ли е затънал в пясъка.

Фрея кимна, знаеше много добре кой е мотелът, но не каза на Ингрид. Осъзна, че през онази вечер е видяла сестра си. Тогава си беше помислила, че е била с Мат, но не, тя помагала е на тези „бежанци“.

Ингрид ѝ сподели за зачестилите обири (като хвърляше поглед на елфите, за да види как реагират), как Мат си мисли, че са група бездомни деца и че тя беше принудена да го излъже, защото той отказваше да разбере другото. Той, хм, не вярваше в магии.

— Не вярва в магии? — попита Фрея. — Каква си мисли, че си, обикновена библиотечарка?

— Ще го разбере — каза Ингрид. — Не това е проблемът сега.

Ингрид разпитваше елфите, Фрея наблюдаваше, впечатлена от полицейските умения на сестра си. Те отрекоха всякакво участие в обирите и ѝ казаха, че нямат против да претърси тавана, ако е нужно.

— Може да криете плячката на друго място — отвърна Ингрид. — Тези, например, от къде се появиха? — посочи към стелажите, скръсти ръце и тропна с крак.

— Намерихме ги и ги монтирахме. Решихме, че ще осигурят повече пространство от кутиите — каза Ниф.

— Похвално, предвид всичките неща, които мама е събрала през годините — коментира Фрея.

— Може ли това да е тайна? — помоли Ингрид сестра си.

— Разбира се — каза Фрея.

— Мама не е привърженик на елфите, помниш ли поучителните приказки, които ни разказваше като деца за елфите, които правели лоши неща на децата. Не мисля, че те са такива, но едва ли за мама ще има значение.

— Лоши неща на децата! — повтори Ирдик от люлеещия се стол и се ухили глупаво.

— Просто са дразнеци — каза Фрея.

След като елфите влизаха и излизаха през прозорците, двете сестри решиха да заключат вратата на тавана, за да не може Джоана да влезе. Ако ги попиташе за ключа, щяха да ѝ кажат, че са го загубили. Ингрид щеше да продължи да им носи храна сутрин и вечер, макар елфите да твърдяха, че биха си намерили по-добра храна другаде, например зад френския ресторант, където ровели в кофите. Милият френски сервитьор ги беше забелязал и сега ги хранеше и Ингрид не трябваше да се грижи за вечерята им. Фрея ѝ обеща да прегледа заклинанията за премахване на амнезия или за отвари, които биха ги излекували.

Но Ингрид видя, че нещо тревожи сестра ѝ, затова я попита:

— Изглеждаш ми разтревожена. Какво има? — и тя сложи ръка на челото на сестра си.

Фрея искаше да ѝ разкаже всичките си тайни, да ги остави просто да се излеят и да се разплаче като малко момиченце на рамото на сестра си. Но нямаше сили. Беше облекчение за нея, че успя да сподели на Килиан за завръщането на Фреди, но изглежда, че Фреди беше прав, че Килиан го беше изпратил в необятното и сега тя отново трябваше да пази тайна.

Искаше ѝ се да признае всичко на Ингрид, липсваше ѝ и жадуваше за мъдрия ѝ съвет. Искаше отново да се съюзят. Но беше твърде опасно. Ингрид щеше да търси справедливост, без значение кой е изложен на риск. Ако Килиан беше виновен, трябваше да заплати цената и да поеме наказанието си. Вместо това просто се усмихна неуверено и каза:

— Просто работа.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ОСМА

СЕЗОНЪТ НА ВЕЩИЦАТА

Джоана получи имейл от Норман; за тема беше написал „Руни“. Когато беше за последно в къщата и отидоха в кабинета, за да обсъдят връзката си, тя беше казала на Норман всичко за духа и посланието на гроба. Беше използвала всички букви от руните, като мислеше, че е вид анаграма, заедно с числото, може би дата, но проучването я подлудяваше и все още не беше разчела съобщението. Ако пропускаше нещо, Норман щеше да забележи. Ингрид също нямаше предположения. Напоследък по-голямата ѝ дъщеря беше разсеяна. Пристигаха и мистериозни доставки, които я караха да се изчервява.

Джоана отвори имейла, нетърпелива да прочете мнението на Норман, особено след стряскащата случка на гробното място, когато духът вкопчи пръсти в шията ѝ и поиска от нея да я намери. Все още не знаеше дали духът е добронамерен или зъл. Може би Ингрид имаше право. Може посланието да е лошо. Момичето я заплаши или поне така изглеждаше, но вероятно, притисната от краткото време на този свят, е била принудена да сграбчи Джоана, за каквото хване, за да я убеди в спешността на молбата си. Може би не е искала да я нарани. Прочете писмото от Норман:

„Скъпа Джо, Щях да ти пиша по-рано, но бях много натоварен през семестъра и едва смогвах. Това не означава, че не мисля за теб постоянно.

Първо, трябва да кажа, че искрено съжалявам за сцената, която направих заради този господин Харолд. Разбира се, ти имаш собствен живот и уважавам това. Разделени сме от няколко века (от 1692 г. по-точно) и е ясно, че животът продължава.

Трябва да направя едно уточнение: чувствата ми към теб не са се променили, няма и да се променят. Истината е, че още съм влюбен в теб, скъпа, и тая надеждата, че някой ден ще склониш да дадеш на брака ни още един шанс. Дано не ме вчиниш, че си позволявам да мечтая. Би било

прекрасно отново да сме семейство, но най-вече бих искал да спечеля отново сърцето ти. Не знам как ще го постигна, вече се изложих, позволявайки на ревността да проговори: «това чудовище зеленооко, което прави смешни тез, които му служат за храна!». Емоциите надделяха. Ти си свободна. Не мога да заповядвам на сърцето ти, колко и да го желая. Поведението ми беше, да кажем, плачевно. Надявам се да ми простиш.“

Подходът му беше доста по-различен от този в кабинета ѝ, когато той не спираше да се заяжда с нея за Харолд. Отне ѝ време да го успокои. Тогава не ѝ призна за любовта си, а използва за довод най-доброто за момичетата, сякаш Фрея и Ингрид са малки, безпомощни деца. Смяташе, че е нелепо от негова страна и не разбираше защо го прави на проблем. Джоана се радваше, че сега Норман беше не само по-искрен с нея, но и със себе си. Писмото му я трогна.

Почувства се поласкана, че мъжът, когото познаваше от хилядолетия, още беше влюбен в нея. Беше страстен и можеше да му прости малкия изблик на ревност. И стоейки на бюрото си, тя изведнъж го прозря, че вече му беше простила всичко. Основно това, че не упражни правомощията си по време на Салемските процеси през 1692 г., който така или иначе щяха да са напразни. Ако се беше опълчил срещу Съвета, накрая всички щяха да бъдат наказани. Нямаше начин това да се избегне. Ингрид и Фрея бяха простили на баща си, защо и тя да не го направи? Нямаше смисъл да таи безполезна злоба, която можеше да превърне добрата вещица в зла, а бялата магия в черна. Джоана правеше добри дела и трябваше да внимава.

Миналото лято Норман беше отишъл при Оракула, за да провери дали тя и момичетата не са наказани за нарушаване на Забраната. Той успя да вдигне тази привидно неотменима забрана, което не беше малко постижение. Сърцето му винаги е било с тях и сега тя го разбра по-добре. Дори разделени, тя чувстваше присъствието му, предпазна мрежа, която винаги щеше да ги хване и залюлее, ако паднеха. Норман никога не я беше напускал, макар тя да го беше заменила. Обичаше предаността му, обичаше всичко в него и вероятно тя също не беше

преставала до го обича. Отметна косата на рамото си. Гили кацна на бюрото ѝ.

— О! — каза тя и ѝ даде няколко зрънца. — И ти искаш да се съберем, нали? Зная какво си намислил, малък подъл гарван. Но с Норман не трябва да бързаме. Научих се да бъда стара самотна вещица. Какво да направя?

Гили кълевеше зрънцата от дланта ѝ.

— Да, ще помисля. Знаеш, че ще помисля — Продължи да чете имейла му:

„Второ, вероятно вече си разчела посланието. Във влака към вкъщи успях да го разпиша: *hagalaz, ansuz, wuīījo, algiz, manaz, A, laguz* и 157. Нали така? Виждаш ли то? Има разделяне между първите три руни и вторите три, трябва да го разчетеш по начина на Норните. Ако е така, Джо, си имаш работа с умен дух. Не само, че тя (да, мисля, че е тя) те призовава да пътуваш до нея чрез руните, но ти е оставила и следи за това коя е или каква е. Каж ми, ако с Ингрид вече сте го разгадали. Ако ли не, аз ще ти кажа. Не исках да развалям забавлението.“

Джоана беше прекарала достатъчно време в опити да разбере кой е духа и не беше стигнала до никъде и моментално писа на Норман.

„Скъпи Норман,

Съжалявам, че ти бях ядосана толкова дълго време. Разбирам решенията, които беше взел и трябва да призная, че те съдих твърде строго. Чувствата, рядко рационални, имат свой собствен живот и понякога трябва да бъдат надживени. Беше ужасно да наблюдавам дъщерите ни обесени на хълма в Салем. Но зная, че не беше причинено от твоето безразличие. Ти нямаше какво да сториш. Да започнем на чисто. Можем да се постарает отново да ни е приятно заедно. Липсва ми приятелството с теб. Би било чудесно, ако дойдеш вкъщи за Деня на благодарността

следващия четвъртък и да обсъдим всичко лице в лице. И да, искам да зная, какво си открил за съобщението. Кажете ми възможно най-скоро! Спешно е. Направих контакт, но все още съм объркана и всяка допълнителна информация ще е от помощ.

Джо“

Изпрати имейла и се втренчи в екрана с надеждата, че Норман ще ѝ отговори мигновено. Беше рано привечер и лекциите бяха приключили. В малката килийка, в която живееше, невидима линия ги свързваше чрез лаптопите им.

— Здравей, мамо. — Ингрид стоеше на вратата на кабинета на Джоана. — Чух те да си говориш самичка.

Джоана погледна красивата си дъщеря, това разцъфнало цвете, и се засмя.

— Бърборих си с Гили. Няма защо да се притесняваш. Все още не съм се превърнала в луда вещица.

— Някакво развитие около духа? — Ингрид отиде до канапето срещу стената и седна, кръстосвайки дългите си крака.

Джоана се възхищаваше на уменията на дъщеря си да носи високи токове от сутрин до вечер. Приличаше на красива европейка. Разказа ѝ всичко и за молбата на духа да я намери. Добави, че Норман ѝ беше писал, че е разбил кода на руните и че чака отговорът му, което беше ясно от постоянното проверяване на пощата ѝ.

Ингрид се подразни, че майка ѝ не се беше допитала до нея, преди да изпълни ритуала, макар да ѝ беше обещала.

— Знаеш колко докачлива и измамна е Хелда. Има всякакви клаузи и алинеи в проклетия Договор. Този документ е истински лабиринт, като деветте кръга зад нейните врати, а тя продължава да държи книгата заключена, за да не може никой да я прочете — класическа измама. Не ми се искаше да го казвам, но сестра ти е кучка!

— О! Внимавай с езика, Ингрид — каза Джоана.

Ингрид едва отбеляза коментара и продължи:

— Единственият начин да разберем как действа този Договор е чрез проба и грешка. Хелда го вади само когато ѝ е удобен. Как се предполага да зная съдържанието му, щом не сме го чели? И, разбира

се, тя се е подsigурила за всяка ситуация. Мисля, че там има предупреждение дори за разговоряне с мъртвец, нали, мамо?

— Да, има. Мила, има причина за всичките закони на Хелда. Всички щяха да са безсмъртни, ако не бяха те — каза Джоана разсеяно. Гледаше в екрана на лаптопа си и натискаше мишката. Беше получила отговор от Норман. Започна да го чете на глас, пропускайки откъсите, касаещи връзката им, за които Ингрид не трябваше да знае.

„Както знаеш, всяка руна има свой фонетичен еквивалент. Това е акростих. Просто използвай отговарящата на руната буква и заедно с буквата «А» ще образуват дума. Плочката «algiz» е обърната — вместо буквата, «z» или «г», означава «а», първата буква от името на руната. Имаш и числото 157. Мисля, че ще разбереш, какво да правиш след това и с какви средства да действаш.“

Джоана погледна надолу към разпръснатите руни, които още стояха на бюрото ѝ, Ингрид отиде и надникна зад рамото ѝ и ги назова със скандинавските им имена. Джоана ги записваше в тефтерчето си, заедно с обозначаващите латински букви:

hagalaz — h
ansuz — a
wunjo — w или v
algiz — z или г, според Норман „а“
manaz — m
A — a
Laguz — l

— Поемата „Хавамал“! — изкрещяха двете в един глас.

— Глава 157! — каза Джоана, забързана към полиците с книги.
— Усложних кода, като си мислех, че е анаграма. — Джоана прегледа рафтовете и извади издание на „Поетическите Еди“, сборник с древни поеми с кожени корици. Съставена от 165 глави, „Хавамал“ е, поема с

мъдрости от Один, а самата дума „хавамал“ означава „Словата на Високия“. Поемата съдържа пет раздела. В предпоследната, „Руните“, Один открива руните, докато виси ранен на едно дърво, а в последната част „L jodatal“ Один изброява различни заклинания. В тази последна част Джоана намери глава 157, държеше книгата и четеше на глас на Ингрид:

*Дванайсета зная аз:
Видя ли на дърво повесен труп на примка,
Такава магия с руни мога да изпиша.
Че да слезе той от там и да ми проговори.*

— Божичко, мамо, може ли да е вещица, осъдена и обесена? — възкликна Ингрид.

Джоана помисли за момичето и как беше облечено.

— Разбира се, че е вещица, която има нужда от помощта ми. Една от нас, богиня — добави Джоана. — Но къде е тя? Къде бих могла да я намеря и защо не се е преродила? Защо обикаля като дух? Какво не е наред?

Говореха една през друга. Руните на Джоана бяха познати на духа, защото тя беше една от тях, очевидно познаваше добре „Поетическите Еди“. Гробът с празния надгробен камък обозначаваше и мястото на обесването. Беше местна. Осъдена вещица, отлъчена от църквата, на която е било отказано подобаващо погребение в свещената земя. Осъждането на вещицата предвещаваше нейната смърт чрез обесване, погребване в плитък гроб, обикновено без надгробна плоча, често без дата на смъртта и без каквато и да е друга следа — все едно тя никога не е съществувала. Въпреки това, някой се е погрижил да ѝ осигури камък, смела и рискована постъпка, което предполагаше, че е била обичана.

— Татко знаеше, че е момиче, но откъде е разбрал? Ние знаем, защото си я виждала — каза Ингрид развълнувано.

— Норнското разчитане — отвърна Джоана. — Могла е да постави руните по друг начин. Но ги е подредила в групи по три. Може би Норман е предположил, че е една от Норните, а те са жени. Момичето каза „Намери ме!“ Искам да разбера къде е — каза тя.

Ингрид въздъхна продължително. Разчитането на послания от мъртвите може и да е забавно занимание, но, изглежда, че това щеше да е и опасно.

— По-рано, когато те попитах дали има последствия, когато говориш с мъртвец, ти започна да отговаряш положително, но се разсея.

Джоана погледна към нея и прехапа устни.

— Получаването на информация от мъртвец е минимално нарушение. Ако вземеш нещо от онази страна, Хелда взема обратно нещо от тази — пито-платено.

— Това пито-платено може да се увеличи, ако не спреш, мамо — Ингрид гледаше въпросително Джоана — Отново ли ще свържеш с нея?

— О, да. Това момиче има нужда от мен. Трябва да ѝ помогна. Просто трябва да разбере къде да я намеря. Не се тревожи, дете мое! — това беше общото между жени те Бошан, общата нишка, която минаваше и през трите — високомерието: и трите бяха упорити по свой собствен начин и понякога твърде уверени в способностите си.

Ингрид знаеше, че няма да разубеди майка си, но опита:

— Но аз се тревожа!

— А, ще кажа предпазващо заклинание, което да противодейства на всичко това. Не е нищо — усмихна се на сладката си, тревожна дъщеря. — Да разведря темата, баща ти ще дойде за Деня на благодарността. Може би Фрея трябва да сготви! Няма ли да е прекрасно?

Ингрид се засмя.

— Давай напред, мамо, и не се огъвай! Непоправима си. — Тя отново помоли Джоана да обещае, че ще отиде при нея за помощ, макар че майка ѝ беше нарушила веднъж дадената си дума. — Този път двойно обещание!

— Двойно обещание! — намигна ѝ Джоана.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА

НАДЛЪГВАНЕТО

Серия светкавици разкъса пелената от метално сиви облаци. Върху колата започнаха да се изсипват големи, едри, твърди капки дъжд. Чистачките се провлачваха, докато Фрея стискаше волана и се опитваше да види през стичащата се по прозореца вода. Папурът и тръстика се клатеха покрай малкия път под напорите на бурята. Навън беше ужасно — студено, ветровито, а сега и този пороен дъжд. Отби на паркинга на „ъки стар“ и облече синия дъждобран, който държеше на задната седалка. Дръпна качулката върху червеникавата си коса, която ставаше дразнещо наелектризира по време на бури, грабна пазарската чанта с храна от пасажерското място и побягна като бясна към входната врата на Фреди. Намокри се от падащата от входа надолу вода. Мястото изглеждаше като потъващ кораб. Фреди й отвори. Тънките стени и прозорци дрънчаха от вятъра и тя чу капене от банята. Като теч, който би я подлудил. Фреди все торбата и помогна на сестра си да свали дъждобрана и да го сложи на закачалка до вратата. Беше облечен с джинси, пуловер и наметнат с одеяло върху раменете. Печките не вършеха работа и в стаята се усещаше миризма на плесен. Вътре беше много влажно.

— Благодаря ти за храната, Фрея. Нямах да се справя без теб с това висене пред компютъра — приближи я, за да я прегърне, но тя не го забеляза, изплъзна се от прегръдката му и се запъти към бюрото.

— Не мога да остана дълго. Наминах да те проверя. Какво става, как я караш?

„Вися пред компютъра“, помисли си скептично тя, вдигна химикалка от бюрото и я хвърли обратно. Изглеждаше подредено, трябваше да му признае.

— Значи просто висиш пред компютъра?

— Да... точно — каза нервно той и започна да човърка ноктите си. Изглеждаше развълнуван, сякаш искаше да каже нещо повече, но се спираше. — Ти как си? — думите излизаха от устата му скоростно. — Килиан каза ли ти нещо... нещо, което би могло да ми е от полза?

— Не! Разбира се, че не! — каза Фрея, изпълнена с подозрения.

Наблюдаваха се, сякаш опитваха да прочетат нещо един в друг, да настроят близнашката си интуиция, но всеки се сблъскваше в стена.

Фреди сви рамене.

— Е, аз не мога да си тръгна. Знаеш, Фрея. Не мога да рискувам Валкириите да ме намерят. Докато не разбере какво да правя, не мога да изляза от тази стая.

Значи брат й я лъжеше най-безочливо. Със сигурност го беше видяла на уличката зад „Норт Ин“. Никога не го беше хващала да лъже, не и нея. А и това не беше присъщо за Фреди; беше твърде искрен, като самото слънце. Макар напоследък да бе раздразнителен, а не светъл и постоянен. Ако не беше права? Ако не познаваше Фреди? Сети се за Бран и неговата измама.

— Какво не е наред, Фрея? — Фреди се доближи до нея, но тя отстъпи назад.

— Всичко е наред, Фреди. Просто бързам — беше се обърнала и взимаше дъждобрана от закачалката. — Трябва да отворя бара. Минах набързо, за да ти оставя храна — мислеше за последните си моменти с Локи. Може ли да се е завърнал? Може би това е той, но преобразен? Дали не я беше измамил отново?

След като падна в капана на Локи и бяха правили любов, той беше обвързан с нея, задължен да й се подчинява завинаги. Беше го накарала да й даде пръстена, с който се придвижваше между двата свята, беше се завърнал през дупка в Игдрасил, Дървото на живота, което също свързваше световете, откакто той съществува. Но преди да премине обратно през Игдрасил, той беше промърморил нещо на неразбираем за нея език. Дали не й е казал, че ще се върне?

Може би бе обречена завинаги да бъде с Локи — богът на злото я преследваше през вечността като албатрос, който никога не си почива. „Приличаме си повече, отколкото мислиш, скъпа Фрея.“ Беше ли се върнал като нейния близък, за да й го докаже?

Пресегна се към дъждобрана и усети, че я хванаха за ръцете. После Фреди, или Локи, я завъртя. Погледнаха се в очите. Ако се постаряеше, щеше ли да види безскрупулната му душа през големите сини очи на брат си?

— Какво те прихваща, Фрея?

Дали се опитваше да я манипулира, да си играе с най-съкровените и чувства? Локи я познаваше добре. Знаеше колко е

привързана към Фреди.

— Съжалявам. Бурята ме изнервя и наистина трябва да отивам на работа — каза тя.

Той наведе поглед към нея.

— Сигурна ли си, че не си намерила нищо? Нищичко? Нищо, което да те накара да помислиш, че брат ти е прав? Че може да има нещо в Килиан, за което ти не ми казваш?

— Божичко, Фреди, вече ти казах. Не съм! — със сигурност нямаше да му каже, който и да беше той, за тризъбеца на гърба на Килиан. Вече не беше сигурна в нищо, освен че трябваше да излезе навън.

ГЛАВА ТРИЙСЕТА

КАТО КРЪГ В СПИРАЛА

— Мисля, че отгоре има гора и къщи. — Келда коленичи, за да завърже връзките на кубинките си. Беше си присвоила кожената маска на Фрея и сега гледаше Ингрид през нея.

Бяха на тавана и Ингрид тъкмо им беше дала отварата срещу амнезия, направена от Фрея, и заедно с елфите чакаха да подейства.

— Това говори ли на някого нещо? — попита Ингрид — Някой? — държеше магическата си пръчица с ръка и я удряше към дланта си. Чувстваше се като учителка, с пръчицата като линия и скупчените елфи, които я гледаха с огромна почит. Освен Свен, единакът, който се беше проснал в леглото си.

— Мисля, че започва с „А“ — каза Ирдик — главата ме заболява, когато мисля за това.

— Кое започва с „А“? — попита Ингрид.

— Мястото, от което идваме, започва с „А“, Ерда — изръмжа Свен от мястото, където лежеше и размаха ръка над очите си. Не се беше присъединил към тях, защото твърдеше, че тялото му го боли, щом се замисли за случая, но Ингрид подозираше, че той има по-скоро махмурлук.

— Добре, добре, това е чудесно! — каза Ингрид — Знаем, че не можете да използвате пари, че името на мястото започва с „А“ и че живеете на дървета?

— Гра-а-ад е — каза Вал. Предната част на гребена му, падаше върху очите му.

— Долу се чува шум, други елфи се трудят — каза Ирдик. — Мисля... Ох! — Сложи ръка на челото си.

Ингрид се почеса по главата с пръчицата си.

— Объркана съм!

Ниф се приближи към Ингрид и подръпна ръкавът ѝ:

— Този антидот не работи, Ерда.

Ингрид внезапно осъзна.

— Как знаете, че се казвам Ерда? Откъде знаете древното ми име?

Ниф махна копринената си коса от лицето си и вдигна рамене.

— Не се чувствам добре — каза тя.

— Какво друго? — попита Ингрид и погледна към малките им лица, които я гледаха празно. Тази отвара очевидно не действаше, но със сигурност караше елфите да се чувстват зле.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ПЪРВА

ВСИЧКО ГОРИ

След като Джоана разбра, че духът е на мъртва вещица, реши да използва приликата ѝ с „Млекарката“ на Вермеер за отправна точка. Тя потърси книгата си за холандските майстори, в която знаеше, че ще намери въпросната творба. Отвори на картината и се загледа в масленото платно: метличносините щрихи на кърпата, хвърлена върху масата и колана на престилката на млекарката, осветени от светлината от прозореца.

Погледна към океана. Беше необикновено светъл и топъл ноемврийски ден, белите гребени на вълните се движеха по спокойната му повърхност чак до остров Гарднър. Беше хладно, за да работи в градината и Джоана се върна към задачата си.

В книгата пишеше, че не се знае точната дата на изрисуването на картината, но е някъде около 1658 г. Вещицата беше облечена в дрехи от 17 век, но картината помагаше да се стесни времевата рамка.

Преселниците са донесли европейската мода в Щатите. Имаше разлики в стила на обличане на млекарката и на духа. Платовете на дрехите на духа бяха мрачни. Роклята ѝ беше скромна, покриваше я почти цялата, Джоана знаеше, че причината не е студеното време; косата ѝ беше прибрана под шапка, яката на блузата под елечето беше плътно по шията и, ръкавите ѝ покриваха китките (за разлика от тези на млекарката, те бяха вдигнати над лактите ѝ), полата беше до колената. Всеки намек за плът, с изключение на лицето и врата, или части от тялото, които могат да се определят за чувствени (гърди, деколте, глезени, стъпала) бяха невидими. Джоана беше запозната със строгия и суров начин на обличане. Това момиче е живяло сред английски пуритани, както и самите Бошан. Заселниците на Лонг Айлънд бяха от същия вид, като тези, които заведоха дъщерите ѝ до бесилките в Салем.

Джоана прецени, че момичето е на около осемнайсет, вероятно от работническа класа заради обикновената рокля — прислужница или фермерка. Последното беше привично за източната част на Лонг Айлънд, селскостопански район с много овце. Вероятно е била

омъжена. Ако е имала брак, е била наричана „жено“ (краткото название на добрата съпруга в къщата), а не „госпожо“, което е било позволено само за елита. Джоана познаваше историята. Беше я изживяла.

През 1629 г. Крал Чарлс I подписва харта, с която осигурява на пуританите (отцепническа религиозна група) възможност да създадат английска колония в Масачузетс. Територията се разпростираше по целия източен бряг на Северна Америка, включително и през масачузетските щати (Салем и Бостън), Мейн, Ню Хемпшир, Род Айлънд и Кънектикът. В тази колония попадал и Мейдстон (Източен Хемптън), малкото градче Феърстоун (Норт Хемптън) и Остров Уайт (остров Гарднър). Макар Феърстоун да не присъстваше в регистрите, Джоана знаеше за него, защото беше споменато като старото име на Норт Хемптън в нотариалния акт за къщата ѝ.

Целта на пуританите, пристигнали с пилигримските си обувки с катарамии, била да създаде утопична общност, която да вдъхнови — или наложи на всички, създаването на град върху хълм, пример за християнско милосърдие, каквито ги е заложил водачът Джон Уинтроп.

Това ново чисто общество трябвало да се основава на Библията. С други думи, това е било теокрация, без разделение между църква и щат. Както е написано във втора книга от Библията: „Врачка да не се оставя жива.“

Пуританите съблюдавали сляпата вяра в Библията или поне така заявявали. Някои от тях искрено вярвали във вредите от вещиците и се страхували да не бъдат омагьосани и самите те превърнати във вещици („Ако това изобщо е лошо или възможно!“, помисли си Джоана). Виждали вещиците и магьосниците като жени и мъже, съюзници на дявола („Сякаш някога сме били!“).

Тези внушения били породени от чудноватото и похотливо въображение, но и подкрепени от предшестващите ги триста годишни гонения на вещици в Европа. Други пристигнали на тази нова земя и използвали ловът на вещици за постигане на собствените си егоистични цели: да достигнат до враговете си, да ги лишат от земята им (която отивала на обществен търг веднага след осъждането и обесването на човек) или за назидание на някой сектант, просяк или луда жена. Както и на жена, която не е била така хрисима и послушна,

колкото би трябвало да бъде една пуританската жена или прекалено независимото, амбициозно момиче.

Накратко, ловът на вещици се превърнал в начин за установяване на йерархия в така нареченото „перфектно общество“. Тези, които преминали от тази част на океана, но не се вписвали в техните разбирания, е трябвало да се примирят и съгласят със социалните норми на болшинството. В противен случай били набеждавани за вещици или магьосници, независимо дали са били такива.

Преди процесите в Салем през 1692 г. обвиненията във вещерство нараствали главоломно в Нова Англия. Първият обесен в Северна Америка по това обвинение датира от 1648 г. (първото записано): Маргарет Джоунс, истинска вещица, живеела под прикритие като пуританска акушерка и лекарка в Чарлстън, Бостън. Сега Маргарет живееше с ново име в Лос Анджелис в къща в Топанга Каньон, където преподаваше йога, хомеопатия и помагаше за домашни раждания.

В това беше цялата ирония: вещиците винаги се връщаха. От друга страна смъртните, обесени за вещерство, никога не получаваха втори шанс. Хиляди невинни са изгубени в гоненията срещу вещици от 15 век.

Джоана закрачи към лавицата с книги и потърси книги за лова на вещици през 17 век в САЩ и по-специално за тези в Лонг Айленд.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ВТОРА

ВИНАГИ ЩЕ ТЕ ОБИЧАМ

Срещнаха се на любимото им място, тяхното скрито пристанище. Фрея не можеше да се пребори с желанието. Беше плътско — устните му, сладкият му дъх, нежната кожа, усещането на жилите по тялото му, непринудената благодарност, с която тялото му прегръщаше нейното. Беше нетипично хубав ден. Над стъкления купол на оранжерията се виждаха перести облаци, синьото бавно се процеждаше през тях. Стояха на ръба на езерото с лилиите, Килиан прокарваше пръсти през водата, гледаше Фрея.

— Трябва да има причина... — каза тя. Говореха за луничките на гърба му.

Той изкара ръката си от езерото, сложи пръсти на устните ѝ и ги плъзна към брадичката.

— Ш-ш-шт. Наслаждавам се на времето ни заедно. — Светлината правеше косата, страните и устните на Фрея да изглеждат прасковени, деликатно оранжево-розови. Той стоеше до нея спокоен.

„Няма начин да е виновен“, помисли си Фрея. Чувстваше го с цялата си същност. Тя знаеше най-добре. Ако в миналото на Килиан е имало насилие, тя щеше да има видение, в което да види най-крайните емоции, противоположните крайности — любов и гняв.

На моменти се беше съмнявала в него, разбира се, когато виждаше нещо ужасно и празно в погледа му, но смяташе, че това е било в резултат от непрестанния тормоз на Фреди. Сега, щом погледнеше Килиан, виждаше само доброта. Не бе омагьосана, както когато беше влюбена в Бран — когато Локи я беше омагьосал, беше замъглил преценката ѝ, така че да не види злото в него. Тогава тя беше позволила да бъде измамена, но този път знаеше, че не е така. Очите ѝ бяха широко отворени и виждаше истинското лице на Килиан: добър човек, самата доброта. Независимо от знака на гърба му.

Чувстваше се неспокойна въпреки спокойствието на Килиан. Беше се оставил на съдбата поради факта, че носеше знака на тризбеца. Тя трябваше да разбере какво се беше случило в този

съдбоносен ден на разпадането на моста. Трябваше да освободи Килиан. Сигурно беше станала някаква грешка.

— Трябва да запълним празните места в паметта ти и да разберем точно какво се е случило — каза тя. — Опитвах се да направя противоотрова срещу амнезията, пробвах я, но не подейства. Сигурно има друг начин.

Килиан се засмя.

— Пробвала си я? — гледаше лицето ѝ толкова отблизо, сякаш се опитваше да улови всяко трепване, за да запази изразенията ѝ завинаги в съзнанието си.

— На пациент в болница — излъга го тя. Не искаше да го запознава с историята на елфите на Ингрид. Сега си имаше други тревоги. — Отварата не струваше. Но, ако...

Килиан взе ръката на Фрея в своята с каменно изражение.

— Скъпа, няма какво да направиш. Ако Фреди казва истината, ще отида в Необятното. Трябва да бъде наказан за действията си, независимо дали ги помня или не. Ако съм виновен, съм виновен. Ще си изкупя вината. Никой друг не трябва да понася моето наказание.

Фрея не понасяше дори само мисълта да бъде разделена с Килиан. Ако той е отговорен за това, трябваше да има причина. Няма начин да го остави в Необятното. И в наивен опит да го предпази, Фрея се хвърли на врата му и го придърпа плътно към себе си, сякаш Валкириите всеки момент щяха да се появят и да го отделят от нея.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ТРЕТА

КАТО МОЛИТВА

— Не ми звучиш като болна. Радвай се, че аз вдигнах телефона. Следващият път, когато се правиш на болна, пробвай да говориш с главата надолу. Това е най-добрият трик за симулиране на настинка — каза Хъдсън.

— Главата ми виси надолу. Ти ми беше казал да правя така, но очевидно не е най-добрият трик — отговори Ингрид. — Следващия път ще си защитя носа и ще кашлям — засмя се тя и седна на леглото. Беше решила да избяга от работа и предния ден го планира с него.

— Нервна съм — прошепна тя.

— Затвори очи и си мисли за Англия — каза Хъдсън, който изобщо не помагаше.

— Благодаря много — разглеждаше ръцете си, краката си, ноктите лакирани в бледо розово.

— Успех! Да скъсате... химен?

— Отвратителен си — беше права и се оглеждаше в огледалото в спалнята. За момент не се позна. Косата ѝ беше вдигната, няколко кичура се спускаха покрай лицето и врата ѝ. Беше сложила очна линия на клепачите си в стил Одри Хепбърн, както и малко руж и червило, за да подчертае тена си. Беше облечена с прилепнала вълнена рокля, която стигаше малко над колената ѝ.

— Хей, Ингрид! — изгърмя от телефона точно преди Ингрид да затвори.

— Да?

— Обичам те.

— Обичам те повече!

— Не, обичам те най...

Ингрид затвори телефона. Обожаваше Хъдсън, но беше време. Ръцете ѝ се бяха изпотили и ги избърса в леглото си. „Много секси“, каза си.

Сложи чифт черни чорапи и черните си високи обувки, наметна си шлифера, защото беше необичайно топло, взе си чантата и тихо слезе към долния етаж. Мина на пръсти покрай кабинета, където видя

Джоана, забила нос в купчина книги — не искаше да обяснява защо си е взела почивен ден и много тихо излезе навън. Къщата беше модерна, доста по-лъскава, отколкото Ингрид предполагаше — елегантен циментовостъклен куб, затворен между две тънки, хоризонтални, бели платформи. Намираше са на върха на хълм и стърчеше от една скала, подпрян от две кокили. Поддържаната морава, яркозелена, беше засенчена от три големи евкалиптови дървета. До входната врата водеше пътека от кръгли камъни, върху които тя подскачаше, сякаш преминава през поток. Натисна звънеца.

Мат беше бос, облечен с дънки и тениска — изглеждаше очарователен и небрежен — отвори вратата и лунички лъснаха по носа и бузите му.

— Болничен?

— Да — усмихна се тя.

Мат се ухили.

— Какво съвпадение, аз също съм болен, Ингрид! — пошегува се той.

Той също беше звъннал в работата си, преструвайки се на болен. Беше се обадил на Ингрид много скоро след последната им среща в библиотеката, за да ѝ каже, че няма да дочака до уикенда, за да я види, когато му дойде брилянтна идея: да се престорят на болни преди него. „Няма ли да е забавно?“, беше казал. Тя ужасена отвърнала, че не могат да го направят, но идеята ѝ се стори прекрасна. Винаги е била толкова изпълнителна и никога не беше бягала от работа. Защо не? Можеше да се поотпусне за разнообразие.

Мат я покани вътре и я въведе в почти голата всекидневна с тераса с изглед към морето: светъл дървен под, стъклена масичка с ваза, в която беше поставена една-единствена кала, три кожени стола, метален лампион с дълго рамо, напомнящо на елегантна гъба и лъскав сив диван.

Единствената част от стаята, която не беше минималистична, бе библиотеката, от пода до тавана по цялата стена, пълна с различни книги, които се струпваха и на купчини по пода. Стаята беше пълна със светлина и уханье на море.

— Уау! С полицейската заплата? — попита тя и бързо сложи длани на лицето, защото усети как се изчервява.

— Е, не е като къща от Франк Лойд Райт вдигна рамене.

— Изобщо. Толкова е семпло, красиво и... чисто... — Ингрид извиваше врата си, оглеждайки наоколо. — Много съм изненадана.

— Ще си кажа речта.

— Речта? — попита Ингрид, чудейки се дали Мат я казва на всички жени, които го посещават.

— Ще ти обясня как така живея тук — каза Мат.

— О, разбира се — отвърна Ингрид.

— По-малкият ми брат е архитект — каза той.

— Това ли е? Доста кратка реч — подразни го тя.

— Платих образованието му. Той е най-добрият ми приятел — каза той простичко. Ингрид „видя“ историята зад думите му, видя жертвите, които Мат беше направил, за да помогне на брат си да постигне успеха. Както и споровете с възрастен мъж, който иска и двамата му синове да бъдат полицаи.

— Сигурно го обичаш много — усмихна се Ингрид.

— Достатъчно за него и за къщата. Радвам се да те видя — каза той и сложи ръце на раменете на Ингрид.

Макар Ингрид да се трогна от историята за къщата и красотата ѝ, неговата внезапна близост я изнерви. Усмихна му се и отиде към терасата през стъклените врати. Чувстваше се притисната в тази стъклена кутия.

Времето беше ясно и можеше да види остров Гарднър. Разкопчаваше шлифера си, наблюдаваше „Феър Хейвън“ и забеляза нещо, което проблясваше като скъпоценен камък. „Оранжерията“, помисли си тя и се зачуди дали Фрея и Килиан бяха там. Сутринта сестра ѝ беше казала, че отива там.

За момент Ингрид се почувства неудобно и ужасно неопитна, особено на фона на Мат, който изглеждаше толкова уверен в тази къща с изглед към Атлантика. Тя беше момиче, а той мъж, пораснал мъж, докато за неин срам, тя все още живееше с майка си. Беше безсмъртна, но беше дете. Беше си взела почивен ден, който да прекара с него в леглото. Това беше. Почувства се смешно като трийсет и две годишна тийнейджърка.

Той мина зад нея и бавно свали шлифера от раменете ѝ.

— Наричат ги перести облаци, когато приличат на...

— На перата на птица. Зная и аз чета романи, Мат — каза тя.

Той се засмя и я целуна по тила. Тя се обърна и Мат взе чанта ѝ и напълно свали шлифера ѝ. Лицето на Ингрид поруменя. Гледаше надолу към босите му стъпала — бяха големи и добре оформени. Всичко в него ѝ изглеждаше перфектно.

— Ако това е да си „болен“, ми харесва. Мисля, че трябва да пазим леглото и да се възстановяваме — усмихна ѝ се палаво.

— Относно това...

— Хайде, нека те разведа. — Хвана я за ръка и праметна връхната дреха и чантата ѝ на един от кожените столове. Ингрид почувства облекчение, но той се спря и я погледна с момчешко вълнение. Личеше си, че изпитва удоволствие от присъствието ѝ в къщата.

— Забравих да те попитам, искаш ли питие?

— Не пия през деня — отговори му бързо тя.

— Аз също. Така е по-добре. Хайде! — дръпна я той за ръка.

Какво значеше „така е по-добре“? Дали нямаше предвид секс без алкохол? Дали не си мислеше, че ще правят секс? Нали за това беше дошла? Цялата работа с прикования към леглото болен беше метафора на секс. Ало! Беше развълнувана да се отдаде на Мат, но щеше да ѝ се наложи да му разкрие някои неща. Можеше ли? Ако го скриеше, той щеше ли да разбере, че е девствена? Момчетата разбират ли такива неща? Спомни си реакцията на Хъдсън, колко сериозно я погледна, когато разбра, сякаш девствеността беше болест след определена възраст. Ами ако я помислеше за странна и че нещо с нея не беше наред? Че никой не е бил достатъчно привлечен от нея, за да спи с нея? Това, разбира се, не беше вярно. Получаваше много предложения. Просто отклоняваше всичките. Може би с нея наистина нещо не беше наред?

Мат ѝ показа кухнята и трапезарията, метал с бели плотове и бял под — всичко с безупречни изчистени линии. Ингрид се отпусна и се запъти към една от затворените врати.

— Какво има тук? — попита тя.

Мат се забърза и притисна с гръб вратата. Поведението му изведнъж се промени. Изглеждаше... разстроен? Изнервен.

— Просто стая, в която събирам разни неща... разхвърляна е.

Ингрид се засмя.

— Вече наистина искам да я видя — подразни го тя, опитвайки се да стигне до дръжката. Той хвана ръката ѝ. Не беше грубо, но беше твърдо хващане. Придърпа я към себе си, докосна лицето ѝ и я целуна. Тя се разтопи, когато усети докосването и дъха му. Целувките му я караха да се чувства по-жива от всякога. Миришеше хубаво, на свежо окосена трева, на океан, на живот.

— Мислих, че няма да имаме тайни — напомни му тя, макар самата тя да криеше много.

— Ще ти покажа, но не днес. Обещавам. Хайде, да се качим горе.

Беше толкова сладък, че Ингрид не можа да сдържи усмивката си. Хвана я за ръка и я поведе към спалнята. На този етап тя не можеше да отрони и думичка, затова се остави да я въведе в стаята, в която светлината проникваше във всеки ъгъл. Там нямаше къде да се скрие. Той се метна на леглото. Вътре имаше малко мебели: ниско и голямо легло на бяла платформа, оранжев стол с формата на „S“, бюро.

Мат се беше облегал на възглавниците и я наблюдаваше. Мускулестите му ръце бяха зад врата му. Забеляза червен оттенък в кафявите му коси, подчертан от слънцето. Тя стоеше изправена, с ръце, пуснати встрани от тялото ѝ.

— Далеч си — каза той. Изглеждаше по-самоуверен от всякога. Завиждаше му за това. Може би, защото беше на своя територия, в неговата къща, построена с любов и болка. — И ме подлудяваш.

Тя се усмихна. Обичаше го. Наистина. Не можеше да го отрече. Беше луда по Мат. Беше сантиментално, но харесваше малката им игра. Само не беше сигурна, дали е готова да му признае всичко. А това я плашеше повече от самия секс.

Ингрид се стегна.

— Как мога да помогна? — внезапно попита тя с дрезгав глас.

— За начало си свали дрехите — усмихна ѝ се широко.

— Тук ли?

Имаше нещо забавно и вълнуващо в тази ситуация. Чувстваше се като дете. Никога не беше правила подобно нещо, никога не се беше разсъбличала пред някого, с изключение на майка си и сестра си. Вярваше на Мат. И искаше да го направи. Беше си купила и облякла специално бельо за случая и коприненият допир под роклята я караше да се чувства секси, но ръцете ѝ отново се потяха. Прокара ръце по талията и бедрата си, за да ги избърше.

— Хмм. Хубаво е — каза Мат.

— О! — изненада се, не знаеше, че е секси. Пресегна се към страничния цип и го свали.

Мат се усмихна окуражително.

— Ела по-близо. Зрението ми се замъгли.

— Без докосване — каза тя.

— Не — кимна той с глава, изглеждаше сериозен — Без докосване.

Роклята се свлече около коленете ѝ, тя пристъпи извън нея и се приближи към леглото. Остана по дълъг корсаж и жартиери, които придържаха чорапите ѝ. И понеже Фрея беше подбрала всичко, се беше принудила да не носи нищо под корсажа.

Мат нададе тих вой. Очевидно се наслаждаваше, докато я наблюдаваше облегат назад и Ингрид усети погледа му като физическа ласка.

После стана от леглото, коленичи до нея и с треперещи ръце започна нежно да разкопчава жартиерите и да събува чорапите ѝ един по един. А тя му позволи. Той махна фибите от косата ѝ и тя се разпиля по раменете ѝ. Остави го да дръпне презрамките от раменете ѝ и коприната падна на земята. Обърна се и се прикри с косата и ръцете си. Трябваше да му каже. Но не знаеше как. Думите бяха заседнали в гърлото ѝ, сякаш беше глътнала камък.

Мат се отдръпна.

— Обърни се — каза той. — Нека те огледам.

Тя направи, каквото ѝ каза, подготвяйки се. Никога не се беше събличала пред мъж. На никого не беше позволявала да се доближи толкова нито до тялото, нито до сърцето ѝ...

— Ела тук — изръмжа той, като че ли не можеше да чака и секунда повече, свали я на леглото и силните му ръце докосваха бедрата ѝ. Целуваше корема ѝ, караше тялото и да настръхва. Свали тениската си и легна на леглото така, че тялото му да покрива нейното. Усещаше възбудата му, когато се притискаше в нея. Не спираше да я целува навсякъде. Сърцето ѝ биеше силно и тя искаше да го усети целия. Плъзна ръката си под колана на дънките му и той изстена. С другата си ръка му помогна да свали панталоните си. Беше толкова топъл, тялото му гореше и Ингрид почувства, че ще се разтопи.

Помежду им вече нямаше нищо, освен гола кожа. Тя въздъхна, коленете ѝ трепереха, докато той се навеждаше към нея...

— Плачеш ли? — попита я той — Нещо лошо ли правя?

Ингрид ужасена се повдигна на лактите си.

— Не... нищо. Просто...

Мат я гледаше толкова странно, че срамът и неудобството я връхлетяха. Дали не правеше нещо лошо? В крайна сметка тя наистина не знаеше какво прави. Никога не е била с мъж.

— Чакай малко, ти плачеш!

Лицето ѝ беше мокро и беше ужасена от тези внезапни сълзи, които не спираха. Потърси роклята си и избяга от спалнята, грабвайки шлифера си. Мат беше зад нея със зачервено лице.

— Хей, хайде, къде отиваш? — пресегна се към рамото ѝ.

Искаше да му каже нещо, да му обясни, но всичко, което излезе, беше засрамващ плач. Той не беше направил нищо лошо. Вината беше в нея. Беше девствена. Не можеше да му каже; беше я срам да му го признае. Как можеше да продължава да се преструва на такава, каквато не беше? Не можеше да му каже. Закопча шлифера си направо върху корсажа и взе в ръка роклята и чантата си. Беше засрамена, че е такава слабачка и точно заради това се мразеше.

— Ингрид. — Мат стоеше пред нея гол, с почервеняло лице и изглеждаше толкова наранен и уязвим. — Моля те, кажи ми какво сбърках.

— Трябва да тръгвам — Ингрид успя да излезе и изхлипа: — Съжалявам.

— Добре — каза той и тя изчезна.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

ДА ПОДПАЛИШ КЪЩАТА

Джоана още беше в кабинета си, погълната от изследването си на вещерските гонения в Северна Америка. Повечето книги се фокусираха върху Салем, като споменаваха гоненията другаде просто като бегли добавки. По време на Салемските процеси, група момичета, начело с Ан Пътнам постигнаха статус, подобен на днешните рок или риалити звезди. Жаждата им за слава нараствала главоломно, когато обвиненията се разпростирани. Дори днес техните личности засенчваха други трагедии.

Джоана малко по-малко беше достигнала до информацията, че преди Салем, между 1645 г. и 1663 г., осемдесет души са били обвинени във вещерство в колонията на Масачузетс и от тези случаи тринайсет жени и двама мъже са били екзекутирани. Това са само регистрираните случаи. Проблемът беше, че регистрите за процесите в селските райони често са занемаряваха, ако изобщо се пазеха и така изчезваха от лицето на историята.

Джоана най-накрая попадна на случка от района, която да отговаряше на същия времеви интервал, какъвто беше даден за творбата „Млекарката“ — съвпадение? Или интуиция?

„През февруари 1658 г., шестнайсетгодишната Елизабет Хауел от остров Уайт (наречен остров Гарднър), дъщеря на Лион Гарднър, обвинила петнайсетгодишната Елизабет Бланшард Гарлик, дойка и учителка от Сийталкът в източната част на Йоркшир, Нова Англия, Източен Хемптън, че я е омагьосала. Тези обвинения дошли, докато Хауел, наскоро родила и страдаща от инфекция, била на легло и бълнувала заради треската си. Там, тя каза, че в ъгъла на стаята ѝ се привижда Гуди Гарлик, както и тъмна сянка (вероятно любимецът на Гуди, черна котка). «Гуди Гарлик има двоен език. Понеже казах няколко лоши думи за нея, сега тя иска да ме измъчва», проплакала младата Хауел и обвинила Гарлик в магьосничество. Скоро след случилото се Хауел починала, но обвиненията от смъртното ѝ легло посели съмнения за Елизабет Гарлик, жената на Джошуа. Последвали и други обвинения от жителите на града, повечето подклаждани от

Гуди Дейвис, която имала връзка с бившия си съсед от остров Уайт. Показанията били събрани от съответните власти в града.“

От 1645 г. дузина случаи са били разглеждани в съдилищата на Нова Англия, но този е бил първи за Източен Хемптън и районния съд загубил заради липса на опит в този тип дела. Източен Хемптън, по-късно Мейдстоун, попадал под юрисдикцията на Кънектикът и Елизабет Гарлик била изпратена на съд в Съда на Магистратите в Хатфорд на 5 май, 1658 г.

Заседателите установили, че няма достатъчно доказателства, които да докажат вината на Гарлик, и тя била изпратена у дома с писмо от съда, в което съгражданите ѝ били помолени да „продължат да се държат съседски и мирно, без да обиждат Джошуа Гарлик и съпругата му.“

Елизабет Гарлик не беше вещицата, истинска или не, която Джоана издирваше. Първо, беше много по-възрастна от духа, който беше видяла, и второ — беше оправдана. Но тази история изясни на Джоана друго. Източен и Южен Хемптън може да са попадали под юрисдикцията на Кънектикът, но Норт Хемптън е съществувал извън всякаква юрисдикция. Каквото и да се беше случвало в Норт Хемптън, щеше да е извън регистрите, сякаш градът не беше съществувал. Дори и днес, той не беше посочен на картите, но дори и да го имаше, беше обозначен с малка точица като петънце. Норт Хемптън винаги щеше да си остане независима и невидима малка страна.

Вещицата на Джоана беше от Норт Хемптън, по-точно от Феърстоун, както беше наричан през 17 век. Живяла е там. Била е осъдена от местните магистрати, заседателите, които са ѝ дали присъдата, са били нейните съседи и обвинители. Била е обесена на дъба, които се намираше над гроба ѝ в гората.

От случая с Гуди Гарлик Джоана разбра, че около 1658 г. в соления въздух на Източен Лонг Айлънд се беше усетила първата вълна от гонения срещу вещици. И така Джоана заключи, че нещо се беше случило във Феърстоун, нещо много важно, за което вещицата искаше да ѝ разкаже. Налагаше се Джоана да се върне назад във времето, за да разбере какво е то. Не беше най-добрата в такива пътувания, но щеше да го направи. В тяхната фамилия Артър братът на Норман беше специалистът по пътуване във времето. Трябваше да се

увери, че ще пристигне преди завличането на момичето до дъба с дълги и изкривени клони, под които е била изкопана дупката.

Мобилният телефон на бюрото ѝ извибрира и Джоана подскочи. Взе го и видя на екрана му името на Харолд. Нямахше желание да бъде прекъсвана особено по време на просветлението си, но приятелят ѝ Харолд звънеше и затова тя му отговори.

— Здравей, скъпа! — изгърмя сърдечният му глас.

— Харолд! Как си? Радвам се, че се обади.

— Какво ще правиш следващата седмица? — попита той. — Дъщеря ми, зет ми и Клей ще са извън града; отиват да се видят с неговото семейство. Чудех се дали ще си свободна?

Джоана преглеждаше параграф от историята на Лонг Айлънд, като в същото време отговори:

— Свободна съм, но защо ти не се отбиеш до вкъщи? В четвъртък ще е хубаво, Фрея ще готви. Тя готви прекрасно. Ще е страхотно!

Харолд се изкашля.

— Четвъртък? Сигурна ли си?

— Разбира се — каза разсеяно Джоана. — Четвъртък.

— Много щедро от твоя страна. Ще се радвам да се присъединя към вас. Ще донеса вино.

— По средата на един проект съм. Да се чуем по-късно?

— Разбира се, скъпа — каза Харолд.

Джоана затвори и продължи да чете.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ПЕТА

ЗАВИСИМОСТИ

Крайпътната закусвалня извън Норт Хемптън беше класическа, продълговата, в стилистиката на 50-те години, с черно-бели плочки, червени сепарета, въртящи столове на бара, щори на прозорците, чийзкейк с неестествено червени ягоди, поставен в стъклен поднос. Естествено, или клиширане, се казваше „Закусвалня“, ярко обозначена от огромния неонов знак пред фасадата.

Беше изпълнена с обичайните за такива места хора, често в особени етапи от житейските си пътища: тийнейджъри след купони или абитуриентски вечери, двойки на меден месец, вдовици, семейства с крещящи деца, камионаджии, първокурсници тежкари с вдигнати яки на ризите, жени с изкуствени нокти и прическа тип Лиз Тейлър (от късния ѝ период), или всеки, който, независимо от часа копнееше за палачинки, напоени с топъл кленов сироп.

Жан-Батист седеше на едно от задните сепарета, облечен с идеален ръчно ушит костюм. От джоба му се показваше червена копринена кърпичка, а кашмиреното му палто беше праметнато през облегалката. Носеше очила, макар че навън беше тъмно. Фрея го забеляза веднага — трудно беше да го пропуснеш — и се мушна в сепарето.

— Изглеждаш добре, Фрея — каза той с кадифен баритон и с намек за южняшка мелодия.

Гледаше я през тъмните си „Рей Бан“ и ѝ се усмихна леко иронично. Едното ъгълче на устните му, което обикновено беше леко надолу, се повдигна много бавно и изразените бръчки встрани от устата му станаха по-дълбоки, показвайки удоволствие, че я вижда.

— Ти също, Жан — гледаше мълчаливо красивото му лице, прошарените мустак и козя брадичка, перфектно гладката му глава и кехлибарената му кожа. Жан-Батист Месоние навеждаше мисълта на думи като елегантен и производните ѝ: секси, галантен, интелигентен и така нататък.

— Гладна ли си? — попита той.

— Да, бих хапнала докато си говорим. Излизам от дълга смяна — обясни тя.

Жан отпи шумно последната си глътка шейк като дете, след което извика сервитьорката и Фрея поръча.

След като останаха сами, той приведе глава и въпросително погледна Фрея зад очилата си.

— Чудя се с какво ще оправдаеш изкарването на старец като мен от леглото, за да прелети целия този път от Ню Орлиънс до Хемптън посред нощите. Добре, че зная краткият път. Ако не ме беше извикала самата богиня на любовта и красотата, щях да предпочета да си поспя.

Фрея прехапа устна.

— Съжалявам. Трябваше да се обърна към теб.

Жан се засмя гръмко и я стресна. Тя също се засмя, за да не обиди бога на паметта и да изгуби всичките си спомени.

— Бъзикам се, дете. Честно казано, напоследък съм отегчен и бих дал всичко, почти всичко, за да зърна красивото ти лице за минута, независимо от деня и мястото.

Фрея се подсмихна. Не беше виждала Жан-Батист от няколко живота, за последно беше дете на коленете му. Изглеждаше по същия начин. Не беше човек, когото да забравиш лесно, освен ако той не го искаше.

— Както ти написах в съобщението, без подробности — понижи глас тя. — Става въпрос за моста.

Той я погледна подозрително и наклони глава.

— Бофрир?

Фрея кимна.

Жан подсвирна, поглеждайки я изумен.

— Знаеш, че не може да говорим за това. Каквото било, било. А и със сигурност старец като мен не може да направи нищо. Мостът е разрушен и в резултат магията ни отслабна. Край. Точка — той повдигна вежди, челото му се набръчка и за момент изглеждаше много по-стар и уморен. — Не зная какво повече мога да ти кажа, хлапе.

Фрея продължи.

— Искам да чуя всичко, което знаеш за този ден, Жан, всеки детайл.

Жан ѝ разказа същата стара история: близнакът ѝ Фрир и Локи били заловени. Локи излежавал своите пет хиляди години в Ледените

дебри, а Фрир бил наказан в Необятното. Тризъбецът на Фрир унищожил моста, заточвайки асите и ваните в Мидгард, където Один и жена му Фриг, щели да са в безопасност.

— Някой трябваше да заплати — каза Жан. — Фрир изглеждаше ужасно гузен.

Сервитьорката се върна с порция топли палачинки, полети с ягодово сладко, яйца на очи и препържени наденички. Но Фрея и Жан не обърнаха внимание на храната. Сервитьорката духна кичура коса от лицето си, оправи престилката си и се отдалечи.

Фрея въздъхна отчаяна.

— Не мисля, че се е случило точно така, Жан — каза тя и най-сетне се обърна към купчината храна. Изсипа дебела струя кленов сироп върху палачинките, разреза ги и започна да говори, докато яде. — Мисля, че Валкириите не са проучили подробно случилото се. Не казвам, че са били мързеливи, но всичко се е случило толкова бързо — бърбореше, мислейки на глас, докато лапаше големи парчета палачинка. — Да, бяха намерили тризъбеца на Фреди, но ако е бил натопен? Накиснат? Ако някой е искал да изглежда, сякаш той го е направил? Кой може да го е сторил? — намекна тя. — „Кого познавам, способен на такава злина?“

Жан се усмихна, сякаш я съжаляваше.

— Не може да е Локи. Той получи наказанието си. Пет хиляди години не са малко, мила. Били са млади. Било е глупава шега.

Фрея сви рамене. Имаше въпроси. Жан търпеливо я изслуша. „Ако някой знае нещо, то това би бил богът на паметта“, помисли си Фрея. Той пазеше историческите записи, които Съветът беше определил като годни за архивиране. Стигнаше ли значимо събитие до одобрителен печат, то се съхраняваше в плешивата глава на Жан, в безкрайния лабиринт на неговия мозък. Но Фрея вярваше, че той ще може да помогне и на Килиан да възвърне паметта си. Мислеше, че той притежава силите да помогне за откриването на истината за миналото му или поне да я насочи в правилната посока, за да му помогне сама.

— Фреди твърди, че когато с Локи са пристигнали на мястото, мостът вече е бил разрушен — каза Фрея.

Изражението на Жан беше между усмивка и гримаса.

— Ако това е вярно, въпросите, които задаваш са много опасни. Мостът крепеше цялата ни мощ. Те бяха вплетени в него от самото

начало — каза той. — Когато се срути, силите на боговете отслабнаха. Локи и Фрир изглеждаха безпомощни и виновни, Один реши, че силата на моста се е изпарила във Вселената, че е изчезнала във вечността. Ако това, което казваш, е истина, който и да го е разрушил, е всемогъщ, тъй като той или тя, притежават тази мощ и силите на всички богове. Това биха били последиците, ако си права и момчетата не са виновните. Не трябва да се забъркваш с такъв бог, Фрея.

Приведе се към него през масата и трескаво му прошепна.

— Познавам някой, който е бил там, Жан. Потенциален свидетел. Друг бог, но не мога да ти кажа кой. Поради някаква причина не може да си спомни какво се е случило онзи ден, само отделни проблясъци. Няма спомени или са откраднати, за да си мълчи. Трябва да му помогна да си спомни, за да знаем какво се е случило наистина. Брат ми е невинен и е наказан за престъпление, което не е извършил.

За секунди Жан се смути и не каза нищо. После се приближи още по-близо до нея, за да може да говори на ухото ѝ.

— Има начин да се помогне на този... човек. На този свидетел на разрушаването на Бофрир. Но дори опитът за това е забранен и опасен — и леко омекнал, старият магьосник допълни: — Не се забърквай в тези неща; говорим за „черна магия“, с извинение — каза той с усмивка. — И съм сериозен. Това е истинско вуду. Ти и твоят приятел можете да пострадате. Сигурна ли си, че искаш да поемеш този риск?

По гръбнака на Фрея преминаха тръпки. Жан не се шегуваше. Беше сериозен и малко изплашен, което стресна и нея. Щом богът на паметта беше разтревожен, защо ѝ трябваше да се замесва в такава дяволия? Но тя беше сигурна, че е готова на всичко, за да предпази Килиан от забвение в Необятното.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ШЕСТА

БЪДИ ФРИГАН ИЛИ УМРИ

Ингрид се събуди рано сутринта преди Джоана, за да направи закуската на елфите. Исканията им бяха конкретните: рохки яйца в самостоятелни купички, масло, бри или синьо сирене, сух салам, портокалов сок (Келда ѝ каза, че го предпочитат прясно изцеден, но това не беше петзвезден хотел), шоколад (който ги превъзбуждаше и Ингрид го премахна от менюто им) и домашен хляб или пай, направени от Джоана, както и всичко, което можеше да качи на тавана.

Радваше се, че елфите са при нея. Държаха мислите ѝ далеч от случилото се с Мат онзи ден: щом си спомнеше за това, цялата се изчервяваше. Въпреки че в действителност споменът беше сладък и секси, допирът на кожата му, колко много ѝ хареса да го гледа и да му позволи и той да я наблюдава по онзи начин. Какъв беше проблемът? Беше готова. Чувстваше се готова. Желаше го, а вместо това... Не можеше да мисли повече за това. Имаше си причина да я наричат „скованата Ингрид“. Не се учудваше, че още не я беше потърсил.

Мина на пръсти покрай стаята на Джоана, носейки тежкия поднос. Келда и Ниф я пресрещнаха на стълбите, за да ѝ помогнат, след като отключи вратата на тавана. Елфите огладняваха значително сутрин заради активните си вечерни часове.

Ингрид не разбираше защо отварата на Фрея не им подейства, както не подействаха и нейните заклинания и амулети — торбички с венчелистчета от еделвайс, поставени под възглавниците им. Все още нямаше идея къде е техният дом, описан със загадъчни подробности от тях: къщи на дървета и подземни работници, нещо, което започва с „А“. Ингрид не ги обвини, че си измисляха, за да я успокоят.

Постави таблата на импровизираната маса, врата подпряна на щайги, и елфите се събраха възторжено, карайки се кой, какво ще хапва.

— Шшт, не така шумно! — предупреди ги тя. Ирдик беше зад нея и дърпаше халата ѝ.

— Какво искаш, Ирдик? Не ми казвай, че храната не е достатъчна. Просто трябва да си бърз като другите, за да си вземеш

порция.

— Не е това, Ерда. Друго е — каза той.

Ингрид повдигна вежда.

— Миналата вечер се ровихме в боклука като примерни фригани...

Ингрид се засмя.

— Фригани? — беше истински развеселена. — Вие наистина сте приобщени.

Всички на масата спряха да взимат храна и погледнаха с очакване Ингрид. Свен се изкашля като истински пушач и избоботи:

— Фригани-мигани, Ирдик се опитва да ти каже, че видяхме някого.

— Кого? — попита Ингрид. Започнаха да се надвикват и тя не разбра нищо от казаното. Прочисти гърло и елфите замлъкнаха. Бяха по-послушни и това я зарадва. Сякаш дресираще кученца. Приближиха се към нея.

— Добре, един от вас да ми обясни спокойно.

Ниф вдигна ръка високо, викайки „Аз, аз, аз“, а Келда я гледаше през черната си маска. Ингрид сложи ръце на кръста си.

— Добре, Ниф, давай!

Красивите, тъмни мигли на елфа запърхаха и Ниф внезапно се засрами, че беше посочена. Облиза устни и проговори:

— Видяхме някого, който ни изглеждаше познат. Затова се скрихме в уличката и го наблюдавахме.

Ингрид се изненада.

— Кой беше? Някой от вашия дом?

— Не. Бе този, който ни о-о-отпрати. — Каза Вал. Всички го гледаха. Вал потопи късче хляб в жълтъка си и си хапна. — Ние му направихме услуга, който и да е, а той ни прокуди от дома. Мислим си, че се е случило така. Разпознахме го.

— Хм, как изглежда той?

— Висок, едър мъж, хубав — каза Келда.

Описанието беше неясно и не беше от полза.

— Може ли да сте по-конкретни? Какъв цвят е косата му? Колко е висок? Колко едър? Як ли е или дебел? С какво беше облечен?

Започнаха да се надвикват и всеки от тях беше с различно мнение. Някои спореха, че косата му е руса, други, че е кестенява. Но

всички се съгласиха, че навън е било тъмно и че всички го бяха разпознали. Само че не можеха да си спомнят до кой точно контейнер го бяха забелязали, което с нищо не помогна и на Ингрид.

Тя въздъхна. Поне се доближаваше до разрешаването на загадката, колкото и бавно да събираще информация. Трябваше да открие кой беше мъжът и да разбере, какво беше сторил на елфите, та те да забравят всичко. Може би тогава би могла да ги върне у дома им.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И СЕДМА

БОГОХУЛНИ СЛУХОВЕ

След необичайно слънчевия ден температурите се понижиха и сутрешната мъгла се издигаше от земята в гората. Джоана беше облечена топло, носеше гумени ботуши и дебели чорапи, вълнена шапка и шал. Стоеше на гробното място и оглеждаше дъба. Дали беше същото дърво, на което вещицата е висяла, преди да отрежат въжето и да падне в гроба? Понякога са обесвали няколко вещици на едно и също дърво едновременно, висели са с дни на клони те му, за назидание на тези, които мислели да се обединят с дявола.

Обесването не било толкова жестоко, колкото изгарянето, но нито едното от тях можеше да бъде наречено хуманно. Спомените за Салем и обесването на дъщерите и се събудиха и тя се опитва да ги отблъсне: жителите на града се подиграваха и празнуваха, двойки се целуваха и опиваха, докато палачът нахлузваше примката около шията на всяка от тях. Хора от тълпата вдигаха юмруците си, други викаха в екстаз, когато осъдените увисваха на платформата — част от човешината, на която Джоана не искаше да е била свидетел. Парадоксално, но хората с черни души не бяха на бесилката, а бяха в тълпата. Избърса сълзите си и си припомни предизвикателния поглед на Фрея и риданията на Ингрид. Разхлаби и червения шал на врата си, защото внезапно усети, че се задушава.

Имаше няколко начина да се умре от обесване. Вратът може и да се счупи, но смъртта може и да не настъпи веднага. Ако примката не е достатъчно високо, гръбначния мозък не се прекъсва напълно и обесеният остава във въздуха, риташ и в пълно съзнание за няколко минути, докато накрая не се задуши.

Ако смъртта не настъпи при счупване на костите на врата или от обикновено обезглавяване, в случай че, тялото пропадне с голяма сила, то причина става притискането на сънните артерии и шийни вени от въжето, причиняващо оток, последван от церебрална исхемия или забавянето на ритъма на сърцето до пълното му спиране.

Твърди се, че обесването причинява сексуална възбуда, но това са пълни глупости, мит, и Джоана добре го знаеше. В обесването

имаше само агония, страдание и унижение. Понякога мъжете получават ерекция, но тя се дължи на гравитацията и налягането на кръвта в торса и краката. Нямахме нищо общо с удоволствието, всичко беше само болка.

Обесването, ако е направено на това дърво, предвид краткото падане, не е било бързо, а бавно и мъчително. Джоана беше видяла лицата на дъщерите си да се подуват, да посиняват, да се появяват кръвоизливи по кожата и очите им, докато животът не ги напусна. Червени петна пълзяха по кожата им вследствие на спуканите вени и капиляри. Езикът на Фрея стърчеше от устата ѝ като последен акт на неподчинение.

Челото на Джоана беше потно, въпреки студа. Избърса я с опакото на ръката си, сякаш бършеше тежките си спомени. Тогава разбра защо духът я беше хванал за гърлото. Показваше на Джоана какво е чувствала, когато е умирала.

Тя беше дошла при гроба, за да търси проход към миналото. Затвори очи и изрече заклинанието, което позволяваше преминаване през портала. Трябваше да бъде конкретна и да се върне назад в точното време, няколко дни преди самото обесване. Затвори очи и изчака порталът да се отвори, но краката ѝ останаха здраво стъпили на земята до гроба.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ОСМА

ТАНЦУВАЙ, ДОКАТО НЕ КАПНЕШ

Фрея събираше коса от гребена на Килиан в банята в каютата на „Дракон“. По-рано се беше отбила през оранжерията, за да събере корените и билките, които според Жан щяха да са ѝ нужни за ритуала. Беше ги сложила в малки надупчени торбички заедно с една жива цикада, която приличаше на огромна муха с големите си очи и която започна да свири. Точно така, трябваше ѝ мъжка, защото само мъжките свиреха. Жан беше ясен и за това.

За ритуала беше нужна и капка от естествения аромат на Килиан — възхитителен и опияняващ, който познаваше така добре. Само че не знаеше как да го вземе. Носеше малко стъкло шишенце, което беше оставила на мивката. „Бъди креативна“ ѝ беше казал Жан. „Нали в това е магията?“

— Фрея? — Килиан изненадващо беше зад нея. — Чу ли това?

Бързо прибра всичко и се обърна към него. За щастие цикадата беше спряла да свири.

— Да съм чула кое? — попита тя и плъзна шишенцето в чантата си, докато се правеше на невинна. — Търся аспирина — излъга тя.

— Вещица с главоболие! — засмя се той — Отново ставаш потайна, а знаем, че това не е хубаво. — Отметна косата от лицето ѝ и я целуна нежно. Откакто чакаха Валкириите да ги връхлетят, не можеха да се наситят един на друг, сякаш всяка нощ им беше последна. Но сега Фрея беше заета да намери начин да ги отклони.

— Хей, ти — усмихна се тя, докато телата им се притискаха едно в друго.

— Хей, мила — прошепна той, придърпа я по-близо до себе си и я опипа отзад.

Тя сложи чантата си на мивката и забрави за задълженията си. Когато постави ръце на слабините му, разбра, че той вече беше възбуден. Тръпката беше същата, както и при първия им път.

Устните на Килиан се отделиха от нейните и той я погледна въпросително.

— Ще ми кажеш ли истината?

— Работа върху нещо — каза тя между целувките.

— Мога ли да ти помогна?

— Когато му дойде времето — пошегува се тя, разкопча го, докато той свалеше колана и дънките ѝ. — Точно сега можеш да ми помогнеш с нещо друго. — Щеше да получи нужната ѝ капка с негов аромат много по-скоро, отколкото предполагаше.

— С удоволствие — прошепна той и изпъшка, когато я наведе над мивката и я облада с едно движение.

Фрея затвори очи и изстена, държейки се за плота. Килиан я навеждаше, ръцете му бяха върху нейните, а силата на движенията му буквално я вдигаха от пода.

Всичко беше в името на събирането на съставките за отварата ѝ, но това не значеше, че работата не може да е забавна.

— Добре, Фреди, този път наистина си тръгвам. Това е! Аз приключих! — каза Фрея, чувствайки се замаяна. Може би заради тясната стая. Или в бързината да събере всички съставки беше забравила да яде? Само преди няколко часа остави Килиан на лодката. Всички елементи за магията бяха в нея, но започваше да се паникьосва. Не беше сигурна, че ще се справи, ако беше толкова опасна, колкото твърдеше Жан. А ако не се справеше, тя и Килиан никога нямаше да разберат истината. Фрея беше раздразнена и се отби в мотела, за да се срещне с източника на объркването си.

Седна на ъгъла на леглото, за да се успокои.

— Писва ми, Фред. Не ме слушаш, а очакваш от мен да се грижа за всяка твоя прищявка, да ти нося храна, да ти осигурявам топли одеяла.

Фреди я гледаше унило, главата му беше клюмнала.

— Не съм искал да съм муфта — каза той като малко момче. — Ако можех да си тръгна, бих. А и Хили ми липсва. Няма да се видим, докато баща ѝ не ни даде одобрение, а той няма да го даде, докато не му свърша една работа. Но не ми казва нито каква е, нито как да я свърша.

— Стига с този глупав флирт! Тя е просто момиче, с което си се срещнал в нета! Има стотици, дори хиляди такива. Забрави я, ако ти създава проблем. Мисля, че си депресиран. Трябва да бъдеш по-

активен. Да се затваряш тук не ти помага. Дегизирай се, превърни се в нещо... не знам... защо не отидеш при мама и не си отдъхнеш. Там има хладилник. Нещо, което не присъства в гнусните мотелски стаи.

— Не е нужно да си зла — каза Фреди.

— Просто казвам. Утре мама и Ингрид ще излизат. Няма да има никой и вечерта. Отбий се и си вземи, каквото ти е нужно. Ще оставя задната врата отворена. Може да влезеш оттам — каза тя, с надеждата, че той не е наясно с празничните дни и традициите. Имаше нещо наум.

Фреди изглеждаше тъжен.

— Добре, Фрея. Не знаех, че ти е толкова неудобно да ми помагаш.

— Не ми е, Фреди. Разбира се, че не. Но заминавам и се тревожа, че ще си гладен и самотен.

— Не съм самотен. Имам Хили — каза той.

— Вярно — тя си взе чантата — Помни да наминеш утре — каза тя. Още преди Фреди да стане от креслото си, тя вече беше навън и изкарваше колата си от паркинга.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА

СТУДЕН, КОГАТО СЪРЦЕТО ТИ Е ЗАКЛЮЧЕНО

Ингрид включи алармата на библиотеката, заключи вратите отвън, както и черна порта с огромния ключ. Трепереше и уви шала около врата си.

— Хей! — гласът идваше зад нея.

Обърна се и го видя. Човекът, който беше завладял мислите ѝ.

Мат държеше една от металните решетки на оградата на библиотеката с наклонена глава и болезнен поглед. Гледаха се колебливо и Ингрид тръгна към него. Спря се на крачка. Искаше ѝ се да не беше с очилата си и косата ѝ да не беше прибрана в строг кок. Не беше гримирана, а се и сети, че лакът ѝ се е изтрил, затова прибра ръцете в джобовете си.

— Зная, че вероятно нямаш желание да ме виждаш. Не се обадох, защото мислех, че имаш нужда от пространство — каза той. — Ще си тръгна, ако искаш. Исках само да те видя и да поговорим.

Ингрид вдигна глава. Беше изненадана да чуе това. Той беше последният, когото би искала да нарани и не беше осъзнала, че има такава власт над него. Вятърът духаше падналите листа от парка надолу по улицата. Вдигна яката си. Приблужи се и прошепна:

— Съжалявам, Мат. Вината не е в теб, а в мен... — отвърна поглед тя.

Той се залюля се на оградата.

— О, тази стара реплика.

— Не е реплика. Ще ме оставиш ли да обясня? — попита тя. — Да се разходим?

— Разбира се.

Отдалечиха се от оградата и пресякоха улицата. Крачеха мълчаливо за известно време. Ингрид пропусна входа на парка и Мат хвана ръката ѝ и я придърпа натам. Тя се надяваше, че ще я целуне, но вместо това той каза:

— Ще минем напъряко.

Ингрид го погледна съмнително.

— Мислех, че...

— Ей, имаш си полицейска охрана — пошегува се той с тънка усмивка. — Хайде.

Вървяха по криволичещата алея в парка и листата шумоляха под краката им. Искаше ѝ се да се държат за ръце, докато се движат в студената тъмнина. Искаше ѝ се да не се чувстват неловко и онзи следобед събитията да се бяха развили по друг начин. Когато лежеше сама в леглото си вечер се въртеше и мислеше за него. Представяше си как я гали по гърба, целува врата ѝ, че си играе с косата му или просто си лежат и се гледат в очите. Желаше го много и понякога се будеше, обляна в студена пот или задъхана.

Оголените дървета, покрай които вървяха, изглеждаха като тъжни скелети.

— Как мина работата? — попита я той, в опит да поведе разговор.

— Слушай, Мат, относно онзи ден, трябва да ти кажа нещо. Нещо лично.

Той не можеше да избяга от нея, да я изостави в парка, след като ѝ беше опявал, че се разхожда сама посред нощ.

— Знаеш, че можеш да ми кажеш всичко, Ингрид. Независимо от това, се надявам да останем приятели.

Какво имаше предвид с това „независимо от това“? Дали не е свързано с онзи номер на жена, който елфите ѝ бяха дали? Ингрид беше забравила за него. Дали си играеше с нея? Дали се виждаше с друга жена?

Той стоеше на алеята под една лампа, лице в лице с нейното. Пресегна се към нея. Ингрид понечи да приглади косата си, макар че нямаше паднали кичури и ръцете ѝ се оказаха в неговите големи, топли длани.

— Кажи ми. Какво не е наред? Защо избяга?

Гледаше го в очите и той просто ѝ кимна окуражаващо. Клоните около тях шумоляха.

— Не мога да го направя. Не мога да ти кажа. Страх ме е.

— Не се страхувай. Близки сме.

Тя поклати глава.

— Бременна си?

Тя се засмя:

— М... не.

— Вече си имаш приятел? Омъжена си?

Тя отново се засмя.

— Неизлечимо болна? — каза той притеснено.

— Девствена съм! — изгърси тя.

За момент се шокира, след това се усмихна и сбръчка чело. Усмивката му беше нежна.

— Е, няма нищо нередно в това.

Тя пусна ръцете му, отдели се от него и цялата пламнала закрочи бързо напред. Ускори крачка, докато не стигна до детската площадка, седна на една люлка и се скри в сенките. За пореден път беше ужасена и затова беше най-старата девственица на света. Предпочиташе да го загуби, пред болката от самото признание. Наблюдаваше приближаващият му силует. Не виждаше лицето му. Приблужи и седна на съседната люлка. Полюшваха се леко настрани и напред с крака, стъпили на земята.

— Ингрид, наистина всичко е наред. Имам предвид, че не е голяма работа... тоест... че е надценено, знаеш... не секса, а... Всъщност, искам да кажа, че е много сладко — каза той.

— Кое? Че се пазя за единствения? Не е това. Просто... никога не се случи. Плюс това съм над трийсетте. Ужасно е.

Мат се усмихна.

— Наистина не е. Сладко е.

Тя подсмръкна и Мат ѝ подаде кърпичка. Избърса носа си, вдигна очилата си, попи сълзите и се обърна към него. Той я гледаше напрегнат, а ръцете му бяха около веригите на люлката. Беше много по-едър за нея и определено изглеждаше като отдавна пораснало момче.

Тя сви кърпичката.

— Ще я изпера и ще ти я върна.

— Ингрид, ще караме бавно. Прибързах. Искам между нас да се получи.

— Искаш ли?

— Да! — каза той — Искаш ли да знаеш нещо?

Тя кимна. Той се залюля към нея и нежно ѝ каза:

— Иска ми се ти да си ми първата. Иска ми се ти да си първото момиче, което съм срещнал. Когато си с правилния човек, е несравнимо. Никой друг от миналото ти няма значение. Така се

чувствам, когато съм с теб. Не трябва да се срамуваш... Няма от какво да се срамуваш.

Тя го погледна и се усмихна.

— Имало ли е много преди мен? — пошегува се.

Той поклати глава.

— Не, изобщо.

Тя въздъхна.

— Имаш ли планове за Деня на благодарността?

— Мислех да навестя брат си в Ню Йорк. Защо?

— Би ли дошъл на семейната ни вечеря? Той ще има ли нещо против?

— Изобщо. Ще ме разберат. Ще се зарадват за мен.

— Добре.

— Може ли аз да те попитам нещо?

— Разбира се.

— Ще дойдеш ли с мен до онова дърво?

— Защо?

Разбра го, щом стигнаха до него. Той я целуна нежно, докато гърбът ѝ беше опрян в ствола му. Целуваше я по врата и скулите с учестено дишане, докато устните му трепереха. Допря лицето си до нейното. Докато дъхът му стана спокоен и топъл. И постояха така известно време — Мат, облегнат върху нея в тъмното, и вятърът, минаващ през парка. Но въпреки че стояха неподвижни, тя усещаше всичко, което бушуваше в него.

И тогава го каза — думи, които Ингрид никога преди не беше чувала от човек, извън семейството ѝ.

— Обичам те — прошепна той. След това го повтори, за да се увери, че тя го е чула — Обичам те, Ингрид Бошан.

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТА

ОБИКНОВЕНИ ПОДАРЪЦИ

Къщата ухаеше от гозбите на Фрея: градински чай, розмарин, разтопено масло. Беше напълнила пуйката с кестени, боровинки, наденичка и билки от оранжерията, смесени с трохи от домашния пълнозърнест хляб на Джоана. Предния ден Джоана беше опекла най-различни видове пай: тиквен, картофен, орехов и днес Фрея имаше пълна свобода в кухнята. Специалитетът ѝ бяха солените ястия; не беше привърженик на печивата, това беше територия на майка ѝ.

Фрея носеше около косата си червената кърпа на Джоана, престилка с малки лилави цветчета по нея, тениска и дънки. Потта се лееше по лицето ѝ, докато се вихреше в кухнята, жонглираше с тенджери и вадеше тави от печката. Вкарваше нови в нея, миеше чинии и лаеше: „Стойте далеч!“ към всеки, който имаше неблагоприятното да стои на вратата и да ѝ предложи помощта си, включително и към Килиан.

Фрея осъзнаваше, че става властна, когато ставаше въпрос за готвене, но това беше единственият начин да осигури чиста магия. Мислеше си, че наистина трябва да си отвори ресторант, вместо да си губи времето по баровете, макар че това изискваше умения за готвене в екип, без пълен контрол върху процеса и поверяването на част от него на друг човек. Може би някой ден... Днес щеше да сервира всички традиционни ястия: двойно печен сладък картоф, зелен граф, чеснова паста, печено брюкселско зеле, домашен боровинков сос и сос „Грейви“. Докато успееше да сервира всичко на масата, вече нямаше да има апетит, не и до следващата сутрин, когато щеше да се събуди гладна и да си устрои свой собствен благодарствен празник.

Килиан, Джоана и Норман седяха около камината в дневната, говореха си и пиеха шампанско. Масата в трапезарията, към която се преминаваше през отворена арка, беше сервирана за шест души. Ингрид настоя за романтично осветление на свещи и най-официалните порцеланови и сребърни прибори. Вълнуваше се, че Мат ще се запознае със семейството ѝ като гост, а не като полицаи, който задава неудобни въпроси. Надяваше се присъствието на баща ѝ да означава,

че семейството отново се е събрало. Като стана дума за това, къде щяха да седнат Норман и Джоана? Един до друг или един срещу друг? Тази вечер бяха дружелюбни един към друг.

С щракване на пръстите ѝ по чиниите се появиха елегантни табелки с имената на гостите и Ингрид подреди родителите си един до друг, за да се позабавлява. Сложи Килиан и Фрея на противоположните краища на масата, макар че едва ли щеше да им хареса да не се докосват постоянно, но нямаше друг начин. Тя и Мат все още не бяха толкова близки, че да не седнат те на тези места.

Беше сгънала червени платнени салфетки в любовен възел върху всяка чиния, с добавено количество магия във всяка гънка. Беше извършила бърза церемония, с която молеше за хармонична вечер. Подреди свещите по три. Джоана отговаряше за цветята, ниски есенни букети от физалис, тъмно лилави и бели кали, червен амарилис, плодове от жълт кантарион и зелени листа. Ингрид беше омагьосала букетите с магическата си пръчка и ароматът им щеше да предизвиква мир и любов. За разлика от други пъти, това щеше да бъде истинска семейна празнична вечеря и Ингрид се вълнуваше. Сутринта беше говорила надълго с елфите, за да ги помоли да бъдат навън целия следобед и вечерта. Всички домашни любимци бяха нахранени и спяха на тавана. Чувстваше се елегантна с перленото си колие и черната рокля с червено коланче, която Мат много харесваше, с копринено бельо и черни кадифени обувки.

— Имаш среща? — Норман попита Ингрид, която инстинктивно се изчерви.

— Татко! Моля те, не го стряскай. Той е умен, ще го харесаш.

Килиан пусна кубчета лед в чашата си.

— Мога да потвърдя. Напоследък детектив Нобъл е много благосклонен и отменя глобите ми за паркиране.

Ингрид се засмя. Беше замаяна, балончетата от шампанското си казваха думата.

— Нима? Явно иска пропуск за това семейство — намигна му, което не беше обичайно за Ингрид, но сега просто го направи.

— О, той е прекрасно момче, дори ни изпрати цветя, за да се извини за разпитите през лятото. — Джоана огледа одобрително дъщеря си и се отдалечи, поклащайки се с изписано на лицето ѝ удоволствие.

Ингрид се изчерви, Норман постави ръка около раменете ѝ и я целуна по челото, което накара Ингрид да се сгуши в себе си. Не харесваше цялото това внимание и приличаше на засрамена тийнейджърка.

— Ще видим дали е достатъчно добър за Ингрид — каза Норман.

— Татко! — изръмжа Ингрид.

На вратата се звънна.

— Сигурно търсят теб — погали ръката ѝ Норман.

— О! — каза нервно Ингрид.

— Изглеждаш страхотно — каза Килиан — Не се притеснявай.

Грешала е относно Килиан, мислеше си Ингрид, докато бързаше към кухнята. Толкова много е грешала. Мислеше го за едно от онези лоши момчета, наперени изкуствени. Но вече виждаше, че е нещо повече от красива външност. Беше разумен, чувствителен, многопластов. Виждаше колко много обича сестра ѝ; улавяше замечания му поглед, защото и тя самата преживяваше същото.

Профуча през кухнята.

— Не искам да помагам, само минавам от тук! — извика тя.

Фрея я погледна през отворената врата на фурната с ръка в омазнената кухненска ръкавица.

— Не се притеснявай, секси. След малко приключвам и се качвам да се преоблека.

Ингрид стоеше пред входната врата. Сестра ѝ я нарече „секси“. Наистина ли? Подръпна роклята си, праметна косата си на едно рамо и нагласи перлената си огърлица. Изкашля се, за да прочисти гърлото си и отвори широко вратата.

Човекът на входа не беше Мат. Беше висок възрастен господин с прошарена коса, спретнат с вълнено палто и костюм от три части. В ръцете си държеше букет. Погледна я и протегна ръка към нея.

— Здравей, аз съм Харолд — каза той с мек, приятен глас.

Тя се здрависа с него.

— Ингрид.

— А! Знам точно коя си! — отвърна той с наслада в гласа.

През Ингрид премина странно чувство, като виене на свят, пропадане... Сякаш ѝ се гадеше. Къде е Мат? Нищо не можеше да се е случило в участъка точно в Деня на благодарността. Това беше ден с

ниска престъпност, нали? Мат беше старши детектив и си беше взел следобода, за което я беше информирал с есемес. И кой беше този мъж?

Харолд се изкашля.

— Джоана ме покани — каза той.

— О, разбира се. Къде ми е възпитанието! Толкова се радвам да се запознаем! — отговори Ингрид, мислейки, че това е някой гей-приятел на майка ѝ. Всяко момиче си имаше по един такъв, защо не и Джоана?

Харолд кимна, а Ингрид излезе навън и затвори вратата зад себе си. Повече го надолу по стълбите, за да го въведе в къщата от другия вход и към стаята, в която чакаха всички. Разсеяно погледна към улицата, докато вървяха.

— Проблем ли има? — попита Харолд иззад гърба ѝ.

Ингрид се обърна.

— Не, не! Аз просто... очаквам някого, трябваше да е тук досега — и посочи с глава. — Трябва да минем оттук, за да отидем в дневната. Сещате се, Фрея готви! — каза му го така, сякаш той знаеше какво точно имаше предвид тя.

Джоана едва не изпусна чашата си, когато видя Харолд и Ингрид да се приближават към стъклените врати. Килиан им отвори и те влязоха вътре и Килиан ги поздрави с: „Е, здравейте!“.

Норман повдигна вежди към Ингрид. Не беше очаквал да се запознае с някой на неговата възраст, който да се среща с дъщеря му. Но имаше логика; Ингрид би искала до себе си някой мъдър, улегнал и уседнал човек. Смешното име му подходеше. Норман се приближи към него и протегна ръка.

— Удоволствие е да се запознаем, Матю Нобъл — каза той.

Джоана беше облечена с ефирна червена рокля, копринен шал, носеше перли. Втурна се към тях развълнувана и зачервена като тоалета си. Ровеше в главата си в опити да се сети как е могло да се стигне до тук. Имаше бегъл спомен за телефонен разговор с Харолд, че семейството му няма да е в града и че го покани на вечеря. На празничната вечеря ли го беше поканила? Това се случи, когато беше потънала в проучването за обесването на вещици. Бързаше да приключи разговора с него и да се върне към изследването си. С ужас осъзна грешката си.

— Ъм... — каза тя — Всъщност, Норман, това е мой скъп приятел — Харолд. Харолд, това е моят... хм... моят съпруг, един вид... Норман.

— Конфузно — прошепна Килиан с усмивка на Ингрид, която му отвърна с половин уста. Двамата едновременно направиха крачка назад, за да наблюдават.

„Дотук с хармонията“, помисли си Ингрид. Явно докато е подреждала масата в трапезарията и е правела заклинанието за хармония се беше разсейвала по Мат и така бе пропуснала някои важни детайли. „Жалко, че съм била толкова разсеяна“.

По стълбите Фрея връхлетя в дневната, махайки кърпата от главата си.

— Не ми обръщайте внимание. Не приличам на нищо! Връщам се след секунда!

Единственият, който я забеляза, беше Килиан, който изсумтя одобрително, когато тя тръгна по стълбите нагоре.

Норман погледна към Джоана, Харолд погледна към Джоана, а Джоана сви рамене.

— Това онзи Харолд ли е? — попита я Норман.

— Един вид съпруг? — Харолд беше почервенял.

Джоана закърши ръце и се заобръща към ухажорите си. Успя да падне от двата стола на земята.

— Ужас! — прошепна Ингрид. Майка ѝ нямаше да успее да се измъкне. Двамата продължаваха да я гледат.

— Места на първи ред — каза Килиан под носа си.

— Определено — Ингрид се стараше да се засмее.

— Мога да обясня — каза Джоана.

— Мислех, че това ще е семейна вечеря — повиши глас Норман.

— Така е! — повиши глас Джоана, разроши косата си, тя бухна и заприлича на истинска вещица. — Харолд е като част от семейството!

Подпалките в камината пукаха.

След дълго мълчание Харолд тръгна към стъклените врати.

— Не, не, вината е моя. Съжалявам, че ви притесних. Явно е станала грешка. Джоана, моля те, извини ме... Не осъзнавах, че се натрапвам на семейната ти вечеря на този празник.

— Прав ти път — промърмори Норман, след като Харолд отвори вратата, излезе навън и я затвори след себе си.

Джоана изтича след него.

— Харолд! Моля те, върни се! Извинявай! Добре си дошъл да празнуваш с нас! — но беше късно. Той беше изчезнал. Тя притисна ръцете си към стъклото, а след това и носа си. „Майчице“, измърмори тя.

— Норман, ти си виновен! — сопна се тя.

— Виновен? — мъжът ѝ, един вид, изръмжа.

Килиан прегърна Ингрид, погледна я и каза:

— Това беше забавно. Но къде е нашият добър детектив, сестричке?

И сякаш по поръчка се чу звънецът на вратата.

— Той е! — каза Ингрид задъхано и се затича. Отвори вратата и видя добрия детектив да стои на входа с огромен букет цветя в ръка.

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА

ЛЮБОВТА ТОПЛИ СЪРЦЕТО МИ

Напоследък им беше станало навик да се натискат върху вертикални повърхности. Веднага след като Ингрид покани Мат да влезе вътре, той я опря на вратата и се доближи до нея, за да я целуне. Ръцете ѝ потрепнаха нагоре по тялото му, спряха се на врата му, след което придърпа лицето му към своето. Това чувство, тази близост и топлина бяха прекрасни. Мат се взря в очите ѝ.

— Целуваш се много добре, Ингрид — той прехапа устна, огледа я и вдигна поглед, изпълнен с похот.

Тя се засмя.

— Наистина ли? — това беше най-добрият комплимент, който беше получавала.

— Мхм — кимна той и продължи да я оглежда. — Съжалявам, че закъснях. Дано не съм прекъснал нещо. Замотах се в офиса заради скучна бумащина.

— Идваш тъкмо навреме — Ингрид беше удовлетворена, че той беше закъснял, пропускайки засрамващата родителска драма. Може би в това се е изразила успокояващата подредба на масата: все още щяха да бъдат шестима. Майка ѝ можеше да е нетактична, но все още не можеше да повярва, че е забравила, че Норман щеше да бъде на празничната вечеря и беше поканила гаджето си.

Мат ѝ подаде бутилка вино и огромен букет оранжеви гербери.

— За теб.

Ингрид взе и двете и се усмихна.

— Баща ми е тук. Радвам се, че ще се запознаете.

— Страхотно! — каза Мат, сякаш се наслаждаваше на запознанствата си с бащите на всички момичета, с които се беше срещал.

— Ще те хареса. Не се тревожи. — Тя пое ръката му и през кухнята го насочи към дневната. Атмосферата все още беше неловка, но Килиан я разведри, когато идвайки от камината към тях, се спъна в една цепеница. Норман стана от масата, а Джоана от дивана, където се цупеха поотделно.

Килиан и Мат се здрависаха и прегърнаха, като се потупаха по гърбовете.

— Радвам се да те видя, братле! — каза Килиан и присви очи. — Или да те наричам детектив?

Мат се засмя и махна с ръка.

— Не тази вечер. Сега съм извън служба.

Килиан се усмихна топло.

Ингрид излезе напред.

— Татко, това е моят приятел — Мат Нобъл.

— Това е нещо друго — каза Норман и се здрависа с Мат, който гледаше въпросително Ингрид. Норман го потупа по рамото. — Не ми обръщай внимание. Просто...

— Татко! — предупреди го Ингрид.

— Няма значение. Радвам се да се запознаем, Мат! Аз съм Норман.

Мат се засмя добродушно.

— Аз също, Норман.

Фрея бързаше надолу по стълбите, облечена с тясна, червена рокля и високи токчета. Косата ѝ беше прибрана нагоре и струеше надолу като фонтан от ягодови къдрици, а устните ѝ бяха яркочервени. Сякаш никога не беше докосвала тиган.

— Вечерята е сервирана. Кой ще разреже пуйката?

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА

БЛУДНИЯТ СИН

Слънцето залязваше. Във всички стаи светлините бяха изгасени, огънят бумтеше и всички свещи бяха запалени, осигурявайки интимна старовремска атмосфера в къщата. Към Фрея започнаха да се леят възторжени похвали за вечерята, както се лееха шампанското и виното. Явно посещението на Харолд беше останало в миналото.

В последния момент Ингрид реши, че трябва да настани родителите си в двата противоположни края на масата. Фрея и Килиан седнаха един до друг, а тя и Мат — срещу тях. Всеки път, когато Мат погалеше бедрото или коляното ѝ, лицето ѝ пламваше и тя беше благодарна за оскъдното осветление. И все пак усещането ѝ допадаше. Беше успяла веднъж да стисне ръката му под масата, докато разговаряха. Шампанското я беше омаяло.

След въпроса на Норман „Вие двамата как се запознахте?“, Мат забавлява всички с историята за скованото ухажване на красивата библиотечарка. Всички се смяха. Ингрид не искаше да го прекъсва и да се намесва и не сподели, че не беше осъзнала колко много го харесва, докато не беше започнал да се среща с Кейтлин.

Колко непостоянна е била! Но това са дните, когато е повярвала в избягването на любовната мъка. Не успя да се сдържи и разказа своята гледна точка за историята.

— Постоянно му препоръчвах ужасно дълги книги. Заглавия от онзи местен автор, който все ги пише над осемстотин страници. Пише добре и трябва да бъде прочетен, само да не беше такъв графоман. Може би тогава книгите му биха пожънали успех. И тези четения, които прави с пистолет, идват в повече.

— О, говориш за Дж. Дж. Рамси Бейкър — намеси се Фрея. — Боя се, че горкият човек е по-склонен да се напие до смърт, отколкото да се простреля. Редовен посетител в бара е, неудачник е, винаги говори за стария си приятел от колежа, който изрязвал статиите за него от „Ню Йорк Таймс“.

Мат се изкашля.

— Трябва да кажа, че „Слоновете на дъщерята на обуцаря“, последната на Бейкър, не беше лоша. Имаше брилянтни страници, толкова откровени, но стоте страници за косата на главния герой ми дойдоха в повече.

Всички се засмяха. Последва кратка пауза, Фрея се наведе към Килиан и започна да го целува, докато останалите се стараеха да не им обръщат внимание.

Вратата на задната тераса внезапно се отвори и всички подскочиха, с изключение на Мат, който мигновено се изправи от мястото си. Даде знак всички да останат седнали и да бъдат тихи. Подът в дневната изпука. В къщата със сигурност имаше някой. Мат се наведе и повдигна крачола на панталона си. На глезена му беше прикрепен кобур. Всички гледаха към Ингрид въпросително. Тя ги изгледа на свой ред и сви рамене, сякаш казваше: „Нека му угодим.“ Ако някой беше влязъл с взлом, всеки от тях можеше да каже заклинание и да усмири нарушителя мигновено.

Мат беше опрял гръб в стената с пистолет, сочещ вертикално нагоре. Беше точно под арката, която разделяше двете стаи. При преминаването ѝ се завъртя и всички станаха от масата при звука от борба. Нахлуха в дневната, където Мат беше проснал нарушителя на пода, с коляно опряно в гърба му. Престъпникът беше мъж, висок като върлина, облечен изцяло в черно, с черна ски маска на главата. Детективът дръпна една от ръцете му и я изви зад гърба му. С лице, опряно в пода, натрапникът каза приглушено: „Не стреляйте!“.

— Мислех, че не си на работа, Мат — отбеляза Килиан.

— Аз също — отвърна той мрачно и каза на нарушителя да се изправи. Добрият детектив изправи мъжът на крака, сръга го с пистолета си, хванал китките му с другата си ръка. — Ингрид ще свалиш ли маската му?

— Разбира се — каза Ингрид, потрепвайки с токчета. Беше горда, че Мат се справи със ситуацията бързо, без да използва оръжие. Хвана маската и я дръпна.

Всички ахнаха от красивото лице и разрошената руса коса, която изглеждаше златна на светлината от огъня.

— Фрир? — Джоана пристъпи към него.

— Фрир! — изкрещя Ингрид, подскачаща от радост и пляскайки с ръце.

— Слава на боговете! — каза Норман.

— Вече се казва Фреди — каза Фрея с голяма усмивка. — Добре дошъл, братче! Изненада!

Разтърсена, Джоана седна до сина си на дивана и плачеше, смееше се, взимаше лицето му в ръце, целуваше го по главата, галеше го и се опитваше да се увери, че той наистина е там, до нея. Нейното момче. Отсъствието му беше разбило сърцето ѝ, но сега той беше тук и болката беше изчезнала. Нямаше да му позволи да си тръгне. Норман седна от другата му страна, постави ръка върху коляното му, докато Ингрид повтаряше: „Не мога да повярвам! Фрир — Фреди ти се върна!“.

Фрея наблюдаваше всичко това, Килиан беше сложил ръка на кръста ѝ и тя се облегна на гърдите му. Чувстваше облекчение. Семейството беше цяло и не трябваше да носи бремето от тайното завръщане на брат си. Всички, които обичаше, бяха там. Точно така си го представяше, с изключение на геройството на Мат, разбира се. Вече всичко щеше да бъде наред. Със сигурност баща ѝ щеше да намери начин да им помогне. Навиеха ли се за нещо Джоана и Ингрид, не се спираха, докато не го постигнат.

Беше решила, че е готова да направи магия на Килиан, за да разбере истината за случилото се с моста. Какво като е опасно? Не я интересуваше. Трябваше ѝ само още една съставка, за която ѝ беше нужна помощ от Джоана — капка смола от дърво от Преддверието. Щеше да убеди Джоана да ѝ я донесе, дори да се налагаше да излъже. Трябваше да докаже, че Килиане невинен.

Дори и вината да е на Фреди, не понесе ли той достатъчно наказание? Можеха да отидат при Съвета и да пледират за него. Щяха да го обсъдят семейно, веднага щом Мат си тръгнеше, но нямаше да разкрие плановете си за магията пред никого.

Фреди хвърляше недоверчиви погледи към Килиан, сякаш годеникът на Фрея ще го хване за гърлото всеки миг. От своя страна Мат имаше вид на човек, който няма търпение да арестува някого.

Чу се изскърцване на врата от горния етаж и Ингрид извика:

— О, не, Оскар се измъкна!

Мат се обърна към нея.

— Кой е Оскар?

Ингрид поклати глава.

— О, никой, домашния ни любимец — отговори нервно тя, придвижвайки се към стълбището, за да пресрещне любимците. Но по стълбите се чу трополене на крака, елфите минаха покрай нея и нахлуха в стаята. Най-отпред беше Келда с кожената маска и високо вдигнат пръст.

— Маската ми! — извика Фрея — Къде ли не я търсих!

— Това е той! Това е той! — крещеше Келда — Чухме гласа му!

— Не трябва да сте тук! — скара им се Ингрид, която стоеше между елфите и Мат с разперени ръце, сякаш за да ги скрие от него.

Джоана се изправи и извика:

— Какво правят тези същества в къщата ми! Елфи! Те давят малките деца и ги ядат! — изкрещя тя — Изведете ги оттук незабавно!

Норман се изправи, хвана Джоана за раменете и започна да шепти в ухото ѝ:

— Успокой се, мила. Това е само мит, който да предпазва малките богове да отиват в други светове — той не искаше смъртните в стаята да го чуят.

— Той е! — крещяха в хор елфите.

Ингрид се обърна към тях. Бяха мръсни, с почернели лица от прекарания навън ден.

— За кого говорите? — попита Ингрид объркано.

— Това е той! Той е! — казаха те и сочеха към камината и дивана, където стояха Фреди и Килиан. Беше невъзможно да се разбере кого точно сочеха.

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА

СЕМЕЙНИ РАБОТИ

— Кой? Какво? — попита Ингрид.

Вал мина отпред.

— От него откраднахме тризъбеца! Внезапно си спомнихме тази част, щом го чухме. Не той ни е прокудил. Грешахме. Бяхме объркани. Друг ни накара да го от-от-от...

— Откраднете? — попита Ингрид.

Вал поклати глава.

— Да, да откраднем тризъбеца.

Свен се изкашля, сложи ръка около Вал и добави:

— Ерда, веднага щом го чухме, разбрахме, че е той. Този, когото видяхме до кофите за боклук. Откраднахме му тризъбеца. Но не той ни изхвърли от дома ни.

— За какво говорят, Ингрид? — попита Мат — Коя е Ерда? Това ли са бездомните хлапета, които те нападаха? Нали ми каза, че си ги качила на автобуса!

— Бездомни хлапета? — повдигна вежда Фрея — Те не са деца. Те са елфи.

Ингрид се изнерви.

— Ще обясня по-късно, може ли? — каза тя на Мат, прошепвайки заклинание, за да подсили магията за хармония.

— Добре — каза Мат и почеса брадичката си с палец.

Ингрид се обърна към елфите.

— Първо, бихте ли ми показали кого точно имате предвид? — Ниф, чиято коса беше събрана на върха на главата ѝ, с акцент към ушите, се приближи до Фреди и дръпна пуловера му.

— Него. Откраднахме тризъбеца от него. Някой ни накара да го направим. Но не знаем защо. Бяхме заплашени... май не си спомням — погледна нагоре към Фреди. — Съжалявам, нямаме нищо против теб, някой ни накара да го сторим.

— Най-накрая — каза той с усмивка, защото твърденията на елфите доказваха, че е бил натопен. Някой ги беше принудил да откраднат тризъбеца и този някой също беше в стаята.

Ниф все още висеше на пуловера му и гледаше към него с влюбена усмивка, когато Фреди се завъртя и посочи Килиан.

— Той ли ви накара да откраднете тризъбеца ми?

— Какъв тризъбец? — попита Мат, но никой не му обърна внимание.

Елфите гледаха Килиан, енергично клатеха глава за „не“ и започнаха да говорят в един глас.

— Никога не сме го виждали преди — каза Вал.

— Кой е той? — попита подозрително Свен.

— Аз съм Килиан — каза той с усмивка, очевидно развеселен от елфите.

— Килиан не ни е карал да го направим — потвърди Ниф. — Беше по-голям мъж — описа с ръце някой по-широк и висок и другите елфи се съгласиха.

Фрея беше развълнувана. Килиан и брат ѝ бяха невинни. Прегърна мъжа си.

— Знаех си! — обърна се към близнака си — Виждаш ли, Фреди! Не си бил прав! Казах ти!

Фреди изглеждаше объркан.

— Сигурни ли сте? — попита елфите — Сигурни ли сте, че това не е той?

Те поклатиха глави.

— Не, не е той, не е той.

Фреди потърка очите си. Отиде до Килиан и хвана рамото му.

— Съжалявам. Вината е моя. Бях в Необятното твърде дълго.

— Всичко е наред — каза Килиан — Не го мисли.

Да не го мисли! Фрея се изнерви. Беше на косъм да не се скара на брат си за всичко, на което я беше подложил. Но се поведе по Килиан. В него нямаше гняв и тя трябваше да го уважи. Освен това, дори елфите да се закълнат, че не Килиан им е заръчал да откраднат тризъбеца, нямаше обяснение за знака на гърба му. Никой от тях нямаше да бъде в безопасност, докато не откриеха кой стои зад този заговор.

Ингрид разпитваше елфите за вида на въпросния човек, но всичко, което можеха да ѝ кажат беше, че е твърде сложно за описание. Главите ги заболяха. Обещаха ѝ, че щом го видят, ще разберат, както

бяха разбрали и с Фреди. Щели да отидат при нея с информация така, както бяха направили и сега.

— Справихте се добре — каза Ингрид и погали Келда по главата.

Ингрид знаеше, че е най-добре отново да седнат около масата и беше нетърпелива да ги събере, включително и елфите, които бяха толкова мънички, че щяха да си намерят места, щом Джоана предложеше да вади десерта. Ингрид осъзна, че ритуалът, който беше направила при подреждането на масата, я беше превърнала в безопасна зона. Това беше най-доброто място Мат да възприеме присъствието на елфите без въпроси. Докато всички бяха на масата имаше хармония, но станеше ли някой, следваше хаос. Сподели тайната с Фрея и двете бързо изчистиха масата и донесоха чиниите с десерти, пайове, сладолед, бита сметана, за да седнат всички отново.

— На този Ден на благодарността има много за празнуване — съобщи Джоана от челното място.

Фреди седна до майка си и усмивката му засия.

— И така, срещнах едно невероятно мо... — Джоана сложи пръст на устните му.

— Тихо, сине, казвам реч. Реч за добре дошъл, любимият ми — усмихна му се и прокара ръка през косата му.

— О! — възкликна Фреди и ентузиазмът му се изпари. Нямахше търпение да разкаже на всички за Хили.

Джоана стана от стола си и събра ръце като за молитва. Чудеше се как точно да се изрази, без да отива твърде далеч пред Мат. Не можеше да говори за случилото се с Бофрир, нито за завръщането на Фреди от Необятното. Мат щеше да помисли, че напълно е откачила, особено след като не вярваше в магии, което можеше да е проблем, след като ще бъде част от семейството. Всички я наблюдаваха, прочисти гърлото си за начало на речта си. Норман вдигна брадичка, за да я окуражи.

— Синът ми най-последно се завърна — каза тя — И разрешихме един... хм... въпрос, който торможеше семейство Бошан. Всички отново сме заедно след много, много, много дълго време. Благодарна съм на боговете — вдигна ръцете си към небесата, по-точно към полилея, усмихна се на Норман, той й намигна. Обърна се към Фреди и го погали по бузата с опакото на ръката си.

Фреди погледна към Норман.

— Както ти казвах, срещнах едно красиво...

— Наздраве! — изкрещя Фрея, потропвайки с виличка по чашата си. — Отлична реч, мамо! Сладка и кратка. — Всички чукнаха чашите с нея, докато тя се втренчи във Фреди и мълчаливо му вменяваше да държи устата си затворена за това момиче Хили. Не беше нито мястото, нито времето да се хвали с последното си ученическо завоевание. Можеше да доведе до още и още въпроси. Щеше да им се наложи да обясняват за мотела, за сайтовете, към които Фреди се беше пристрастил и прочее и всичко това пред Мат.

Тя присви очи към брат си и той отново въздъхна.

— Да прием за семейството! И добре дошъл, Матю Нобъл — каза Норман.

Отвориха се още бутилки шампанско, пяна се лееше от чашите.

— Аз не искам, благодаря — каза Мат, изнервен и объркан. — Главата ме боли. Съжалявам. Не се чувствам добре. Мисля, че трябва да тръгна. Радвам се, че се запознахме — изправи се, изглеждаше замаян и Ингрид му помогна да стигне до вратата. Знаеше, че само силата на магията ѝ го спира да изрече това, което искаше да каже и че се чувстваше зле, защото се бореше със заклинанието. Почувства се ужасно, че беше ползвала магията си върху него и ѝ се искаше да имаше друг начин да запази хармонията на вечерта.

Срещу тях Фрея и Килиан водеха страничен разговор полугласно.

— Трябва да ти призная, че планирах да направя много опасна магия, за да стигна до истината. Отидох при Жан-Батист и той ми даде рецепта и заклинание, с които да върна паметта ти. Не е от нашия тип магии. Добре, че не ми се наложи да я приложа.

Килиан се втренчи в нея невярващо.

— Обещай ми, че никога повече няма да го повториш! Никога, никога не прибъгвай до тези неща нито от мое име, нито от чието и да е — той погали врата ѝ. — Какво си мислеше? Няма начин да се избяга от справедливостта дори измежду нашия вид. Този вид магия може да се обърне срещу нас.

Норман долови част от разговора, свикнал с преподаването в аудитория на стотици студенти.

— Фрея, какво имаш предвид под „опасна магия“?

Джоана, която се умилкваше около Фреди, замръзна.

— Фрея! — извика тя.

Ингрид се върна в стаята след бързото и разсеяно сбогуване с Мат, за да навакса с разговора. Беше размислила за омагьосването му и ѝ се искаше да не беше така, но беше доволна, че никой не забеляза неразположението му.

— Черна магия! Ти луда ли си? — смъмри тя Фрея.

— О, не. Някой загази! — каза Свен.

Елфите се засмяха.

— Не е смешно! — каза Ингрид.

Фрея пооправи косата си и дръпна бюстието на роклята си.

— Е, не съм го направила, нали така? Жан-Батист ме предупреди, но ми даде рецептата, все пак ми е кръстник.

— Жан-Батист има слабост към хубави момичета. Би ти дал всичко, което поискаш, стига да му се усмихнеш. Разбира се, че ти е дал рецептата, Фрея! — каза Джоана.

— Но, но... — протестираше Фрея. Килиан погали голите ѝ рамене и тя целуна ръката му.

Ингрид скръсти ръце, след което усети мек уют в краката си, погледна надолу и видя дебело малко прасенце, сгушено в тях.

— Гълин-бърсти! — възкликна тя, наричайки любимецът на Фреди с древното му име. — Така се радвам да те видя! Да, да! Мина толкова много време! — погъделичка го под брадичката и той изквича щастливо.

Междувременно Норман и Джоана разпитваха децата си за случилото се с елфите и завръщането на Фреди. Момичетата чувстваха облекчение, след като всичко се разкри и сега можеха семейно да направят план. Трябваше да разберат кой беше поръчал на елфите да откраднат тризбеца на Фреди. И който и да е бил, е виновен за разрушаването на Бофрир. Беше се превърнал в най-могъщият бог в Деветте свята. Дори вече беше използвал силата си, за да изкара Фреди виновен. Щом откриеха самоличността на престъпника, можеха да отидат при Белия съвет и да освободят Фреди и Килиан завинаги. Разбира се и Локи щеше да бъде помилван, но сега никой не мислеше за това.

Всеки път щом Фрея усетеше, че Фреди иска да повдигне темата за Хили, го поглеждаше студено, за да млъкне, преди още да е изрекъл името на момичето. Фрея смяташе, че споменаването на незначим

човек само би усложнило повече и без това вече сложната ситуация. Дръпна брат си настрана и го помоли да престане с Хили. Очевидно Джоана беше сърдита и на двамата, особено на Фрея, че не ѝ каза за Фреди, който се беше крил дълго време в „ъки стар“, без тя да знае. Как щеше да се почувства майка му сега, ако разбереше, че синът ѝ се беше срещал през цялото това време с едnodневки.

— Изчакай малко, Фреди. Не прибързвай. Моля те! Знам как се чувстваш. Влюбен си и искаш да кажеш на всички, но нека засега го запазим между нас, докато дойде подходящ момент. — Фреди неохотно призна, че тя е права.

Джоана помоли най-напред да се изведат елфите от къщата, тъй като таванът не беше място за тяхната развълнувана банда. Гледаше на тях с повече симпатия и беше спряла да споменава канибалските им уклони, но беше безапелационна относно оставането им в къщата. Елфите бяха причинили достатъчно беди в къщата, за да останат, а бяха изплашили и Грациела. Разместените предмети бяха работа на духа, но беше ясно, че нахапаните пайове и липсващата храна от килера и хладилника са по вина на елфите и тя не смяташе да отстъпва.

И след като Фреди беше останал незабелязан за доста дълго време в мотела, той беше предложен за тяхно скривалище. Дори Ингрид се съгласи, че идеята да заведат елфите там е добра. Само трябваше да ги опази от Мат, особено ако се окажеше, че те са замесени в обирите. Но и те определено нямаха вина, след като не разбираха правилата за добро и лошо на този свят.

— Само ако разбере, че крадете, след като ви предупредих!... — погледна лицата им гневно.

— Да, да, знаем! — каза Свен отегчено.

— Кога ще спреш да ни се караш, Ерда? Не искаме да навредим на никого — каза Келда.

— Трябва да се постараете да си спомните кой ви е поръчал да откраднете тризъбеца! — намеси се Фрея.

— О, разбира се! Ще се заемем с това веднага, щом се преместим! — недоволстваха на висок глас елфите, нещастни, че трябва да напуснат тавана.

— Казват, че смъртта, разводът и преместването са трите най-травмиращи събития за един човек — каза Свен с лукав поглед.

Нямаше как да се разберат с тях и Джоана започна да губи търпение. Сложи ръце на масата и ги заля с дъжд от искри.

— Ще направите това, което ви е казано или ще ви изпратя при сестра си Хелда! Норман ще ви остави в мотела на път за университета и точка!

За първи път никой не възропта на думите ѝ.

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

БИХ ЛИ ТЕ ЛЪГАЛА?

Хъдсън и Ингрид бяха в обедна почивка в задния офис на библиотеката, а много бременната Табита и новата стажантка работеха в библиотеката. Жанин Мейс беше посещавала вечерните занятия в близкия университет и бе успяла да завърши „Творческо писане“. Беше по-млада версия на Табита, с дълга коса, дълга пола и сладко и небрежно поведение. Харесваха Жанин, въпреки че тя настоятелно ги караше да четат ръкописите ѝ.

Ингрид и Хъдсън си наваксваха. Той беше заминал, за да посети родителите на Скот в Маями за Деня на благодарността. Това беше и последният ултиматум. Скот казал на Хъдсън, че иска да прекара Коледа със семейството му. Хъдсън трябваше да се примири или Скот щеше да си тръгне. Настоявал, че е време да се разкрие, колкото и неудобства да му струва това.

— Ще го направиш ли? — попита Ингрид.

Хъдсън се усмихна бавно и Ингрид забеляза перлените му зъби, също толкова бели, като тези на Мат.

— Нямам избор. Скот е прав. Време е да порасна. Щом ти можеш да кажеш на приятеля си, че си девствена и аз мога да кажа на родителите си, че съм гей. Даваш ми кураж, момиче.

Ингрид се усмихна.

— Радвам се, че ти помагам — въздъхна тя.

— Какво се е случило? — попита Хъдсън. Тя поклати глава — можеш да ми кажеш — килна главата си към нея.

Тези думи от приятеля ѝ бяха достатъчни, за да я убедят. Тя му разказа почти всичко за изминалата седмица, с изключение на малкото необясними неща. Накратко, тя не се беше чувала с Мат от празника, след който на следващата сутрин в дома на Джоана се бяха появили двама полицаи, които арестували Фреди, за да го разпитат относно обирите. Нейният брат, завърнал се от дълго пътуване в чужбина. Не спомена за заповедта за претърсване на къщата им заради укриваните на тавана на майка ѝ нелегални емигранти. Обърнали всичко с главата надолу, но не намерили „нарушителите на реда“.

Взели отпечатъци от Фреди, но в системата им нямало съвпадение. След това се появил изтупан адвокат от Ню Йорк, който просто им заявил: „Приключихте с клиента ми“. Полицайте моментално освободили Фреди, но с предупреждението, че ще го държат под око, защото той оставал основният заподозрян за кражбите в града им. Фреди опита да им обясни, че няма представа, кой е извикал адвокат, но Ингрид усещаше, че брат ѝ крие нещо. Но не това беше най-важното. Фреди ѝ каза, че през цялото това време Мат е стоял на бюрото си и наблюдавал случващото се така, сякаш тайно го е дирижирал.

— Знаеш ли какво мисля, Ингрид?

Тя поклати глава.

— Трябва да му се обадиш и да го попиташ какво става. Направи го веднага или няма да спра да ти мрънкам.

— Но...

— Но какво? Понеже си момиче, не трябва да го търсиш ли? Моля те! По-умна си. Притисни го. Неприемливо е да не ти се обади дори само за да ти благодари за вечерята. Грубиянско е. Да не споменавам, че е изпратил полиция в дома ти! — Хъдсън прокара език по зъбите си — Толкова искаше тази връзка, но сега не съм сигурен... — взе чашите им за кафе и опаковките от сладкиши и тръгна към вратата. Обърна се към нея. — Обади му се, Ингрид! Направи го сега!

— Ама, че шеф се извъди! — каза тя и само дето не скръцна със зъби. Но знаеше, че Хъдсън има право.

След като целенасочено отлагаше обаждането си, оправдавайки се с работа, Ингрид се върна на бюрото си и се загледа в телефона, сякаш беше бомба. Пресегна се към него, но бързо отдръпна ръката си, за да приглади косата си. Най-накрая се взе в ръце, седна на стола, постави слушалката между рамото и бузата си и набра телефона на Мат.

Той вдигна моментално. Тишина. Ингрид изчака. Нищо.

— Мат?

Той се изкашля.

— Да, Ингрид — каза той безцеремонно. — Какво става?

— Искях да се обадя и да проверя... как си — започна тя неуверено. — Не съм те виждала след Деня на благодарността.

Последва дълга пауза, която Мат наруши пръв.

— Излъга ме — каза той тихо. — Каза ми, че си качила децата на автобуса.

— Зная, съжалявам... Но има много неща, които трябва да разбереш за семейството ми — каза тя — Първо, те не са деца, Мат... те са елфи. Магически същества от друг свят...

Друга дълга пауза.

— Ингрид, такива неща не съществуват. Остава да ми кажеш, че си вещица.

— Но аз съм вещица — изкрещя тя. — Не съм на трийсет и две, много по-стара съм... Нямах представа. И мога да ти го докажа! Омагьосах те, за да не се разстроиш от случилото се на вечерята... Главоболието ти...

— Стига глупости! — каза той. — Винаги ме боли глава от червено вино. Съжалявам за брат ти, но истината е, че в града има неразрешени случаи на грабежи.

— Фреди? Никога не би направил такова нещо! Нямах право да го замесваш.

— Беше облечен като крадец.

— Просто... съвпадение.

— В моята сфера на работа не съществува такова нещо — каза той строго.

Което означаваше, че разумът му не допускаше съществуването и на вещици, магьосници и елфи. Ингрид усети, че сърцето ѝ е разбито.

— Доверих ти се. Каза, че децата са си тръгнали. Не само, че не са, ами и живеят в къщата ти. На тавана.

Ингрид не знаеше как да му отговори. Капчица пот се плъзна от мишницата по ръката ѝ — така неприятна, като малък студен червей. Беше ужасно. Без да мисли, Ингрид изстреля.

— И ти ме излъга, Мат. Зная, че се срещаш с друга.

— Виждам се с някого? Какво имаш предвид?

— Малко парченце хартия изпадна от бележника ти, когато бяхме на вечеря. На него пишеше „Маги“ и имаше телефонен номер под името. А в твоята къща остави телефона си и видях, че последният проведен разговор е с Маги. Може да съм... неопитна... но не съм наивна — беше си скалпила някои неща, но звучеше правдоподобно,

поне съществената част: беше видяла листчето, а телефонът прерови набързо. Наистина с Маги беше последният му разговор.

— Божичко, Ингрид! Не знаеш какви ги говориш!

— Ти не знаеш какви ги говориш, Мат!

Останаха безмълвни. Тя чуваше дишането му. Връзката между тях беше на път да изчезне.

— Добре! — каза той.

— Добре! — сопна се тя.

— Знаеш ли, май няма да ни се получи...

— Предполагам. Сбогом!

Той нямаше какво да добави затова и двамата затвориха. Ингрид отново се втренчи в телефона. Беше повече ядосана, отколкото наранена. По-точно, беше направо бясна.

Скъса ли с него току-що? Това скъсване ли беше? Не беше късала с никого досега, но явно това беше раздяла. Беше сбъркала с Мат. Защо си позволи да се влюби в него? Каква глупачка само! Смъртен никога не би я разбрал, особено за идеята за нещо повече от живот, за повече от вселената, нещо, която не виждаха и не беше пред носовете им. Как можа да се влюби в такъв... буквалист, толкова практичен, толкова... обикновен. Някой, който не вярваше в магии!

Освен това, за кой се мислеше? Да изпраца полиция за Фреди и да претърсват къщата! Имаше нужда да подреди малко книги в библиотеката.

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА

МАЙЧИНА ОБИЧ

Прекрасното ѝ момче спеше в празната спалня, която ѝ напомняше за отсъствието му и ѝ причиняваше тъга. Беше запазила стаята подредена и чиста — така ѝ се искаше да му е приятно — всяка сутрин му носеше закуска в леглото, за да го наблюдава как се събужда; сякаш слънцето изгриваше, щом отвореше очи.

Фреди най-после се беше измъкнал от ужасяващото и мъчително Необятно — празната земя. Сега просто трябваше да живее и да се наслаждава на удоволствията, които животът предлага. Като например майчината обич. Как е страдал, горкото дете! Подобно чувство беше равносилно на влюбване (макар че любовта на майката към детето ѝ е безкрайна, постоянна и непоколебима). Могат да я плюят, колкото си искат, но тя няма да усети нищо. Напълно беше забравила, че отсвири Харолд на празника. Що се отнася до случая с полицията, не се беше притеснила и за момент, знаеше, че момчето ѝ е невинно и че на тавана няма нищо. Това бяха незначителни проблеми, от онези, които се разрешиха лесно.

Не разбираше защо дъщерите ѝ преиграваха толкова. Децата бяха заедно в дневната и Ингрид и Фрея бяха буквално истерични. Джоана седеше до Фреди на дивана, а той едва доловимо се дръпна от нея. Добре де, може би се е лепнала за него прекалено? Трябваше да внимава за това.

Ингрид стоеше до камината, а Фрея беше с лице към стъклените врати, гледайки към остров Гарднър, който беше потънал в мъгла.

— Мамо, много си... каква е думата, Ингрид?

— Заслепена?

Фрея се обърна към тях.

— Да, и се държиш все едно си пияна!

Напоследък Джоана беше постоянно усмихната и можеше да заблуди някого, че е пийнала — самата тя се беше уловила да си тананика — не, не някаква конкретна песничка, а просто си тананикаше.

— Пияна? — каза тя — Не съм! Просто съм щастлива!

Ингрид махна мъхче от полата си.

— Мамо, Фрея се опитва да каже, че историята около тризъбеца е много важна. Който е унищожил моста, е всемогъщ и е заплаха за нас, да не споменавам, че може да е пагубен не само за Мидгард, а и за деветте свята. Наша работа е да се уверим, че нищо лошо няма да се случи. Знаем, че си щастлива от завръщането на Фреди у дома, но имаме нужда от теб сега.

Джоана стана и хвърли дърво в камината. Посочи го с пръст и пламъците внезапно го обгърнаха. Разроши косата си. Момичетата имаха право; имаха проблем. Но не можеше ли да се наслаждава на завърналия се син? Само за момент? Освен това, имаше какво да каже за тризъбеца, но не беше сигурна, че момичетата искаха да го чуят.

— Фрея, ако искаш да чуеш мнението ми, ще ти го кажа.

Фрея и Ингрид се обърнаха въпросително към майка си.

Фреди стана и отстъпи назад.

— Мисля, че е бил Килиан — каза равно Джоана.

— Моля?

Джоана прокара ръка през дългата си коса.

— Защо мислиш, че елфите не могат да си го спомнят? Онази вечер беше като стена. Изглеждаше толкова, как да кажа, несериозен, безразличен? Дори не трепна, когато детективът опря пистолет в главата на Фреди. Ние не знаехме, че е Фреди, но все пак! А ти си щяла да правиш черна магия. Под чие влияние? Негово!

— Н...

— Не. Нека довърша. Деликатно е. Не виждаш ли? Килиан се опитва да те изиграе, като междувременно е омагьосал елфите. Никога не сме го виждали да практикува, защото не е искал ние да разберем колко е могъщ. Което означава, че е толкова могъщ, че не е нужно да размахва пръчица; просто хипнотизира с усмивка и всички малки войници се строяват и се бият за него. — Джоана постави ръце на кръста си. — А и трябва да има причина Килиан да е белязан със знака на тризъбеца. Как би обяснила това? Не го отричай. Чух ви да си говорите на вечеря. Виновен е, Фрея. Скоро елфите ще си го спомнят.

Фрея гневно гледаше майка си с отворена уста.

— Майко, не зная, откъде да започна...

Фреди сложи длан на челото си и клатеше глава.

Ингрид държеше Фрея за раменете, едва удържайки я.

— Хайде, Фрея. Не се връзвай. Мама не знае какво говори. Не е бил Килиан.

Фрея се влачеше и остави Ингрид да я изведе.

— Да се махаме оттук, Ингрид. Искам да покарам.

— Аз също — каза Ингрид. Продължиха към кухнята, докато Фреди ги гледаше умолително, но и двете отклониха погледа си от него.

— Ако искате да играем така, момичета, давайте! Правете си лагери. Давайте! Но Фрея, знаеш, че съм права! — извика Джоана зад гърба им. Запъти се към кабинета си, където затръшна вратата.

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТА

РОДНИНСКИ КОНФЛИКТ

Фрея не беше запалила колата, но сложи ключа в стартера, когато някой почука на стъклото от другата страна. Ингрид свали прозореца и главата на Фреди се показа.

— Моля ви, вземете ме с вас! — умоляваше ги той. — Мама не е права. Килиан не е виновен. Невинен е. Зная го. Мама се държи налудничаво и ме побърква. Моля ви, вземете ме! — той подскочаше от крак на крак и трепереше, облечен само с дънки и тениска.

Ингрид погледна към Фрея. Фрея вдигна рамене.

— Качвай се, но много трябва да обясняваш! Не съм сигурна, че ти имам доверие, който и да си!

Ингрид отвори вратата и слезе, за да може да се качи Фреди.

— Ех, благодаря ви, момичета. Обичам ви! Обичам ви! — подскочаше нагоре-надолу бос, след като беше изтичал навън след тях. Шмугна се на задната седалка, но трябваше да седи разкрячен, заради височината и дългите си крака.

— Дали да не вземем колата на мама? — предложи Ингрид.

— Остави го отзад да страда — каза Фрея. — Има много въпроси, на които трябва да отговори.

Ингрид отново се качи и измести седалката си напред, за да направи място на Фреди.

— Горкичкият!

— Не го съжбялявай, Ингрид. Мама го прави достатъчно — каза Фрея. — Не му е нужно и нашето съжаление.

— Вярно е! — каза Ингрид. — Да ви покажа ли къщата на Мат? Може да ни закараш до там.

Фрея хвърли озадачен поглед на сестра си.

— Шегуваш ли се! Няма да го шпионираме. Държа се като идиот. Забрави го. Може би той ще те потърси. — Тя включи на първа скорост и отби по алеята, запътвайки се към магистралата, за да отбие на изток към Монтоук.

Ингрид тропна по пода с крак.

— Знам. Защо го казах изобщо? Така ми дойде. Не искам да имам нищо общо с него — гледаше тя надолу.

— Добре! — каза Фрея и стисна коляното на сестра си. Радваше се, че отново говорят на един език. Отдавна си беше мечтала за това. Беше хубаво отново да са заедно, да няма тайни от нея. Особено добре се чувстваше да бъде довереница на по-голямата си сестра. Беше различно! Ингрид винаги е била до нея и сега Фрея можеше да подкрепи сестра си, да се погрижи за нея и да ѝ казва мили думи, както и да бъде строга, когато е нужно. Чувстваше се слаба, когато ѝ се налагаше да поплаче на рамото на по-голямата си сестра и когато се оставяше в нежните ѝ, сигурни ръце. Сега можеше да ѝ предложи същото.

Фрея беше бясна на Мат, срамота! Как смее! Никой не трябва да наранява Ингрид; ужасяваше се само при мисълта. Как можеше да е такъв страхливец и да изпрати други полицаи да му свършат мръсната работа, да арестуват Фреди и да претърсят къщата. Негодник.

— Може би вината е моя — добави Ингрид. — Омагьосах го, но нямах такова намерение.

— Това беше само магия за хармония, Ингрид! — каза Фрея. — Няма нищо лошо в това. Беше за доброто на семейството. Хайде, стига. Ще говорим за това по-късно. Обещавам. Да се погрижим за Фреди.

— Добре — усмихна се тъжно тя на Фрея.

Слънцето залязваше и небето ставаше розово. Имаха нужда да напуснат Норт Хемптън. Фрея се задушаваше там. Майка ѝ я задушаваше. Обвиненията ѝ към Килиан бяха като шамар и тя още се чувстваше огорчена от това. Погледна Фреди в огледалото за обратно виждане. Той също изглеждаше мрачен.

Колата беше загряла и Фрея отвори прозореца, за да влезе въздух. Джоана я беше ядосала много. Отново погледна към Фреди в огледалото. Винаги изглеждаше толкова невинен; беше ѝ трудно да помисли нещо лошо за него. Но трябваше да разбере дали това действително беше Фреди и какво беше намислил.

— Първо — каза тя — ти ме излъга. Каза ми, че никога не си напускал мотела, но аз те видях, когато изхвърлях боклука от бара. Видях те в задната уличка. Елфите също са те видели навън.

— Да — въздъхна Фреди. — Аз бях. Излизал съм само два пъти от мотела и само когато се стъмни. С елфите сте ме видели в някоя от тези вечери. Виж, ако ми позволиш да говоря за това, много съм влюбен в Хили Лиман...

— Зная това — прекъсна го Фрея.

— Коя е Хили Лиман? — попита Ингрид.

Фреди си пое дълбоко дъх.

— Божичко, Ингрид, тя е великолепна...

— Стига! — Фрея удари по волана — Говори направо, Фреди! Ингрид, не го разсейвай.

Бяха навлезли в гора и дърветата хвърляха сенки на пътя. Фрея включи дългите светлини. Една сърна тичаше успоредно на пътя и се шумугна между дърветата.

Фреди се намести на задната седалка.

— Виж, бащата на Хили е... хм... много грижовен по отношение на дъщеря си. Аз наистина искам да се ожения за това момиче!

Ингрид се обърна и се наведе към неговата седалка.

— Това е чудесно, Фреди!

— Шшт, остави го да продължи. Трябва да изясним това — каза Фрея, пресегна се към Ингрид и нежно я погали. Понякога Фреди се разсейваше от конкретна тема и по това приличаше на елфите.

Той продължи.

— Господин Лиман, бащата на Хили, мисли, че съм нехранимайко... плейбой...

Фрея се засмя.

— Не греши, нали? — шофираше бързо, зави рязко и тримата залитнаха в колата.

Фреди се изправи и се приведе напред.

— Хили помисли, че ако си намеря хубава работа, ще се издигна в очите на баща й. Уреди ми среща с партньор на баща й. Беше тайна; баща й още не знае за това. Закара ме до френския ресторант, където въпросният човек вечеряше. Срегнахме се на уличката, поговорихме за работата, съвсем накратко, след което Хили ме закара обратно в мотела. Вторият път се срегнахме, за да уточним някои подробности. Очевидно харесва точно този ресторант.

— Добре — каза Фрея. — Но какво имаше предвид, когато каза на Хили: „Няма да отнеме много време.“?

— Чула си го? Божичко!

— Шпионирах те!

— Красива е, нали? — попита Фреди — Хили?

Фрея издиша нервно.

— Фреди!

Фреди продължи.

— Това, което имах предвид, беше, че човекът ми предложи работата и няма да отнеме много време, за да започна да работя за него и баща ѝ да ме одобри, а Хили и аз да се съберем, без да се тревожим.

Ингрид се намеси.

— Каква е работата?

Малката кола излезе от гората. Отляво на пътя се виждаше плажа. Фрея дръпна скоростния лост, натисна спирачката и колата рязко спря.

Фреди обясняваше, че човекът е морски капитан, а работата е ловене на риба тон. Фреди винаги е обичал океана и плаването и истински се вълнуваше. Лодката излизала след две седмици, но оставали някои уговорки за уточняване, както и подписването на договора, преди Фреди да замине.

Моторът на колата изщрака, щом се охлади. Внезапно Фрея почувства облекчението, което ѝ донесе това място. Добре, Фреди беше излъгал, но само защото беше влюбен и точно затова Фрея го разбираше много добре.

— Имам и друг въпрос — каза Ингрид. — Кой беше адвокатът, който дойде в районното?

— Добър въпрос! — Фрея погледна брат си в огледалото, който се оглеждаше в стъклото. Все същият суетен Фреди. Това потвърждаваше, че в колата беше именно брат ѝ, а не Локи.

— Хили изпрати адвокат. Мама ми даде мобилния си, когато ме отведеха и се обадох на Хили при първа възможност. Адвокатът дойде от Ню Йорк специално заради мен с хеликоптер. Готино, а?

— Предполагам — каза Фрея равнодушно.

Излязоха от колата. Фрея и Ингрид облякоха палтата си, а Фреди трепереше. Фрея провери в багажника, намери един от пуловерите на Килиан и го подаде на брат си. Тримата се запътиха към плажа. Ингрид беше по средата и затова просто им подаде ръце. Щом се хванаха заедно, Фрея усети магията да преминава през тях като ток. За

миг се почувства допълнена и безгрижна. Дръпна ги напред и хванати за ръце побягнаха към плажа. Сякаш отново бяха деца и всичките им проблеми изведнъж се бяха изпарили. Всичко щеше да бъде наред. Фреди и Килиан бяха открити. Елфите бяха свидетелите. Фреди е бил натопен, но не от Килиан. Дори Ингрид започна да се смее, докато тичаха.

Един след друг се хвърлиха в пясъка, смееха се и гледаха великолепното небе, което преливаше от розово в оранжево, синьо до хоризонта и тъмно сините вълни, които се разбиваха с неудържима сила.

Фрея погледна Фреди: трепереше и изглеждаше уязвим. Усети угризения. Искеше Фреди да е щастлив. Искеше близките ѝ да преживеят същата любов като нейната с Килиан. Заедно изтичаха обратно до колата, още по-сплотени.

— Откъде знаеш, че Килиан е невинен? — обърна се Фрея към своя близък, докато изкарваше колата отново на пътя.

— Просто зная. Това, което говореше мама, са глупости. Не е той. Когато го видях на празника, щом видях колко е щастлив да ме види, разбрах. Не може да е той. Той ми е приятел. Той е верен. Той е един от нас.

Фрея кимна.

— Точно това се опитвах да ти кажа от месеци.

— Но трябва да ти кажа нещо за Килиан... — и Фреди пребледня.

— Изплюй камъчето, Фреди — каза Фрея. — Наумил си си Килиан да ти е кум на сватбата?

Фреди се изкашля.

— Зная, че Килиан е невинен. Но преди не бях сигурен. Аз също те шпионирах, Фрея. Зная за тризъбеца на гърба му. Чух, че говорите за това, видях как ти го показва в оранжерията. Не зная защо го има. В някакъв момент трябва да е бил в него; това е единственото обяснение. Все още вярвах във вината му, когато го видях...

— И си казал на Валкириите... — заключи Ингрид Фрея отби и спря колата, обърна се, за да го погледне в лицето.

— Трябваше да изчистя името си! — защити се Фреди — Бях убеден, че е бил той! Има този белег!

Фрея се обърна и се втренчи в тъмния път. След което удари по волана. Ингрид се опита да я докосне, но тя отблъсна ръката ѝ.

— Слез от колата веднага, Фреди!

Разполагаха с толкова малко време, а не е подозирала. Защо глупавият ѝ брат е чакал досега, за да ѝ каже? Проклет да е! Килиан щеше да бъде затворен в Необятното, ако не откриеха истинския виновник.

— Слизай! — изкрещя тя.

— Но...

— Фрея, успокой се.

Фрея стрелна Ингрид и тя неохотно отвори пасажерската врата, за да слезе Фреди. Той бавно се разгъна от задната седалка и стъпи на пътя. Ингрид се качи обратно.

— Сега наистина си груба. Не можем просто да го оставим тук!

— По дяволите, Ингрид, та той е бог! Може да накара слънцето да изгрее! Остави го да намери пътя до вкъщи сам! — избухна Фрея, запали колата и остави брат си в тъмнината зад тях.

Коледа

НАЙ-ХУБАВОТО ВРЕМЕ ОТ ГОДИНАТА?

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДМА ДЯВОЛСКА ЖЕНА

Полумесецът висеше в небето, тънък като нокът. Нощта беше безоблачна, осветена от звездите. Фрея гледаше от прозореца в кабинета на Джоана — мастиления океан, отраженията на луната и звездите, които потрепваха по водата. Джоана седна на бюрото си, Фрея — на кушетката, а Норман — на креслото до книгите. Той беше в ролята на буфер. Имаше нужда от него, празниците приближаваха идваше Коледа, но никой нямаше настроение за празненства.

Джоана постоянно се извиняваше на Фрея за обвиненията си към Килиан. Обясни, че завръщането на Фреди я е заслепило, но сега разбираше грешката си.

— Съжалявам за Килиан. Бях много притеснена за Фреди, а сега пък го задушавам и моето мило момче ме отблъсква — въздъхна Джоана.

Фрея слушаше внимателно и измърмори:

— Мамо, осъзнаваш ли, че отново сведе разговора до Фреди?

— О, съжалявам! — Джоана погледна към Норман за съдействие.

— Добре — каза Норман. — Това го разяснихме. Майка ти много, много съжалява, така че да продължаваме напред. Предстои ни проблем с Валкириите и нямаме много време, за да го предотвратим. — И той прокара пръст по една от книгите на Джоана. Норман не беше конфликтен. Просто не му допадаше неговите дами да се нападат една друга.

— Да — каза Джоана. — Искам да ти се реванширам, Фрея, и мисля, че имам решение. Трябва да погледнем от друг ъгъл.

— Как така? — Фрея кръстоса крака, поигра си с конец, излязъл от шева на черните ѝ дънки, след което подръпна ботушите си.

Норман плесна с ръце, за да отбележи, че той ще продължи разговора.

— Майка ти мисли, че духът, който се опитва да се свърже с нея, се опитва да ни помогне. Валкириите вярват, че съществуват няколко

вида духове. Опитавме се да разберем този от кои е. Сведохме възможностите до две. Едната е vordr (вордер) — духът пазач.

Баща ѝ беше превключил на преподавателски режим, а Фрея обичаше да го наблюдава как работи и как съумява да направи всяка тема привлекателна за по-младите.

Той стана от креслото и протегна ръка към библиотеката.

— Думата „призрак“ произлиза от „вордер“, а „пазя“ и „пазач“ са нейни сродни думи — усмихна ѝ се той.

Фрея намираше баща си за хубавец, сребристата му коса падаше върху тъмните рамки на очилата му. Ингрид беше наследила елегантността си от него, както и меките си розови устни и високото, слабо тяло.

— Както и да е... — продължи Норман. — *Вордер* е като куче пазач, ангел пазител, ако ползваме християнската терминология; той бди над смъртния от раждането му, до последния му час. Ако се прикрепи към някой бог, той бди над него през всичките му животи.

Норман продължи да обяснява и за fylgja (филгюр), названието му на старонорвежки означаваше „някой, който те придружава“. Но този тип се появявал от време на време, обясни той.

Видът *филгюр* били зловещи. Понякога се появявали като знак за смърт. Появели ли се в образ на жена, като този призрак, обикновено предупреждавали човек и близките му, че са застрашени.

— Това, което казвам е, че Джоана мисли, че духът е от втория тип. Тя иска да ни каже нещо, да ни предупреди за нещо и изпраща духа си, за да го направи.

Фрея се изправи и отиде до прозореца, нарисува ръката си на запотения прозорец, след което изписа буквата „ф“ сякаш беше тийнейджърка.

— И какво трябва да направя аз за това — обърна се тя към баща си.

Джоана се приближи към дъщеря си и застана зад нея. Сложи ръце на раменете ѝ и Фрея потрепна при докосването ѝ. Искаше да ѝ прости. Все още беше ядосана, но нямаше полза да продължава. Майка ѝ се беше извинила и искаше да помогне на Килиан. Трябваше да работят сплотени и ако родителите ѝ мислеха, че знаят как да разрешат случая, то тя бе склонна да направи каквото е нужно. Вярваше в техните опит и знания. Джоана стисна раменете на дъщеря си.

— Някой трябва да се върне назад и да намери тази вещица, преди да бъде обесена. Тя ще ни насочи към правилните време и място, ще ни помогне, а може би и ние ще успеем да ѝ помогнем. Твърде стара съм за това пътуване. Опитах, но порталът не се отваря за мен. Изискват се младост и жизненост, които не съм сигурна, че притежавам.

Фрея се обърна към майка си с влажни очи. Може би, защото се беше напругала да се визира в острова. Килиан беше там и тя искаше да е до него.

— Ще направя всичко, за да помогна на Килиан. Ако смятате, че трябва да действаме по този начин, съгласна съм — каза тя. — Ще го направя.

— Добре, добре! — каза Джоана. — Трябва да се подготвим сериозно, за да го направим както трябва. Трябва да си добре информирана, ще трябва да облечеш и други дрехи. — Изражението на Джоана се промени. — Ще те облечем като примерна пуританка, с шапка и всичко останало. Така че всичко е подготвено.

Фрея се намръщи. Тези дрехи ѝ носеха ужасни спомени, а и беше любителка на модерните облекла. Е, имаше едно наум за ликрата.

— Ще направим церемонията на плажа. Вечерта е подходяща за това. Нали така, Норм? — каза Джоана на мъжа си, който все още стоеше до библиотеката. Той сериозно кимна на жена си.

Вълните бяха бурни и шумно се разбиваха в брега. Вятърът развяваше голямата яка на блузата ѝ, която беше твърде стегната около врата ѝ. Джоана беше завързала около кръста на дъщеря си шал и беше пришила към полата ѝ кесийка със златни монети. В очергания на пясъка кръг Фрея притискаше тежката тъмна пола към краката си, докато с едната си ръка държеше руните, оставени от духа на гробното място. За да подейства церемонията, се искаше Фрея да докосва нещо, докосвано преди от духа.

— Погледни нагоре, скъпа! — извика Норман. — Трябва да е сравнително безболезнено.

— Късмет! — извика Джоана... Обичам те, миличка!

Фрея погледна нагоре към пронизаната от звезди тъмнина. Нещо от другата страна си пробиваше път, огромна маса, която се спускаше

към нея, увисвайки на среднощното синьо небе. Вятърът започна да се завихря около нея, сякаш беше в окоето на торнадо, центробежна сила, която вдигаше пясък и я удряше с него през лицето. Приведе се и прикри главата си с ръце.

— Безболезнено, ама друг път! — успя да измърмори все пак. Думите бяха изсмукани от вътрешността на гърлото ѝ като с прахосмукачка. Почувства, че всяка част от нея се разглобява и се отделят една от друга. Болеше я не само физически. Усещаше изтощителна емоционална болка, сякаш губеше някой любим, сякаш умираше.

Фрея се събуди от дълбок, безпаметен сън. Цялото тяло я болеше. Нещо мокро допираше лицето ѝ. Почувства силна топлина, слънцето огряваше гърба ѝ. Усети аромата на океана. Лежеше на нещо неравно и твърдо. Какви бяха тези звуци? Чу блеене. Отново усети влага по лицето си. Отвори очи. Черно куче я облизваше и махаше с опашка. Сложи ръка пред лицето си, за да скрие слънцето. Лежеше върху скала, около нея се люлееха високи треви, навсякъде имаше овце. Беше обградена от тях, докато пасяха трева. Видя руните разпилени по камъка и бързо ги събра.

— Рагбоун! — извика детски глас.

Фрея се изправи на крака, изступа пясъка от полата си и оправи шапката си. Развърза шала от кръста си и го сложи около раменете. Зарадва се, когато усети скритите монети под колана на полата си. Кучето я гледаше, килнало глава. Момчето, около единайсет годишно овчарче, се приближи до нея с тоягата си.

— Добрутро! — извика той и кучето му изтича до него.

— Добрутро! — отвърна Фрея с усмивка. Огледа се. Беше на края на поле, съвсем в началото на плажната ивица. Погледна към морето. Видя остров. Не можеше да каже дали има къщи на него, нямаше го имението, по линията на брега беше със същата остра форма, като дълъг пясъчен пръст, сочещ към Лонг Айленд. Погледна към сушата. Къщата на Джоана я нямаше. На нейно място имаше дървета и бурени, а в далечината изникнаха обикновени големи и зловещи дървени къщи.

Момчето стоеше на няколко крачки от Фрея и я зяпаше.

— Госпойце, вий откъде сте? — попита той. — Не съм ви мяркал наоколо.

— Аз съм от друго село. — Фрея вяло посочи брега. — Разхождах се по плажа и реших да си почина. Горкичката аз, сигурно съм заспала! Ти от кое село си?

— Ъм, аз съм от Феърстоун — каза той, разучавайки Фрея, която отново гледаше към острова. — Била ли сте на остров Уайт? Много ми се ще да отида там някой ден. Един богаташ си живурка там, господин Лион Гарднър. Там има много за бачкане. Купи острова преди година.

Бинго. Годината беше 1640. Лион Гарднър и жена му са купили острова през 1639 г., когато се преместили там. Джоана ѝ беше казала това. Беше горещо, вероятно август. Дрехите бяха адски неудобни и от тях я сърбеше. Разхлаби шала върху раменете си и се усмихна на момчето.

— Какво се случва тези дни във Феърстоун?

Момчето я погледна болезнено.

— Хм, господин Бидинг доста ме бие, ако не си върша работа добре. Гуди Бидинг може да бъде и добра, когато ме пляска. Дъщеря им е сърчна, добре сплита и преждата, и интригите. Може би...

Фрея разбра, че момчето е от приказливите и го прекъсна.

— Във Феърстоун има ли съдилище?

Момчето потръпна и погледна надолу. Фрея се приближи към него и постави ръка на брадичката му, повдигна я нежно и наум изрече заклинание.

Той въздъхна.

— Има съд, в който гледат размерите на имотите и кражбите на животни. И...

— И?

— Хм, Сали Смитърстоун обвини Гуди Ан Баркли, че е вещица и че е на страната на... — той се поколеба.

— На дявола?

Момчето пребледня, погледна към мръсните си боси крака.

— Да — той я погледна. — Сали казва, че Гуди Ан ѝ се явила като призрак и искала да я омагьоса. Много от жените във Феърстоун не харесват Ан. Тя е хубавка, францужойка, която се омъжи за англичанин — господин Баркли. Дори я наричат блудница.

Фрея беше благодарна, че е попаднала на такова бърливо момче. Той продължи.

— Тази Ан винаги е била добра с мен. Някой казват, че Сали искала да се омъжи за господин Баркли. Ан може и да е вещица, но не е блудница. Не се призна за виновна във вешерство и утре по залез ще я бесят на дъба на хълма. Казват, че била белязана.

— Къде е Ан сега? — попита Фрея с твърде силен глас. Сложи юмрука си в устата и го захапа. Момчето посочи запад.

— Тя е в килия някъде там. Оковали са я във вериги.

Фрея моментално тръгна през полето в посочената от момчето посока. Трябваше постоянно да вдига тежката си пола, за да може да върви.

— Познавате ли Ан, госпоице? — извика след нея момчето.

Фрея погледна през рамо, но не му отговори. Залиташе при всяка стъпка и бавно си проправяше път през блеещите овце.

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСМА

НАЙ-ВЕЛИКАТА ЛЮБОВ

Щом Ингрид влезе в разхвърляната стая на първия етаж на „Ъки стар“, елфите започнаха да я заливат с информация. Не спираше да им повтаря да забавят темпото и най-сетне се поуспокоиха. Беше дошла с колата на Джоана, за да плати стаята и да ги нагледа. Очевидно връщането им в мотела беше събудило спомените им. Трябваше да бъдат по-конкретни, защото Валкириите можеха да се появят всеки момент. Фрея беше в миналото и се опитваше да разреши мистерията от там. Всички от семейството бяха заети да намерят начин да спасят Килиан.

— Ние сме от Алфхайм и се наричаме алфари. Истинското ми име е Скълд — каза Келда. — Е, всъщност аз съм наполовина алфар, наполовина Валкирия. Валкириите гледат на мен като на мелез. Така или иначе, винаги съм се идентифицирала като алфар.

— О, чувала съм за Скълд! — каза Ингрид. — Известен воин и вещица — погледна към Келда замислена. Очевидно, който и да беше омагьосал елфите, ги беше лишил от силите им.

Келда се усмихна гордо и изпъчи гърди. Келда беше толкова сладка и мила с деликатното си, бледо, овално лице и мъжкаранските си дрехи. Имаше пиърсинг над прекрасните си розови устни, който ѝ отиваше много.

Ингрид се зарадва, че най-после чуваше подробности, но се тревожеше не само заради опасността от Валкириите, но и заради Фрея, която беше някъде назад във времето. Искаше ѝ се тя да беше отишла вместо нея, за да предпази малката си сестра: Фрея се беше върнала във времена, опасни за вещица. След отиването на Фрея там, Ингрид постоянно мислеше за нея, стискаше очи и казваше защитно заклинание за нея. Надяваше се силите ѝ да успяват да я достигнат, но се страхуваше, че може да не са достатъчни.

— Спомняте ли си, кой ви принуди да откраднете тризъбеца на Фреди? — попита Ингрид — Това е най-важното. След това ще измислим как да ви върнем в... Ахъм — прозвуча сякаш се изкашля,

казвайки последното, защото не беше чувала за това място и не беше успяла да запомни името му.

— Алфхайм — поправи я Келда.

— Ас — каза Свен от креслото си.

— Моля? — каза Ингрид.

Свен си дръпна от цигарата и издиша.

— Ас ни накара да откраднем тризъбеца — и изпусна облак дим.

— Сигурна съм, че не си бил ти — възпротиви се Ингрид. — Не е хубаво да лъжеш.

— Не, той има предвид един от боговете *аси* — каза Ирдик от бюрото, на което беше седнал, краката му се люлееха напред-назад. — Той е *ас*.

— О! — каза Ингрид. — Не бях чувала за тези богове преди. Интересно. Ас. Сецате ли се за друго? — попита ги тя.

— Да — каза Свен безцеремонно, в свой стил. Грабна бутилката с алкохол от пода и отпи.

На Ингрид ѝ се искаше Свен да не пие толкова много. Може би щеше да успее да го заведе на среща на анонимните алкохолици, докато беше в Норт Хемптън. Все пак бяха анонимни. Табита ѝ беше споделила, че е горд член на тази група и е трезвена от години. Повдигна вежда и изчака Свен да продължи.

— Ааа! — каза той, след като глътна твърде много наведнъж. — Този *ас*, който и да е той, ни отвлече от Алфхайм, за да открадне тризъбеца, а след това ни остави да скитаме в Мидгард, за да прикрие следите си. За съжаление не можем да си спомним нито кой е, нито как изглежда. Главите ни заболяват само като си помислим. Черно петно. — Вал се приближи и стисна рамото на Свен, а Свен отблъсна ръката му.

Ингрид беше доволна, че получи по-конкретни подробности. Вероятно елфите щяха да си спомнят. Щеше да се върне утре. Междувременно, щеше да отиде при Джоана и Норман с цялата тази информация. Напоследък баща ѝ прекарваше вечерите си в Норт Хемптън. С Джоана щяха да знаят как да използват наученото от Ингрид.

Макар че имаше за какво да се оплаква, Ингрид беше облекчена, че имаше цел. Помагаше ѝ да избягва мислите за жалкия си любовен живот, бил той и само няколко секунди. Беше спряла да мисли толкова

много за Мат, нейната първа и единствена любов и все още не беше чувала нищо за него след скъсването им. Е, може би сега си мислеше мъничко за него. Или беше повече? Стуши се в себе си.

Какъв беше този звук? Свистене. Беше толкова хладно и влажно; отоплението беше включено, но сякаш студен, влажен въздух беше пропъзлял от всички малки цепнатини на стаята.

— Какъв е този звук? — посочи вяло по посока на шума.

— Теч — каза Вал. — В банята. Напоследък се засилва.

— Ще ги помоля да го оправят, преди да избие — каза тя разсеяно.

Трябваше да се прибере у дома. Горките елфи. Липсваха ѝ да бъдат на тавана, близо до нея, което беше странно предвид стреса, който ѝ причиняваха. Представи си, че такава е чувството и когато имаш деца. Побъркваха я, но щом ги изгубеше от погледа си ѝ липсваха невъобразимо.

ГЛАВА ЧЕТИРИЙСЕТ И ДЕВЕТА

ОТПЛАВАНЕ

Този път Фреди отиде до града, за да посети бащата на Хили в неговия офис, който се намираше в най-южната част на Манхатън в триъгълна стъклена сграда, наподобяваща нос на кораб, обърнат към Ийст Ривър. Когато погледна нагоре към небостъргача, на Фреди му се зави свят. Сребристосивите стени сияеха ослепително на обедната светлина. Човекът го чакаше на 42 етаж. След хиляди години в Необятното нищо не можеше да обезсърчи Фреди, но намираше Хенри Лиман за ужасяващ. Не знаеше целта на посещението си и това го изнервяше още повече. Предния ден Хили му беше изпратила часа и адреса на срещата. Фреди беше пристигнал по-рано, знаейки, че господин Лиман ще очаква от него точност. Качи се нагоре с асансьора и намери офиса на прословутата корабоплавателна компания.

Лобито беше с извити стени от матирано стъкло, обсипано с мехурчета, което изглеждаше течено. Беше изпълнено в прави, изчистени форми и отново наподобяваше нос на кораб или на връх на наковалня. В лобито седеше млад мъж с безжични слушалки. В кабината имаше три стъклени кутии, в които можеха да се видят модели на антични кораби.

— Тук съм, за да се видя с господин Лиман — каза Фреди, облечен с костюм и вратовръзка и добре лъснати обувки. Беше заел дрехите от Норман и този път нямаше опасност да изчезнат — въпреки слабостта на господин Лиман към магическите трикове. Момчето попита за името на Фреди, гледайки го безизразно, след което натисна бутон и каза:

— Господин Лиман, Фредерик Бошан е тук.

Фреди се усмихна нервно и попи челото си с кърпичката, която Ингрид му беше дала за пътуването.

Рецепционистът го погледна с голямо неодобрение.

— Подранил сте. Седнете, асистентът на господин Лиман ще ви извика.

Според шумния часовник в стъкленото фоайе беше подранил само със седем минути. Не можеше да се угоди на господин Лиман.

Фреди хвана ръце зад гърба си и приближи към корабните макети, за да мине по-бързо времето. Той обичаше красивите стари кораби.

Първият беше „Победа“ и черните му платна недвусмислено показваха, че е пиратски кораб. Вторият „Отмъщението на кралица Ана“ имаше ослепителен гигантски дървен корпус с няколко палуби, както и големи бели платна. На носа му имаше дървени фигури на русалки, коне и божества. Със самодоволство Фреди разпозна този кораб, който беше известен и като най-големия пиратски кораб. Беше попадал на него при многото си влизания в интернет, които го бяха превърнали в познавач на морското корабоплаване. Едуард Тийч — Черната брада, отвлякъл кораба през 1717 г. в Карибско море, дал му това име и го използвал в битки за налагането на терора си.

— Господин Бошан? — изписка нежен глас. Фреди се обърна и видя кльощав младеж с мише лице, също със слушалки. — От тук — каза той.

Асистентът го съпроводи през коридор с още извити стъкла, докато не стигнаха до врата, която той отвори, кимна на Фреди и му даде знак да влезе сам. С влизането му в офиса слънцето засия толкова ярко през прозорците пред него, че не можеше да види нищо, но разпозна гласа, който го караше да настръхва.

— Всичките ми служители са мъже, но не защото съм сексист. Заради съпругата ми е — каза Хенри Лиман. — Холис — и се изкашля.

Фреди беше вдигнал ръка пред лицето си, за да блокира отблясъците и да се опита да види Лиман.

— Не съм си го и помислял — каза той.

— Добре — отвърна Лиман. — Не бих изпратил Хили и Герт в такова скъпо училище, ако бях. Сексист, имам предвид.

Фреди вече можеше да види, че Хенри се подсмивва зад смущаващо огромно бюро от тъмна череша, отново във формата на кораб. Очевидно имаше концепция. Изчака Лиман да му предложи да седне и се зачуди дали изобщо ще го направи.

— Как е Холис?

— Добре. Всички са добре. Седни! — каза Лиман.

— Благодаря ти, Хенри — каза Фреди, припомняйки си, че господин Лиман настояваше да бъде наричан на малко име.

— Господин Лиман.

— Господин Лиман — Фреди седна на ръба на стола, както го беше посъветвал Норман („Не сядай на целия стол, щом мисли, че си нехранимайко.“) Отблясъците бяха намалели и сега можеше да види ясно лицето на господин Лиман с изострените му черти, тънкия черен мустак и блестящите очи, които го наблюдаваха с любопитство. Слънцето правеше ореол около него.

— До моето внимание достигна информация, че ще работиш за моя партньор, на този... хм... лов на риба тон.

— Да — каза Фреди и нетърпеливо се премести още повече към ръба на стола, но остана в изпъната поза, за да впечатли бащата на Хили.

Лиман се завъртя на стола си с лице към прозореца. Изправи се и отиде в другия край на стаята. Натисна някакъв бутон и щорите започнаха бавно да се спускат. Фреди се зарадва, макар да подозираше, че това е част от психологически план. Явно господин Лиман искаше да го накара да се чувства по този начин.

— Ако трябва да бъдем точни, това няма да е точно лов на риба — каза Лиман. — А по-скоро опасна експедиция за търсене на съкровище.

— Още по-добре! — каза Фреди.

Лиман седна отново.

— Не се надценявай!

— Добре — Фреди не го свърташе на едно място, макар светлината да беше много по-добра.

Лиман взе в ръце дълъг, блестящ, остър, стоманен нож за писма, подобен на кама.

— Бих искал да ти предложи нещо, нещо, което може да ти се стори съблазнително.

— Какво е то? — попита Фреди.

Оглеждаше ножа, който той прокарваше през дланта си.

— Ако мисията е успешна, тоест; ако собственоръчно извадиш съкровището, ще ти дам съгласието си за ръката на дъщеря ми.

— Страхотно! — Фреди беше на крака и трепереше от щастие. Изобщо не беше очаквал това. Разбира се, че ще извади това съкровище, дори да бяха сто сандъка, пълни с дублони.

— Доста е леко, тоест не е много голямо — добави господин Лиман, сякаш беше прочел мислите му. — Но експедицията е опасна.

Ако си склонен да се включиш в нея, ще можеш да се ожениш за дъщеря ми, но първо трябва да подпишеш договора.

Фреди беше превъзбуден и му се искаше да заподскача, но се сдържа и бавно издиша.

— Готов съм, къде да подпиша?

Лиман го погледна и се подсмихна. Бутна пред него лист хартия и отново вдигна поглед към Фреди.

— Трябва ни свидетел — и натисна бутон на бюрото си.

— Блийкър, партньорът ми тук ли е?

— Да, господин Лиман — чу се гласът на мишевидния тип.

— Моля те, покани капитана — каза Лиман.

Фреди виждаше капитана за трети път и когато влезе в кабинета, той не беше облечен в бялата униформа и капитанската шапка от последната им среща. Сега носеше костюм от три части и зелена вратовръзка със златна игла.

Фреди стана, за да го поздрави.

— Капитан Аткинс — каза той и подаде ръка. Фреди осъзна, че го беше виждал и преди, не само при срещите им на уличката. Беше го видял да излиза разстроен от къщата на майка му в Деня на благодарността с голям букет цветя. Не беше споменавал за това на семейството си заради врявата около завръщането му, но през ума му мина, че вероятно е трябвало да го направи. Откъде Харолд Аткинс познаваше семейството му?

Здрависаха се и капитанът му се усмихна дружелюбно и топло.

Господин Лиман се изкашля и се обърна към него.

— Харолд, нужен си като свидетел за подписването на договора с кръв!

— Разбира се — каза Харолд и се усмихна на Фреди. — Радвам се, че Фреди ще е част от екипажа!

— Кръв? — попита Фреди.

— Стандартна процедура — Лиман вдигна камата, с която си играеше. — Ще ни е нужно това — държеше ножа високо, подаде на Фреди писалка с щраусово перо и заобиколи бюрото с листа хартия. Лиман и капитан Аткинс се наведоха над Фреди, който подаде дланта си, извъръщайки поглед настрани.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТА

БЕЛЯЗАНА ОТ ДЯВОЛА

Пазачите влачеха Ан Баркли от килията ѝ в покрайнините на Феърстоун, ниски бараки в началото на гората, които, съдейки по големината им, наподобяваха дървени клетки. Селските имоти наброяваха дузина зловещи кафеникави къщурки. Една от тях беше с камбанария и кръст. Наоколо имаше пилета, грухтящи прасета, оживление и работещи хора. Те строяха още дървени постройки и вършеха рутинните неща — вземаха вода от кладенеца и я плискаха върху прахта. Мъжете носеха черни широкополи шапки, а жените малки бели шапчици.

Фрея се беше скрила зад един храст, откъдето наблюдаваше как дърпат Ан към селото през полето. Определено беше тя. Джоана съвсем точно я беше описала: високо чело, кръгло лице, тъмни очи, чувствени устни с бенка над тях. Дори дрехите ѝ бяха същите, които майка ѝ описа — сив корсаж върху бяла блуза, черна престилка и кафява пола. Всичките ѝ дрехи бяха изцапани и разкъсани, блузата ѝ беше разпорена и слабото ѝ бледо рамо се показваше. Бялата ѝ шапка падна, докато пазачите я влачеха, и Фрея видя, че главата ѝ е била обръсната.

Тази ужасяваща и перверзна практика се упражняваше от публикуването на „Malleus Maleficarum“ („Чукът на вещиците“), който датираше от 1487 г. и беше преиздаван няколко пъти през 15 в. и 17 в. Книгата беше наръчник за това, как да разпознаеш, разпиташ, обвиниш и осъдиш вещица. Един от начините за разобличаване на предполагаема вещица включваше обръсване на цялото тяло, глава, мишници и гениталии, за да бъде претърсена за „дяволския знак“. Този така наречен знак, следваше да е като трета гърда, през която дяволът изсмуквал човек. Можел да се намира навсякъде по тялото и ако намереха родилен белег, го пробваха и бодяха с игла. Ако пробождането беше болезнено и потечеше кръв, то заподозряната не се считаше за вещица; ако нямаше кръв и болка — беше вещица. Други форми на мъчения се използваша, за да бъдат измъкнати самопризнания.

Босите крака на Ан се тътреха, докато пазачите я водеха към селото. Не можеше да ходи, вероятно защото е била държана в тясна клетка. Най-накрая успя да застане на крака и да запази равновесие. Вдигна високо главата си. Бяха се отдалечили достатъчно, за да може Фрея да прибере падналата ѝ шапка. Щеше да я занесе на Ан в знак на доброжелателство. Щом се наведе, за да я вдигне от тревата, усети зад гърба си нечие присъствие и миг след това грамадна ръка с черни пръсти я сграбчи за китката.

Тя се обърна към непознатия, приклепнал до нея в тревата: мъж с шапка, красиво лице и големи котешки очи в необикновен жълто-кафяв цвят, като на тигър. Имаше широка уста, оформена челюст и кестенява дълга до раменете коса. Носеше широка риза, разкопчана на гърдите. Кожата му беше груба и потъмняла като на работник.

Фрея каза почти приятелско „Здравей!“, но не прочете нищо в очите му и не продължи.

— Какво смятате да правите с шапката на жена ми? — попита той.

Тя въздъхна с облекчение.

— Господин Баркли, искам да помогна. Искам да освободя Ан — и му подаде шапката ѝ. Той я взе и я поднесе към устните си, пое си дъх и тя за момент помисли, че ще избухне в плач. Едва се сдържаше, докато гърдите му потрепнаха и се изправи.

Тръгна през полето и Фрея направи крачка с него, за да тръгнат заедно към селото. Беше ѝ трудно да ходи бързо с тези тежки поли. Ако някой сега я бутнеше в океана, би потънала моментално.

— Жено, тя няма да си признае! — каза господин Баркли. — Няма какво да се направи за бедната Ан. Сърцата на тези хора са черни. Те са тези, които са в съюз с дявола. Всичко е наопаки.

— Мога да ви дам пари. Имам злато — бръкна в колана на полата си и разтвори кесийката, която Джоана беше пришила в него. — Може да дойдем през нощта и да подкупим пазачите да я освободят, ще им дадем пари. Мога да ви заведа на друго място. Мога! — каза тя и си помисли колко щастливи биха били те с Ан в 21 век.

Той се спря, изгледа я от горе до долу и се засмя сърдечно.

— Ти определено не разбираш. Коя си ти?

Джоана я беше облякла като селянка, за да не привлича внимание. Протегна юмука си към него, разтвори го и му показа

златните монети.

— Аз съм вещица — каза тя.

Той ѝ се присмя.

— Вещица! Те не съществуват, дори Ан би ти казала това. Задръж си парите, жено. Ан е горделива. Защо мислиш, че я влачат към площада на града? Само да можеше да се пречупи и да им каже, каквото искат да чуят! — очите му се насълзиха и той избърза напред, но Фрея беше успяла да сложи монети в джоба на широкия му панталон; можеха да са им от полза, щом освободят Ан.

— Оценявам, че опитвате да помогнете. Казвам се Джон. А вие сте... Добрата вещица? — каза той любезно.

— Фрея Бошан — отвърна тя и направи реверанс, вървейки. — На вашите услуги. И бих искала да ми позволите да помогна. Мисля, че Ан има важно послание за майка ми.

Той я изгледа така, сякаш беше побъркана. От селото се чуваха викове и откъслечни крясъци „Вещица!“.

— Вече ми изгубихте достатъчно време! — Джон тръгна бързо през полето. — Сигурно Ан е гладна. Нося ѝ храна, сигурно има нужда и от вода — извика той, затичвайки се. Фрея също се затича след него, колкото сили имаше.

Всички бяха излезли от къщите си и се събираха на площада, където бяха оковали Ан около един дъб, вместо да я държат в килия. Очевидно искаха да направят спектакъл, показвайки тялото ѝ по най-похотливия начин с ръце извити назад, за да изпъкват гърдите ѝ и с вериги около извивките ѝ, за да ги подчертаят още повече. За щастие беше на сянка под дъба. Беше пладне и слънцето жареше. Никой не би забелязал Фрея сред всички излезли навън, тълпата беше истерична и съсредоточена върху Ан.

— Подписала е дяволската книга с кръвта си! — извика някой.

— Тя е белязана! Вижте над устната ѝ!

— Не е това. Обръснали са я! Трябва да е някъде другаде. Покажете ни дяволския знак!

— Покажете знака! — започнаха да крещят хората.

Джон разбута тълпата и помоли един от пазачите до дървото за разрешение да бъде до жена си.

— Нощем танцува с дявола, Джон. Защо ти е? Глупак! — извика млада жена. Сигурно беше Сали Смитърстоун.

Пазачът тържествено поклати глава към Джон. Фрея видя възможност да покаже, че беше на негова страна и си проправи път през разярената тълпа. Когато стигна до пазача, тя му подхвърли монета. Той я погледна с усмивка и позволи на Джон да отиде при жена си.

Джон сложи шапката на Ан на обръснатата ѝ глава и зашепна на ухото ѝ. Тя го дари с болезнена усмивка и допря бузата си до неговата и той сипа вода върху сухите ѝ устни.

— Тази жена! Тя е вещица! — извика мъж от тълпата. По някаква причина Фрея се обърна на подвикването и кожата ѝ настръхна. Обзе я познато чувство. Той сочеше към Фрея, сочеше към нея, не към Ан.

— Какво говориш, господин Лион Гарднър? — отвърна му някой от тълпата.

Мъжът с черен мустак и козя брадичка, с кафява шапка и бяла яка, която се подаваше под наметалото му, пристъпи напред. Очевидно беше по-заможен от останалите около него и мнението му тежеше сред селяните. Всички млъкнаха, когато чуха името му.

— Видях тази жена да пада от небето, когато пристигах с лодката си от остров Уайт. Не можах да я намеря, щом пристигнах тук, но си спомням ясно дрехите ѝ. Трябва да я заведем при магистратите, за да потърсят дяволския знак — той каза това спокойно и пунктуално.

— Вещица! Вещица! Вещица! — крещяха хората и сочеха към Фрея.

Не. Не отново. Защо се беше съгласила доброволно на това? Зави ѝ се свят. Не беше яла или пила нищо, откакто беше пристигнала. Не знаеше колко време беше минало от припадането ѝ в портала. Нямаше и как да разбере. Секунди? Часове? Минути?

Опита се да избяга, но освен че полата ѝ беше твърде тежка, държаха я и много ръце.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА

ТЪЖНО НАСТРОЕНИЕ

Ингрид стоеше в задната част на библиотеката до отдела с колекция от митични книги, която не беше позволено да се показва на никого. Трябваше изрично разрешение от нея, Хъдсън, Табита или новата стажантка Жанин, за да се влезе в тази част на библиотеката. Обикновено някой от тях я наблюдаваше, опитвайки се да не изглежда като лешояд, който кръжи над плячката си. Взе и телефона си. Не искаше да губи връзка с Джоана и Норман, в случай че имаха нужда от нея. Фрея все още не се беше върнала и притесненията на Ингрид за пътуването на сестра ѝ в онази епоха растяха.

Прегледа раздела с буква „А“ за книги относно Алфхайм (един от деветте свята, за които ѝ беше казал Норман) или алфар (елф или елфин), неща, които евентуално биха ѝ помогнали да намери информация за *ас* (Мисля, че това е тяхната дума за „Аесир“, беше казала Джоана и така ограничи броя на търсените от тях богове).

Ингрид намираще за забавен факта, че повечето от тези книги бяха написани от богове, вещици и магьосници, които преподаваха, както самия доктор Норман Бошан. Тя взе някои от книгите на баща си за деветте свята. Нужни ѝ бяха най-вече картите.

Прокара пръст през гръбчетата на книгите, продължавайки да преглежда заглавията им. Родителите ѝ бяха допълнили пропуските ѝ, но обичаше през ума ѝ да минават думи и изображения, така помнеше по-добре. Имаше фотографска памет и изображенията винаги ѝ помагаша.

Телефонът ѝ извibriра на металната полица. Хвърли поглед към него и за малко да изпусне книгите. Интересно. Беше Мат. Сърцето ѝ подскочи. Грабна го и се придвижи към по-уединено място. Остави книгите, седна и се приведе, за да се скрие.

— Ало? — прошепна тя.

— Обаждам ти се, за да те държа в течение — каза Мат с лишен от емоция.

— Ами... добре — отговори тя равно.

— Следят те. Ако още се навърташ около онези бездомни деца, ще ги открият и депортират, ако не са граждани на Америка.

— Ще ги депортират? За какво, по дяволите, говориш?

Мат издиша раздразнено в слушалка и тя трябваше леко да отдръпне телефона от ухото си.

— Каза ми, че са чужденци. Помниш ли? Записах си го в бележника.

Страхотно. Сега си говореха и кодирано. „Бележника“ с натъртване или с агресия? Леко напомняне за парчето хартия с името на момичето и слухтящата Ингрид.

Мат продължи.

— Нарече ги, цитирам: „чужди“, затварям кавичките и добави: „Не са запознати с тази култура.“ Записал съм всичко.

— Впечатляващо — каза Ингрид равно.

— Е, шефът прочете бележките ми, защото съм...

Ингрид изчака, но търпението ѝ бързо приключи.

— Какво си?

— Няма значение — каза той. — Просто исках да те предупредя, Ингрид.

Тя щеше да излъже отново и да каже, че елфите са си тръгнали, но тази игра ѝ беше омръзнала. Тропна с крак.

— Добре — каза тя студено.

— Добре — повтори и Мат. Тя не разбра дали е ядосан. Може би малко тъжен. Не, беше равно и скучно „добре“.

И двамата изчакваха другият да затвори, но това отне толкова време, че Ингрид се почувства тъжна, усетила липсата на Мат, и преди да се размекне или да избухне, каза едно кратичко „Сбогом“. Натисна бутона за прекъсване на връзката и се върна обратно към книгите.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА

В ОЧАКВАНЕ НА ГЕРОЙ

— Фрея, Фрея, събуди се!

Фрея усети ръка върху лицето си. Лежеше по гръб с ръце, изпънати до нея, полата тежеше на ханша ѝ. Всички болки и страдания във врата ѝ се бяха върнали, същите като през 1640 г. Под нея имаше пясък и тя чуваше разбиващите се наблизно вълни. Отвори очи. Беше привечер и видя познатото лице, което толкова силно обичаше и върху нейното се разля усмивка.

Килиан. Изглеждаше блед и изстрадал. Седна и го прегърна с цялата сила, останала в тялото ѝ. Той целуна лицето, шията ѝ и зарови нос в косата ѝ.

— Вкъщи ли съм? — попита тя с надежда.

Той поклати глава и ѝ подаде енергийна закуска.

— Яж. Събери сили — каза той, разкъса опаковката и я зарови в пясъка.

Фрея с радост я прие, макар че винаги ги беше подценявала. Умираще от глад. Гърлото ѝ беше пресъхнало. Беше ѝ трудно да преглъща, но след няколко хапки почувства, че тялото ѝ се възстановява; щеше да ѝ помогне, докато се нахрани по-сериозно.

— Как попадна тук?

— Почувствах тревога... нещо като аларма в мен... Знаех, че си в опасност. Откакто те намерих, съм в синхрон с твоя дух. Минах през времевия портал — обясни Килиан. — Трябваше да направя няколко прехвърляния, за да те измъкна невредима. Дарбата ми, между другото, е да премествам предмети във времето и пространството; да манипулирам различни моменти; с две думи да си играя с времето — като например да възстановя оранжерията толкова бързо — и той я погали по лицето.

— След пропадането на моста не ми се отдава толкова лесно и се радвам, че съм запазил малкото за тази ситуация. Не е редно да го правим. Разстройва баланса — теорията за хаоса, ефектът на пеперудата. Преди много време бяхме поставили пазачи, за да бдят над

целостта на времето, но сега тях ги няма и трябваше да бъде много внимателен. Защо Джоана и Норман са те изпратили тук?

Фрея задъхано обясни всичко на Килиан.

— Заради теб, Килиан. Трябва да намерим Ан. Тя може да ни помогне. Кога сме? — бузите ѝ порозовяваха и тя започваше да се притеснява, че е твърде късно и Ан вече беше обесена.

— Нощта на деня, в който те намерих сме, но нещата са малко по-различни. Не успя да стигнеш до площада. Не си се срещала и с Джон Баркли — отговори той на въпроса ѝ.

— Мамка му! — каза Фрея. — Това значи, че той така и не е успял да говори с Ан, докато е била окована за дървото. Не е сложил шапката на главата ѝ и не ѝ е дал вода — вкара ръка под колана си и кесията с монетите още беше на мястото си. Златото беше в нея и това я разочарова.

— Толкова е объркващо — каза тя. — Трябва да ти облечем подходящи дрехи и да намерим Ан. Може ли да се върнем още малко назад във времето?

— Не ми се иска да рискувам, трябва да се уверя, че имам достатъчно сили, за да се върнем у дома. Каквото и да се налага да правим, трябва да го направим сега.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА

ДИМ НАД ВОДАТА

Фреди не си представяше експедицията по този начин. Очакваше нещо вълнуващо, вятърът и морските пръски да се разбиват в лицето му, такелажи, дърпане, навиване и подобни — тръпката от разпъването на платната, улавянето на вятъра и неговото овладяване. Фреди обичаше физическото натоварване, харесваше му да използва тялото си до краен предел, докато не се срине от всички усилия, които хвърляше. Както в секса. Така си го представяше. Но това изобщо не беше така.

Първо му взеха всички лични вещи, включително и новия мобилен телефон, който Джоана му беше купила. Едва успя да прати съобщения до Фрея и баща си, за да им каже, че е получил работата. След това, заедно с капитан Аткинс и екипаж от здрави млади мъже излетяха с частен самолет до карибски остров. Фреди дочу името „Света Лучия“, макар че се стараеха до него да не достига никаква информация. След едно кръгче, по време на което Фреди беше със завързани очи, те стигнаха до красива двайсет и пет метрова тримачтова шхуна, но докато вдигаха котва капитан Аткинс заключи Фреди в каютата му. Не го направи по груб начин. Обясни му, че е за негово добро. Не трябваше да знае точното местонахождение на съкровището, докато не се приближат достатъчно до него. Единствената гледка, до която Фреди имаше достъп по време на пътуването, бе през малък илюминатор, от който виждаше само разпенената морска вода. Той се наслаждаваше на полюшкването в спокойните води.

Шхуната стоеше известно време на едно място, когато капитанът влезе в каютата на Фреди. Подаде му неопренов костюм, каза му да се качи на палубата щом се облече и остави вратата отключена.

Гледката на острова, от който отплаваха, взе дъха на Фреди — вулканична планина, отчасти покрита с тропически гори, пясъчен плаж и черни скали, които се извисяваха над тюркоазената вода; назъбеният връх беше като черен диамант, а дърветата бяха като смарагди. Денят беше прекрасен, слънцето топлеше, без да прежаря,

духаше мек тропически бриз, който разнасяше няколко облака в чистото небе. Капитан Аткинс и мърляв член от екипажа помогнаха на Фреди с екипировката.

— Можеш да се гмуркаш, нали? — попита капитанът. — Предполагам си обучен за това.

— Разбира се — излъга той, но не се притесни. — Подводно дишане. Но проблемо. — Не само че беше природен талант, истински атлет с отлична координация, но и беше на ти и със слънцето, и с водата.

Харолд се усмихна.

— Не се притеснявай, имаме си ето тази джаджа — капитанът сложи на китката на Фреди нещо като часовник. — Това е най-висококачественият компютър за гмуркане. Дори човек без опит може да следи скоростта на изкачване и снижаване с него. Ще ти пуснем и нитрокс, в случай че ти се наложи да останеш долу за повечко време. Ще ти обясня всичко. Не се тревожи — ти си силно момче. Ще ти хареса, само не се разсейвай от красивите подводни пейзажи — потупа Фреди по гърба и даде знак на мърлявия тип с италиански акцент да ги остави насаме. — Седни за малко, Фреди. Трябва да погледнем картата.

Най-после дойде време за гмуркане. Фреди плуваше, следвайки стриктно инструкциите. Наградата беше Хили и той беше нетърпелив да приключи успешно с мисията си. Под водата островната скала се спускаше до над двайсет метра. Под него имаше множество пещери и кратери, всичките покрити със светещи коралови рифове, оранжево слонско ухо и разноцветни водни гъби. Цветовете бяха толкова ярки, сякаш бяха от друга планета. Не беше виждал нищо подобно в нито един от деветте свята.

Зърна акула, която минаваше между скалите, и продължи, като последва една костенурка в посоката, сочена от компаса. Видя очарователни морски кончета и риба жаба. Беше чудесно отново да е в океана. Помисли си, че това определено можеше да се превърне в хоби за него и за Хили, щом се съберат. Искаше му се тя да е до него и тихо да споделят тези мигове заедно.

В това беше очарованието — морските дебри бяха така спокойни и тихи. 21 век беше страхотен, но толкова шумен, особено Ню Йорк, където Хили искаше да работи в списание след завършването на

колежа. Отвсякъде шум. Или от колите и клаксоните, или пневматични чукове и бетоновози. Може би с Хили можеха да се преместят на Карибите. Чудеше се дали тя би се съгласила на това.

От време на време проверяваше часовника за гмуркане, за да се увери, че не се спуска твърде бързо. Почувства течение с топла вода, хидротермален извор, от който излизаха мехурчета. Заплува срещу него. Това щеше да го отведе до тунел, който да преплува, след което да стигне до съкровището.

Откри го в една ниша, точно както му беше казал капитан Аткинс, скрито между две скали: продълговато, тънко, златно, филигранно калъфче. Извади го и, странно... Усети го в ръцете си, сякаш беше негов собственик. Не беше много тежко, но доста дълго и трудно за носене. Затова го завърза за гърба си и започна да засича времето на изкачването си.

Скоро Хили щеше да е негова.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

ПО ТЕЧЕНИЕТО НА ОРИНОКО

Ингрид беше заспала във вътрешността на библиотеката. Главата ѝ беше върху огромна книга, по страниците ѝ се стичаше слюнка от устата ѝ. Тя се събуди внезапно и погледна надолу към черно-бялата литография на карта на деветте свята, Игдрасил, Дървото на живота, и забеляза огромното грозно мокро петно върху него. Бързо го избърса с ръкава си и се огледа наоколо. Нямаше никой.

Беше сънувала. Толкова много вода, чиста, тюркоазено синя, не плашеща, а спокойна и примамваща. Беше толкова спокойно, чуваше се само тихо бълбукане в далечината.

Преди да заспи, четеше за Игдрасил и изучаваше картите. Потърка очи. Огромна змия се виеше около корените на дървото и дълбаеше в тях, животните се хранеха със смолата му, козлите и елените пасяха крехката му трева, но въпреки това то оцеляваше и регенерираше — вечно зелено, дарявайки живот със своите плам, човечност и агресия.

Норните бяха посветени изцяло на дървото. Покриваха раните му с бяла глина от Мимир — изворът на мъдростта и разбирателството; поднасяха му дарове, молеха се за него и поливаха клоните и корените му с вода от кладенеца на вярата. Водата се стичаше по големите му листа и клони и падаше на земята, където се превръщаше в роса.

Проблемът с картите беше, че не бяха съвсем точни. Например, на някои карти Ванахайм, домът на Ингрид, беше посочен точно под Асгард, над най-високите клони на дървото, докато на други, беше поставен на една хоризонтала с Мидгард (Земята) — в центъра на свещеното дърво. Но на всички карти Асгард беше отгоре, а Алфхайм (страната на елфите) беше между Асгард и Мидгард. Имаше логика, ако някой от Асгард беше изгонил елфите към Норт Хемптън. Но само Один и Фриг бяха останали на Асгард.

„Водата“ помисли си Ингрид. „Водата. Това е!“. Най-сетне намери така нужния ѝ ключ.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА

ЕЛА ДО ПРОЗОРЕЦА МИ

Във Феърстоун беше трудно да се намерят дрехи посред нощ, с които Килиан да се дегизира, за да не буди подозрения с пуловера и дънките си. Беше обул кожени ботуши и те вършеха работа. Селяните бяха предпазливи и не оставяха дори чифт бельо или блуза по просторите в задните си дворове и градини. Въжетата висяха празни. Фрея осъзна, че през 21 век беше свикнала да възприема дрехите си за даденост, докато в 17 век в рибарско селище хората едва си позволяваха един тоалет, камо ли повече.

По това време всички спяха. За да не изгубят магическите си способности, трябваше да намерят дрехи по трудния начин и се опитаха да се промъкнат в няколко къщи, но вратите бяха заключени. В покрайнините на града най-накрая намериха колиба, прокраднаха се покрай един спящ човек, който само трепна при звука от тяхното влизане, и бързо грабнаха широките панталони и риза, които беше оставил на стол до леглото си. Надявах се бедничкият и нищо не подозиращ поспаланко, да има с какво да ги замени, макар че и да имаше, най-вероятно бяха официалните му дрехи за църква. Дрехите станаха на Килиан, но той се намръщи на миризмата им. Шапка намериха на една пръчка в плевнята, заедно с кожен мях за вода, който напълниха от кладенец, чиято макара скърцаше при вдигането на кофата.

Фрея и Килиан вървяха през полето ръка за ръка към дървените бараки, където държаха Ан. Пулсиращата песен на цикадите заглушаваше шепотът им. Под единствения фенер стоеше полузаспал пазач. Фрея разпозна стражът с голям корем, като онзи, който взе монетата ѝ на площада — макар вече това да не се беше случило. Беше взел двойна смяна. Тя знаеше, че той ще се поддаде на златото, затова се спря, разпори кесията, която Джоана беше пришила, и подаде на Килиан една монета. Стражарят прие с радост парите. Вероятно беше свикнал с тези нощни посещения, които пълнеха джоба му, като с част от работните си задължения.

— Четвъртата надолу — измърмори той.

От килиите се чуваше хъркане; видяха клекнали и свити силуети по пода във всяка клетка, висока не повече от метър и половина. „Горките хора, затворени като животни“, помисли си Фрея. Коленичиха, когато стигнаха до килията на Ан.

— Ан! — извика Фрея. Успя да я види свита в ъгъла под бледата светлина. Тя почувства облекчение, когато видя бялата шапка на главата ѝ.

— Ан — повтори Килиан, малко по-високо.

— Да — прошепна тя. — Аз съм, любими, скъпи мой? Ти се върна? — гласът ѝ беше дрезгав и слаб. Придвижи се към решетките.

Фрея се изкашля.

— Мисли, че си съпругът ѝ, който се е върнал за нея — каза тя на Килиан.

— Да... — отвърна той, съчувствайки ѝ.

Ръцете на Ан сграбчиха решетките и носът ѝ попадна между тях. Очите ѝ бяха подути, по красивите ѝ устни имаше засъхнала кръв, лицето ѝ беше цялото в мръсотия. Фрея едва се сдържа да не прокълне цялото човечество.

— Джон! — каза Ан.

Фрея помилва ръката ѝ.

— Не е Джон. Ние сме Килиан и Фрея. Дойдохме да ти помогнем, Ан.

Тя въздъхна и главата ѝ клюмна.

— Не искам да призная! — каза тя с френски акцент. — Ако го направя, утре ще ме обвините, че Джон се е съюзил с дявола. Не искам да обесите съпруга ми.

— Зная — каза Фрея. — Опитваме се да спасим и двама ви. — Вкара ръката си през решетките и помогна на Ан да вдигне главата си.

— Нека ѝ дам вода — каза Килиан и вдигна мяха, за да може Ан да отпие.

Фрея погледна през рамо. Пазачът беше скръстил ръце над корема си, краката му бяха изпънати и също скръстени, а главата му висеше отпусната; явно беше заспал.

— Извикала си майка ми от гроба на хълма, където ще те заровят. Опитваш се да ни помогнеш, Ан, изпращайки духа си през Преддверието и ние искаме да помогнем на теб. Ти бдиш над моята майка и трябва да те заведе при нея.

Ан се беше втренчила във Фрея с набръчкано чело.

— Не зная за какво говорите. Моля ви, кажете на Джон за болното прасе, слабичкото, трябва да бъде нахранено с мляко и зърно. По-рано той дойде, за да ми даде шапката. Къде е той? Джон! — изглежда бълнуваше. — Не искам да ходя никъде с вас.

Фрея погледна към Килиан и той сви рамене.

— Ан, трябва да ни послушаш. Моля те, или ще умреш тук.

— Такава е съдбата ми. Оставете ме. — Ан затвори очи и заспа, опряна в решетките.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА

ЗАВРЪЩАНЕ У ДОМА

Ингрид трябваше да намери разклонение на Дървото на живота, по което да върне елфите обратно в Алфхайм и смяташе, че знае точно къде да го намери. Порталът в дънера на дървото във „Феър Хейвън“ беше затворен след преминаването на Локи през него. Преминаването през центъра на Игдрасил беше забранено, това беше и причината за построяването на жълтия павиран път, който свързваше останалите осем свята като магистрала. Само мостът към Асгард беше разрушен, а пътят към него изгубен завинаги.

Според елфите жълтият път беше разрушен, но ако намереше разклонение на дървото...

Тя затвори натрупаните книги и страниците отново прилепнаха една към друга. Жанин щеше да ги върне обратно по местата им; така беше инструктирана стажантката. По-рано Норман и Джоана се бяха свързали с Ингрид. Килиан беше изчезнал, не вдигал телефона си и Джоана отишла до остров Гарднър, за да го потърси, уплашена, че Валкириите може да са го прибрали. Вместо него на спалнята в капитанската каюта на „Дракон“ намерила кратка бележка, адресирана до семейство Бошан, сякаш той ги беше очаквал: „Ще премина през портала. Искам Фрея да е в безопасност. Ваш, Килиан.“ Това по някакъв начин беше успокоило Ингрид — поне Килиан и Фрея бяха заедно.

Но сега елфите ги грозеше арест и депортиране. Беше време да ги върне в истинския им дом. Щом Мат е пуснал опашка след нея, така да бъде. Лесно можеше да се откачи. Значи ще играе грубо? Ингрид можеше да стигне до „ъки стар“ не само чрез шофиране. Макар напоследък да забелязваше, че магията ѝ нещо е поотслабнала, надяваше се да не падне от небето на път към елфите. Врълхлетя в кабинета си, грабна палтото, вълнената шапка и ръкавиците, даде няколко напътствия на останалите библиотекари и бързо излезе през задната врата към градината, взе едно гребло и полетя във въздуха.

Тя кацна, тупвайки на втория етаж на мотела, пооправи палтото и шапката си, слезе надолу по металните стъпала и свали ръкавиците

си. Намери стаята зад ъгъла и почука. Вал отвори вратата и още с нахлуването си Ингрид заяви:

— Зная как да ви върна у дома!

Течът в банята значително се беше влошил; звучеше така, сякаш в стаята има водопад. Елфите, които ядяха около бюрото, я погледнаха със страхопочитание.

— Съвсем логично е — каза Ингрид, рязко сваляйки вълнената си шапка и шала. Свали палтото от раменете си, извади магическата пръчка от джоба му и хвърли всичко на леглото. Разкопча ръкавите си и ги нави до лактите. — Тук пристигнахте. Тук Фреди избра да се скрие. Порталът към дома ви е тук, в „ъки стар“.

Келда остана с отворена уста, а останалите продължиха да я гледат влюбено с объркани изражения на лицата. Ингрид тръгна към банята.

— Не, не, не, не отивай там! — извика Свен. — Ще намокриш хубавите си дрехи — изчерви се той, изгубил самоконтрол в тревогата си за нея.

Но Ингрид вече дърпаше дръжката, когато цялата подгизнала и изгнила врата падна от пантите си. Елфите вдигнаха ръце, за да помогнат на Ингрид, която приклепна, но вратата се разпадна пред нея.

В банята беше потоп, водата течеше от тавана и стените. Коритата на ваната и мивката (тоалетната беше предвидливо затворена) бяха препълнени и преливаха по белите плочки на пода, където се беше оформил басейн, пълен с чиста и тюркоазено синя вода като в Карибско море.

— Не виждате ли? — обърна се Ингрид с усмивка към елфите. — Това е свещена вода от клоните на Дървото на живота, от неговите листа. Трябва само да намерим правилната врата.

Ингрид се събу, преди да влезе вътре. Водата стигаше малко над глезените ѝ, като плитък басейн. Елфите я гледаха от касата на вратата. Тя посочи с пръчицата си към стените, която сама смени посоката си и се наклони надолу към центъра на пода.

— Тук е. Елате да ми помогнете. Трябва да бъдем бързи. Искам да ви изпратя у дома, преди полицията да ви намери, иначе може и да не успея да ви измъкна — каза тя и усети как стомахът ѝ се свива от притеснение при предчувствието за раздяла.

— Какво ще ни направят... органите на реда? — попита Келда.

Ингрид не знаеше. Ако смятаха, че елфите са незаконни емигранти, щяха да ги депортират обратно към дома им... но къде беше той? Елфите можеха да лежат в затвора с години, преди да излезе решение за изпращането им обратно. — Не зная и не мисля, че искаме да разбираме.

Ирдик и Свен влязоха. Сифонът се измъкна лесно, сякаш нямаше болтове. Келда вкара малката си ръчичка в дупката, дръпна нагоре и плочките около сифона се изкъртиха. Ингрид беше на колене, мокра до кости. Махнаха плочките и започнаха да изгребват бяла мазилка, подобна на мокро тесто. Елфите формираха поточна линия, отстраняваха и пренасяха плочки и мазилка и ги хвърляха върху останките от вратата.

Водата започна да се оттича надолу през пукнатините, които бяха направили; някои от тях бяха достатъчно големи, че да се мушне ръка през тях; всичките оформяха квадрат. Под повърхността се виждаше твърда плоскост, изработена от масивно тъмно дърво: врата около метър на метър, върху която имаше резба на Игдрасил. Отвори я, мушкайки ръце в една от пукнатините. Още с отварянето ѝ водата се стече надолу по дървените стъпала, които водеха до клон. Ингрид залегна, готова да провере глава през вратичката. Първоначално се стъписа от страхотната врява: чуруликане на птички, жужене на насекоми, тропане, цъкане, пулсиране. Под големия клон се виждаха много други, които се разпростираха докъдето можеше да стигне погледа; клони с огромни месести листа, капеща вода и росни бели цветове, които излъчваха аромат на гардении. Няколко от елфите се бяха мушнале покрай Ингрид и облегли на коремчетата си, гледаха надолу и се възхищаваха.

— Добре, трябва да ви свалим до този клон — каза Ингрид. — След това ще следвате пътя към дома си. Ще затворя вратата веднага щом се уверя, че всички сте се качили на него.

— Не! — извика Ирдик.

— Не може ли да го направим някой друг ден? — попита Вал.

— Бъзльовци! — каза Свен, пушейки цигара. Беше минал на зелени „Американ спирит“, които криеше в ръкава на тениската си.

— Не искам да си ходя! — измрънка Ниф.

— Нито пък аз! — каза Келда. — Тук ми харесва. Искаме да останем. И искаме да ти помогнем да откриеш онзи, който ни накара

да откраднем тризъбеца.

Ингрид праметна назад кичур от косата си.

— Знам — каза тя замечтано.

— Какво по...? — чу се глас от стаята.

Ингрид бързо се изправи, сякаш гласът я събуди от сън. И видя Мат. Беше мръсна, мокра и трепереше. Помисли си, че изглежда плашещо. Елфите усетиха неспокойството ѝ, събраха се и застанаха зад нея.

— Как ме откри? — попита Ингрид. Нямаше начин да я е проследил във въздуха.

Мат сви рамене.

— Предчувствие, както се казва — приближи се към нея, от уоки-токите му се чува гласове.

Беше твърде късно. Скоро никой нямаше да си ходи у дома. Единственото място, където отиваха, беше в затвора, в това число и Ингрид.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА

ЗЕМЕН АНГЕЛ

Ан беше заспала, държейки се за решетките, едната ѝ ръка бавно се плъзгаше надолу.

— Нямаме избор — каза Килиан. — Трябва да я вземем с нас, дори и да не иска. Ще я обесят този следобед.

— Какво ще правим? — попита Фрея, вгледана в очите на любимия си, които блестяха в тъмнината и отразяваха фенера над пазача.

Килиан инструктира Фрея да постави ръка около лявата китка на Ан. Взе свободната ръка на Фрея и дясната ръка на Ан, която се беше свлякла при отпускането на тялото ѝ.

— Дръж се здраво! — намигна ѝ той.

— О, не, не отново! — каза Фрея и стисна очи в очакване на болката.

Този път Фрея не заспа при преминаването. Беше много по-кратко и плавно, като монтаж от френски филм, като сцена от „До последен дъх“, в която движенията на Джийн Сибърг са насечени — най-малките моменти от едно до друго движение липсват. В един момент бяха на едно място, а в другия — на друго; тримата бяха сгушени на пясъка, а Джоана и Норман тичаха към тях. Фрея се чувстваше изстискана от преживяното. Лицето на Килиан беше преbledняло, капка кръв се стичаше от ноздрата му и Фрея се пресегна, за да я избърше, докато двамата държаха Ан. Беше рано вечер, небето беше сиво и розово към линията на морето.

— Нужни са ѝ вода и храна — каза Килиан. — Или по-скоро банка глюкоза.

— А, да, имам една в куфарчето въщи — каза Норман в опит да се пошегува. — Толкова се радвам, че се върнахте. — Прегърна ги силно, а Джоана коленичи до дъщеря си, помилва я по главата и я целуна.

— Трябва да приберем Ан вътре — каза Фрея.

— Ан... колко хубаво. Моята fylgja — в очите на Джоана имаше сълзи.

— Добрата Ан Баркли — каза Фрея.

Главата на Ан помръдна.

— Къде съм? Кои сте вие? Заведете ме вкъщи! Моля, върнете ме — промърмори тя.

Заведоха я в стаята за гости до кабинета на първия етаж и я настаниха удобно в леглото. Джоана и Норман обикаляха около нея като птички, които свиват гнездо, а Фрея и Килиан опустошаваха хладилника. След като беше затворена с дни и влачена на площада отново и отново, пътуването във времето едва не довърши Ан. Дадоха ѝ бульон и намачкани зеленчуци, но беше дехидратирана и това щеше да отнеме време.

Килиан и Фрея живнаха. След като се нахраниха и преоблякоха, се присъединиха към Джоана и Норман в стаята за гости.

— Прилича на една от Норните — каза Норман на Джоана, която бдеше над леглото. — Бенката на устната ѝ.

— Аз съм... — каза Ан, очите ѝ бяха отворени. — Името ми е Verdandi, избрах Ан за име в Мидгард.

— Verdandi — повтори Джоана, клатейки глава. — Вердан-дий.

Фрея седна на леглото и взе ръката на Ан.

— Познаваш ли майка ми? Ти ли се яви на Джоана като дух, за да ни предупредиш за опасност? — попита тя развълнувана.

— Да — отвърна Ан. — Излъгах ви преди. Съжалявам. Пазачът чува всичко, дори да се преструва на заспал. Само парите го интересуваха. Изстискваше съпруга ми, всяка целувка му струваше скъпо — крехкото ѝ тяло потрепна. Джоана допря студена кърпа до челото ѝ.

Разказваха бавно, Джоана и Норман допълваха Фрея и Килиан с това, което те знаеха. Ан — Вердандий е една от Норните, които бдят над Игдрасил. Тя е била и богиня на съдбата, преплетена във времето. Ан е била богиня и на настоящето, сестрите ѝ — богините на миналото и бъдещето, формирали триумвират, с който контролирали съдбите на богове и хора. Както Джоана беше предположила, Ан беше изписала посланието на гроба си по такъв начин, че да подскаже на Джоана, че е Норн.

Ан действително беше нейната fylgja, но обясни защо отказа на Килиан и Фрея да напусне миналото. Каза им, че се е влюбила в смъртен. „Аз, аз винаги мога да се върна към живота, дори и да ме

обесят, но умре ли Джон, никога няма да го видя отново“, им каза тя и облиза напуканите си устни. Въпреки всичките ѝ нещастия във Феърстоун, тя искаше да прекара и последния миг от това прокълнато време с Джон Баркли. Нейното изчезване щеше да го застраши. Докато се върнеше, той можеше да е мъртъв.

Искала е Джоана лично да дойде при нея; беше се свързала с нея и ѝ имаше доверие. Не знаеше на кого друг може да се довери. Джоана беше свързана с нея чрез невидима нишка, която подръпвала Ан всеки път щом някой от Бошан или техните любими били в опасност. Винаги би разпознала Джоана. Само нея, защото тя беше духовен пазител, свързан с нея, откакто свят светува.

Ан разказа на Джоана какво я е принудило да го направи. Нещо се случило. Не ѝ било писано да бъде обесена; трябвало е да изживее живота си заедно с Джон. Имала е видение за това. Но нещо се променило; злото се било настанило във Феърстоун и соченето с пръст започнало. И така възникнали проблемите; заклеили вещиците и започнали да ги преследват.

— Всичко започна, когато едно семейство закупи остров Уайт и се настани там. Те са нови в общността и ни причиниха много беди.

— Кои?

— Лион Гарднър и жена му — каза Ан. — Известен още като...

— Локи, разбира се — въздъхна Фрея. Би го разпознала навсякъде. Наричаха го Лион Гарднър, но тя го познаваше с различни имена: Бранфорд Гарднър, Бран, Локи. — Явно никога няма да успеем да избягаме от него нито в този, нито в друг живот.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ОСМА

БЯЛА СВАТБА

Съкровището беше вързано за гърба на Фреди в цилиндричен калъф и заедно с капитан Аткинс тихо се придвижваха с асансьора нагоре към четирийсет и втория етаж. Този път не им се наложи да говорят с рецепционист. Щом двамата минаха покрай него, той моментално се обади на господин Лиман. Фреди чу младият мъж да съобщава: „Идват, господин Лиман.“

Лиман стана от въртящия стол зад огромното бюро и потри ръце.

— Здравейте! — За щастие, щорите бяха спуснати и светлината беше мека и ненатрапчива. — Фреди, изглеждаш като котарак, който е уловил плячка и иска да ми я поднесе на тепсия.

— Мисля, че изпълних договора си, господин Лиман — отвърна гордо Фреди.

— Така е — добави капитан Аткинс, който стоеше зад Фреди и постави ръка на рамото му.

— Отлично! — каза Лиман и заобиколи бюрото. Изглеждаше нетърпелив да сложи ръце на съкровището, което Фреди сваляше от гърба си.

Господин Лиман взе цилиндъра и го занесе към бюрото си, набра комбинация, за да го отвори, тананикайки си и плавно извади тънкото златно калъфче.

— Отлично — повтори той, разглеждайки го и прокара ръка по гладката му повърхност. — Ще го отворя по-късно — повдигна вежда и се усмихна на Фреди.

Фреди грейна.

— Кога мога да видя Хили? Бих искал да ѝ предложа официално, макар че още нямам пръстен... — Фреди се спря, защото господин Лиман беше започнал да се кикоти и скоро този мек, тих смях се превърна в истеричен и маниакален смях, който разтърси прозорците на небостъргача, сякаш наблизко минаваше самолет.

Лицето на Фреди се изкриви.

— Какво е толкова смешно?

Господин Лиман вдигна договора, който още стоеше върху лъскавата повърхност на бюрото му и го размаха пред Фреди.

— Скъпо момче, както е посочено в договора, ти ще се ожениш за дъщеря ми, но явно не си прочел дребния шрифт. Ще се ожениш не за Хили, а за една от осиновените ми дъщери, Герт... най-голямата. Никога няма да си достатъчно добър за Хили, Фреди. — Лиман подаде договора на Фреди, който едва стоеше на краката си след този обрат. Чувстваше се така, сякаш беше ударен в гърдите с голям, тъп предмет. — Нито си бил, нито ще бъдеш.

Фреди бързо прехвърли договора и откри параграфа, който му трябваше:

— „В изпълнение на описаните задължения в договора, Изпълнителят трябва да достави неотворен златен калъф на изпълнителния директор, след което ще бъде задължен чрез настоящия договор в период не по-дълъг от трийсет (30) дни да предложи на (i), да размени обети с (ii) и да се ожени за (iii) Герт Лиман. При никакви условия изпълнителят не се освобождава от изпълнението на гореспоменатите задължения (i), (ii) и (iii).

Забранени са: бягство; отсъствие от църквата и отказ от «Да»; развод с Герт; анулиране на брака с Герт или опит за брак с Хили Лиман вместо с Герт; водене на незаконни любовни връзки, независимо сексуални или емоционални, под каквато и да е форма, по което и да е време, с Хилари.

Ако Изпълнителят не се съгласи с посочените условия, на Изпълнителя ще бъде наложена глоба, описана в параграф V и връщане обратно в Необятното за период не по-кратък от пет хиляди (5000) години, описано в параграф VI“.

Фреди погледна в края на страницата и видя подписа, който беше сложил по-рано с писалката, използвайки кръвта си вместо мастило. Само цветът му беше по-тъмен и напомняше на увехнали розови листенца.

— Кой си ти?

Харолд потупа Фреди по рамото, сякаш искаше да го успокои.

— Тихо, тихо — каза той.

Фреди отблъсна ръката на капитана.

— Значи си ме забравил? — попита господин Лиман, като че ли говореше на дете. — Аз съм само един скромен бог. Не че за могъщия

Фрир детайлите имат значение. Времената се менят, нали? Но що се отнася до това, си мисля, че съдбата ти винаги ще е една и съща. Винаги влюбен в моето момиче, но се страхувам, че любовта ти ще бъде несподелена за вечни времена. Така става, когато Джоана говори с мъртвите. Хелда поиска цена и ти я плати. Само ако беше прочел договора. Беше твърде нетърпелив, момче, и го подписа с кръвта си — изцъка той с език.

Фреди се обърна към капитан Аткинс и се вторачи в него, чувствайки се предаден. Харолд направи тъжна, нацупена физиономия и вдигна рамене.

— Ръцете ми са вързани. Нямах избор. Съжалявам, Фреди.

Фреди намираше капитанът за по-противен и от господин Лиман. Поне Лиман се държеше като негодник от самото начало.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА

ОМАГЪОСАН, СМУТЕН, ОБЪРКАН

— Същото е и в къщата на кмета. Без щети. Край — чу се глас от уоки-токито щом Мат тръгна към Ингрид. Ингрид зъзнеше, протегна китките си към Мат (в едната си ръка държеше пръчицата си), елфите се бяха скупчили зад нея. — Какви ги вършиш? — попита Мат.

— Ами, изпращах децата у дома — каза тя с вдигнати напред ръце.

Чуха се още звуци от уоки-токито и Мат го изключи. Той посочи ръцете ѝ.

— Имах предвид това с китките?

— Няма ли да ме арестуваш? — попита тя, докато той се наведе към зейналата врата.

Той поклати глава.

— Защо? Нещо нередно ли си сторила?

— Не си ли за това тук? Да ги отведеш? — каза тя и внимателно пусна ръцете си надолу.

Той ѝ отговори с въпрос.

— Какъв е този шум? — попита. — Звучи като песен на птица.

От вратата се усещаше топъл полъх, но Ингрид още мръзнеше. Елфите продължаваха да усещат неспокойствието ѝ.

Мат ги подмина и отиде към отворената врата в пода. Коленичи, стискайки двете страни на вратата и надникна. Ингрид забеляза силните му ръце.

— Какво е това? — попита той и погледна отново към Ингрид. — Изумително е.

— Оттук са дошли бездомните деца... елфите. Това е портал за техния свят — каза тя, осъзнавайки, че няма какво друго да направи, освен да говори истината. Или щеше да ѝ повярва, или щеше да си живее със заблудата, че магии не съществуват. Огледа лицето му, видя как се мръщи, но веднага се успокои.

— Хм — каза Мат — как се казва?

— Алфхайм, елфите са алфари... елфи — отвърна му тя.

— Е, ще трябва да ги върнем у дома им, нали така? — попита той.

— Не си ли тук, за да ги арестуващ?

— Защо да го правя?

— Но аз мислех...

Той поклати глава.

— Не исках да повярвам в онова, което беше пред очите ми. Знаех, че има нещо различно в теб... и съжалявам, че бях такъв тесногръд идиот — въздъхна той. — Беше ми трудно да приема, че си вещица. Беше против всичко, в което съм вярвал до сега. Но сега зная другата истина. Не разбирам всичко, но ти вярвам и ти се доверявам. Вярвам, че ти си магия.

— Не си идиот — каза Ингрид и усмивка започна да озарява лицето ѝ.

Той се изправи на крака с един скок от опора, без да падне вътре. Не знаеше, че е толкова атлетичен.

— Аз съм... бих бил... ако те оставя — каза той и я погледна дълбоко в очите. — Прощавах ли ми?

— Винаги — отвърна Ингрид с искрящи очи.

— Значи си вещица, а? — попита той.

Тя кимна.

— Това е едно от много имена. Казвам се Ерда и също съм от друго място. Но за разлика от елфите, аз не мога да се прибера обратно.

— Аз и не искам. Трябва да останеш тук, с мен — каза Мат. Приблужи се, за да я целуне, но рязко беше прекъснат от силното кашляне на Свен, Ирдик си издуха носа, Вал го настъпи, а Келда и Ниф започнаха да пляскат и да се кикотят.

— О — каза Келда. — Те са влюбени!

— Ами те? — засмя се Ингрид.

Той се обърна към групичката.

— По-добре е да тръгват, преди да дойдат полицията и пожарната. Исках да дойда пръв и да те предупредя. До минути това място ще се напълни с органи на реда.

— Ще се измъкнем ли? — попита Ирдик.

— Не си насилвай късмета! — предупреди го Келда.

Мат не им обръщаше внимание.

— Трябва да знаеш и нещо друго. Маги е моята дъщеря... номерът на листчето — каза Мат, говорейки бързо. — Стаята, в която не исках да влизаш у дома... нейната е.

Ингрид кимна.

— Гаджето ми от гимназията забременя и задържа бебето. Не съм очаквал и друго, наистина. И никога не ме е било срам от нея. Просто се притеснявах какво ще си помислиш или че няма да искаш да излизаш с мен, щом имам дете. Беше глупаво от моя страна. Зная. Виждам я на всеки две седмици веднъж и пътувам, за да мога да я виждам.

— Искам да се запозная с нея — Ингрид се усмихна и взе ръката му. — Надявам се да ме хареса.

Мат се усмихна.

— Какво стана с крадците? Заловихте ли някого? — попита Ингрид.

Той се почеса по главата.

— Работата е там, че всички неща са върнати мистериозно по местата им — каза той. — Хората не спират да звънят в управлението, за да ни информират, че са намерили бижутата си или че картините им са по стените. Току-що ми съобщиха, че колекцията на кмета е непокътната.

— Нашият подарък за теб! — каза Келда и побутна Ингрид.

— Върнахме всичко! Просто ги бяхме взели назаем, за да украсим тавана — обясни Ирдик.

Ниф се облегна на Ингрид от другата ѝ страна.

— Дано не си ни много ядосана.

Ингрид сложи ръце на кръста си и погледна елфите строго. Подозираше, че не се бяха отказали от навиците си.

— Много съм разочарована от вас — каза тя. — Но се радвам, че сте върнали всичко.

В далечината се чува сирени. Полицията идваше.

— Трябва да тръгваме — каза Мат.

— Да — кимна Ингрид и я обзе тъга. Пакостници или не, тя беше привързана към елфите. Прегърна ги за сбогом един по един.

— Налага ли се? — попита Келда жално.

— Искаме да останем — каза Ниф.

— Е... — Ингрид ги погледна. Осъзна, че няма причина да ги изпраща у дома, все пак можеха да помогнат за изчистването на името на Фреди и на Килиан пред Валкириите. Освен това елфите трябваше да разкрият кой ги беше накарал да откраднат тризъбеца на Фреди и кой стоеше зад престъплението от самото начало.

— Йухуу! Можем да останем! — каза Свен.

— Тук или там — ще трябва да тръгваме — предупреди ги Мат. Конвойт идваше към мотела: две пожарни коли, 6 полицейски коли и линейка пристигнаха на паркинга. И всеки момент щяха да нахлуят в стаята.

На вратата се почука силно.

— Отворете! Полиция!

Елфите се свиха. Мат се намръщи и извади пистолета си от кобура. Кимна на Ингрид.

— Изведи ги през задния прозорец. Аз ще се погрижа за това.

В този момент тя почувства прилив на обич към него. Знаеше, че би направил всичко за нея и би защитил не само нея, но и приятелите ѝ.

— Не, не е нужно — тя взе пръчицата си и я размаха над елфите, счупената врата и в банята.

Вратата се отвори с трясък, но когато полицаите влязоха, завариха единствено влюбената двойка до прозореца, заобиколена от пет подскачащи жаби.

ГЛАВА ШЕЙСЕТА

ДА ПОВТОРИМ МИНАЛОТО

Навън беше тъмно и студено. Джоана беше приложила нежна магия за болезките на Ан и сега тя се чувстваше обновена. Беше се изкъпала и двете с Фрея й дадоха нови дрехи. Джоана, Норман, Фрея, Килиан и Ан стояха в дневната на дивана срещу запаления огън. Ан им каза, че този период й харесва, че никога не е била в него физически, но го е виждала през очите на сестра си и с нетърпение очаква да живее в по-спокойни времена. Щом каза последното, се замисли за Джон Баркли и очите се насълзиха на светлината от камината. Избърса ги. Трябваше да им каже толкова много неща, преди да успеят да разрешат проблемите й.

— Проблемът с времето е — започна да обяснява тя, — че минало, настояще и бъдеще съществуват паралелно.

— Не линейно, както нашите мозъци ги отчитат. Търсим продължителност — намеси се Норман.

— Да.

Всичко се случваше едновременно, имаше паралелни реалности и вселени, милиони възможности за развоя на едно събитие. Всичко се случва паралелно, но само едно от действията има ефект — теория, в която Фрея трудно успяваше да вникне.

— Със сестрите ми виждаме всичко едновременно, когато сме заедно. Времето е точно, но и тече и всичко се сменя и друго започва, понякога по съвсем различен начин, но винаги започва.

С други думи, времето беше повторяемо, следите от миналото, надничаха през настоящето, за да бъдат повторени отново в бъдещето.

Ан беше разпознала Локи в Лион Гарднър и щом той беше разбрал, че тя го е разкрила, опасността я дебнеше, защото тя знаеше неговата тайна.

— Локи не може да бъде затворен никъде; просто е чакал подходящото време. Може да идва и да си отива от вселените, когато поиска. Вършил е ужасни дела през времето. Той започна истерията по вещиците в Щатите. Никога не би се случила без него. Той подклаждаше огъня, той палеше кладите, за да види силите на

враговете си ограничени от Забраната за магическите сили. Всичко е било част от плана му за отмъщение — каза им Ан. — Той знае, че като една от Норните, виждам бъдещето такова, каквото е трябвало да бъде. Затова и уреди да ме екзекутират. Искаше да ме накаже, като ми отнеме Джон завинаги и ме спираше да осъществя контакт с теб, Джоана. Той знае, че семейството ви е силно и се страхува от вас.

Джоана се пресегна към ръката на своята пазителка. Вече разбираше всичко. След обесването на Ан тя е била затворена в Преддверието, била е отчаян и лутащ се дух, неспособен нито да влезе в Царството на мъртвите, нито да се върне на земята.

— Някой помага на Локи — продължи Ан. — Въпреки че не е във вашето настояще, други работят за него.

За Джоана вече всичко придобиваше смисъл. Всичките пъти, в които се беше опитвала да разреши загадката, винаги се появяваше нещо, което да я спре — някой около нея в сублимния момент, някой, който да я прекъсне и да я отклони от това, което искаше да разбере.

Джоана пое въздух през зъбите си.

— Харолд!

— Сега си спомням... Наричахме го Хеймдал — каза Норман. — Но той е слаб. Не може да е направил всичко сам. Трябва да има някой, който стои зад него.

— Има — каза Ан. — Budli. Той заплаши полусмъртното семейство на Хеймдал, дъщеря му и внука му и затова Хеймдал се съгласи да изпълни заповедите му. Budli е машина на Локи, но и той самият е играч.

— Budli. Сега си спомням. Той имаше красива дъщеря, нали? — попита Джоана. Обърна се към Норман. — Спомняш ли си името ѝ?

— Разбира се, кой може да забрави Брунхилда? — попита Норман.

— Хили! — извика Фрея.

— Коя е Хили? — попита Джоана.

Фрея тропна с крак, докато стоеше до Килиан покрай камината.

— Хм, новата приятелка на Фреди, примамката, по която е лапнал. Луд е по това момиче. Трябваше да работи на кораб за лов на риба тон, но се оказа, че ще търси съкровище. По-рано ми писа.

— Търсене на съкровище, но защо? — попита Джоана притеснена. — Може би е в опасност!

Норман стана от мястото си. Сложи ръка на челото си и го разтри.

— Ако е така, няма да му е за пръв път.

ГЛАВА ШЕЙСЕТ И ПЪРВА

ОГНЕН ПРЪСТЕН

Фреди отиде в Ню Хевън, за да съобщи новините на Хили. Тя го посрещна на стълбите на входа на общежитието — готическа сграда, която наподобяваше замък с парапетите и четирите ъглови кръгли кули — реплика на прочутия огнен пръстен.

Паметта му се беше възвърнала и си припомни годините в други прераждания, в които е бленувал за Брунхилда. В спомените му имаше пропуски, но се сети за двамата ѝ ухажори Сигурд и Гунар, които опитали да преминат през огнения пръстен, за да развалят тегнещата над нея магия за вечен сън. Чрез магия и измама Гунар успял да спечели ръката ѝ, но бракът им приключил трагично с поредица от войни между боговете. Фреди се надяваше, че този път ще се пребори за нея по някакъв начин, макар да се боеше, че отново е пропилял шанса си.

Лампите около общежитията излъчваха мека светлина, която огряваше зелените тревни площи наоколо, осеяни с паднали листа. Фреди и Хили седнаха на стълбите, лице в лице с тъжни изражения. Фреди погали нежно главата на Хили.

— Все още мога да те докосвам, стига да не нарушавам клаузи (i), (ii) и (iii). Пропуснали са. В договора няма нищо споменато за това, какво мога или не мога да правя преди това — каза Фреди и сложи ръка на бузата ѝ.

— Съжалявам, Фреди, татко си има своите причини. Казах ти, че е закостенял — въздъхна тя.

Фреди нямаше какво да добави към думите ѝ. Хенри Лиман го изигра, този негодник и бъдещ негов тъст, и сега беше изгубил любовта на живота си. През слабо осветената алея премина момиче на колело. Звънчето на колелото издаде весел звук и това накара Фреди да се почувства още по-отхвърлен и нещастен. Тя се спря и приближи с колелото към тях.

Хили погледна нагоре.

Момичето се усмихна равнодушно, без да забележи, че тя беше тъжна и плачеше. „Коравосърдечно“, помисли си Фреди.

— Е — каза нахалното момиче. — Ще дойдеш ли с нас по-късно? Дано! Имаме важна среща, на която трябва да присъстваме — разтвори палтото си и показа сив суичър с надпис ККГ (Капа Капа Гама). Университетът не признаваше официално общогръцките системи и затова пребиваването им в кампуса, както и откритите им срещи не бяха позволени, но тези общества все още бяха живи и набираха около петнайсет процента от студентите.

Момичето бързо загърна палтото си и огледа Фреди. Погледна Хили и повдигна вежди. Фреди не знаеше какво означава това. Одобряваше ли го, достатъчно хубав ли беше за Хили? Това ли намекваше?

Хили се усмихна на момичето от сестринството.

— Разбира се, че ще дойда. Не бих го пропуснала!

Сбогуваха се и се разбраха да се видят след час. Хили се извини на Фреди за прекъсването.

— Студентски живот! — тя взе лицето му в ръце и го погледна. — Искам да знаеш, че винаги ще те обичам, Фреди — прошепна тя. — Ако това е някаква утеха.

Той се отдръпна, ядосан от нейното бездействие. Тя беше богиня воин, а в нея нямаше никакъв плам. Той седна и зарови глава в ръцете си. Хили потърка гърба му, правейки кръгове с дланта си и това го подразни. Този жест изглеждаше лекомислен. Като че ли не я беше грижа за всичко това. Чу как тя въздъхна, сякаш нямаше търпение да се върне в общежитието, да приключи с това, за да може да се включи в сбирката с останалите студенти — да приключи с ненавременното посещение на Фреди, с неговия провал и неспособност да я измъкне от оковите на баща ѝ. Може би сърцето ѝ се крие зад метален щит. Никой никога не се променя.

— Слушай — каза тя. — Герт не е толкова зле. Тя също учи тук, знаеше ли?

Той знаеше, Лиман го беше споменал. Дори не можеше да си спомни как изглеждаше Герт... като кон? С дразнещ смях?

Хили продължаваше да говори.

— Защо да не ѝ пиша, двамата ще можете да се поопознаете. Наистина имам много домашни, а и срещата след това...

Фреди избърса носа си. Подразни се, че тя е готова да го пробута на Герт — почувства се жалък — чуваше как Хили пише на сестра си,

дори да не ѝ беше дал съгласието си.

Добре, можеше да се срещне с Герт. Нямаше какво повече да каже на Хили. Какво ли беше очаквал? Мислеше си, че щом научи новините, ще измислят как да нарушат договора, да избягат заедно, да направят нещо драматично. А вместо това получи жалко сбогуване. Изобщо Хили интересувала ли се е от него? Започваше да се съмнява в това. Погледна към нея. Тя изглеждаше отегчена.

— Ето я — каза Хили с облекчение.

Фреди видя към тях да приближава високо момиче, носещо книги пред гърдите си. Кадифената ѝ коса грееше като слънце на меката светлина и падаше до кръста ѝ, полюшвайки се докато върви. Герт беше много женствена, чувствена, но и атлетична. Стигна до тях и сложи крак на стъпалата.

— Здравсти, как сте? — попита тя.

Фреди не можеше да свали зачервения си поглед от нея и се почувства, сякаш е спасен от ада, събуден от дълбок сън. Как е могъл да не забележи колко е красива Герт още при първата им среща? Дали не е бил омагьосан? Може би от Хили? Или господин Лиман? Герт беше прекрасна и стабилна, всичко, за което той мислеше, сега беше тепих за борба, схватка и те двамата, даващи всичко от себе си в боя, който да доведе впоследствие до хиляди прегръдки и целувки, лекуващи синините им.

Брунхилда трябва да го е омагьосала, за да не види истинското лице на Герт.

Хили праметна косата си на една страна.

— Татко е изиграл Фреди и сега, вместо да се ожени за мен, ще се ожени за теб. Имате около месец, за да избистрите подробностите.

Герт скръсти ръце и се подсмихна.

— Ха, така ли е направил — тя погледна Фреди от главата до петите. — Предполагам, че ще свършиш работа — усмихна се тя.

Фреди се изправи и се изтегна. Чувстваше се по-добре. Не беше Рагнаръок. Погледът му се спря на задника на Герт, стегнат и оформен, което го накара да се усмихне. Герт вероятно беше малко по-голяма от него, но може би беше за добро. Беше приключил с лигавите момиченца.

— Ти също — усмихна ѝ се той.

Хили погледна Фреди и видя усмивката му.

— Но знам, че винаги ще имаш чувства към мен...

Нито Фреди, нито Герт я чуваха. Двамата бяха тръгнали надолу по алеята, разговаряйки, а Хили се въртна на токчетата си и бързо се качи по стълбите, премятайки косата си от едно рамо на друго.

Фреди взе от Герт книгите ѝ, за да ги носи.

— Какво учиш тук? — попита той.

— Океанология — отговори Герт.

— Наистина ли? Гмуркаш ли се?

Герт се засмя и смехът ѝ се лееше леко, като вода.

— Работа за ужасния си баща, само и само да плавам някъде и да обличам неопрена.

— Мисля, че искам да живея на Карибите — каза Фреди.

Тя му хвърли кос поглед и плахо отговори:

— Аз също!

Фреди се спря. Герт също. Обърнаха се един към друг.

— Пазя една тайна, която не съм споделял с никого, дори с Хили, но по някаква причина искам да споделя с теб. Обещай да не казваш!

— Разбира се — вдигна тя рамене.

Виждаше Герт по-добре, светлината от лампите я огряваше. Устните ѝ изглеждаха толкова примамващи, плътни и меки. Приличаше на русалка на носа на кораб. Той прехапа устни, гледайки я в очите и за момент остана безмълвен. Видя цветът им, умопомрачително тъмносини, бяха толкова чисти и невинни, без капка измамност — черта, която се предаваше в семейство Лиман. Чувстваше се добре с Герт, можеше да ѝ каже всичко. Колкото повече я гледаше, толкова по-поразен оставаше. Може би изобщо не му е било писано да бъде с Брунхилда.

— В джоба си — започна той — нося кораб. Може да бъде разгърнат и поставен във вода. С него можем да плаваме, където пожелаем.

Герт започна да танцува. Завъртя се и го погледна учудена и изненадана.

— Наистина ли? Това е най-страхотното нещо, което съм чувала!

ГЛАВА ШЕЙСЕТ И ВТОРА

ПОЛЕТЪТ НА ВАЛКИРИИТЕ

Ингрид пристигна в къщата с Мат и елфите, които бяха леко отвратени от превъплъщението им в жаби. Семейството се беше събрало в дневната и бързо им разказаха, какво се беше случило.

— Той е — каза Фрея. — Разбира се. Трябва да е той.

— Какво имаш предвид? Кой той? — попита Ингрид.

— Това, което Ан каза по-рано... че Локи е чакал подходящото време. Локи може да пътува през световите. Взел е мощта на Бофрир за себе си, той е унищожил моста и се е престорил, че е намерил Фреди на мястото. Той е откраднал тризъбеца му. Искал е Фреди да поеме цялата вина, но нещо се е случило — тя погледна към Килиан. — Може би ти си се появил. Спрял си го по някакъв начин.

— Припомням си малко — каза Килиан. — Опитах да променя времето, да върна моста, но не успях... Намерих сила да го задържа, докато дойдат Валкириите. Съжалявам, че не успях да спася Фреди.

— Локи? Кльошавият тип? Това вече ми напомня нещо — каза Вал.

— Локи! Точно така! Той ни накара да откраднем красивия тризъбец и да го сложим при моста — каза Келда.

— Казахме ви, че е задник! — подсмихна се Свен.

Фрея кимна. Точно както Килиан в Асгард, тя беше успяла да задържи Локи за малко: като неин любовник той беше под нейната магия, но магията ѝ не издържа дълго на неговата сила. Пръстенът на Один му помагаше да се движи във вселената, но нямаше нужда от него, за да постигне целта си. Въпреки, че Фрея му беше заповядала да го унищожи, това само го забави, не го спря.

— Силите му растат — каза Фрея. — А нашите отслабват. — Точно както богът на спомените, Жан-Батист, ѝ беше казал. С разрушаването на моста Локи е започнал да отнема силите на боговете. След падането на Забраната семейство Бошан имаха огромен запас от магия, толкова дълго я бяха пазили. Но сега беше на път да изчезне. Напоследък усещаше, че силите ѝ намаляват — клиентите ѝ твърдяха, че отварите ѝ са блудкави и безвкусни. Съвсем скоро магията ѝ щеше

да е изчерпана. Виждаше го и по изпитото лице на Килиан, беше отслабнал след преминаването през портала, а носът му още кървеше.

— Фрея е права — съгласи се Ингрид. — Трансформацията ме изстиска — каза тя. — И за малко да не успея да върна истинския облик на елфите.

— Е, радвам се да го чуя — измърмори Свен.

Ан отново се включи в разговора.

— Локи искаше Фрир и Балдер да воюват завинаги. Ревнуваше заради приятелството им и в онзи ден искаше да разруши не само моста. Той е като змия сред нас, разяжда корените на Дървото на живота и посява съмнението като отровна змия.

— Трябва да е скрил тризъбеца на „Дракон“ — каза Килиан.

— Разбира се, за да бъдеш белязан — кимна Фрея. — И Фреди да бъде убеден във вината ти — тя поклати глава — Но не разбирам. Аз претърсих „Дракон“, но така и не открих тризъбеца. Фреди ми каза, че би трябвало да е там.

— Не беше — каза Килиан. — Чудех се какво търсиш и след като обърна лодката с краката нагоре, аз самият се разтърсих.

— Разбира се, че не е бил там — усмихна се Свен. — Сега си спомних. Ние го взехме. Локи ни накара. И след това ни изпрати тук, на Мидгард, за да го откраднем отново.

— Значи сте били вие! — каза Фрея. — Чух ви! — тя си припомни как една нощ на „Дракон“ се беше събудила и беше усетила нечие чуждо присъствие на лодката.

— Но има един проблем — каза Ирдик. — Ние го изпуснахме.

— В морето... и той изчезна. Сkochихме във водата, но не го намерихме — каза Келда. — Нямаме представа къде е.

Килиан се изтласка от стената до камината.

— Трябва да свършим много неща и не съм сигурен, че имам сили да ги направя, но ще трябва да върнем Ан обратно. Може би, ако го направим заедно, ще успее да премине.

Джоана издърпа косата си назад. Беше притеснена за нейната fylgja. Ан направи толкова много за тях.

— Трябва да я изпратим обратно, преди ловът на вещици да е започнал, преди Локи да я е видял. Ще ти дадем злато Ан и ти и Джак ще можете да избягате, да започнете нов живот на безопасно място, далеч от остров Уайт. Отново ще бъдете заедно.

Ан погледна към нея и се усмихна, а пламъците от камината осветяваха лицето ѝ.

— Би било чудесно да започна наново с Джон...

Стигнаха до плажа, на мястото, на което се намираше къщата на Джон Баркли. Направиха кръг около Ан и ѝ помогнаха да премине през портала. След като fylgja — богинята на настоящето, Верданди, лечителка на Дървото изчезна, те се строполиха на пясъка. Фрея се изправи и видя как Норман и Джоана се свестяват, но не и Килиан. Тя не знаеше колко дълго са били в безсъзнание на плажа. Беше студено и влажно. Допълзя до Килиан и го хвана за раменете.

— Събуди се, скъпи! Моля те! — тя го раздрусваше, а главата му се клатеше. Очите му не се отваряха.

Родителите на Фрея бързо се доближиха до тях. Норман напипа пулса на Килиан.

— Бавен е — каза той.

— Мамо, направи нещо! — примоли се Фрея.

Джоана започна да разтрива тялото на Килиан, за да го стопли, каза заклинание и всички започнаха да го повтарят след нея.

— Трябва да го върнем в къщата — каза Норман.

Опитаха да вдигнат Килиан, Норман преметна ръката му през рамо, Фрея направи същото, а Джоана се стараше да го издърпа нагоре.

— Стойте на място! — чу се глас. Бяха заобиколени от няколко едри, високи млади жени, всяка от тях, облечена със сив суичър ККГ. Едната от тях изглеждаше позната на Фрея, зачуди се къде ли я беше виждала преди и се сети. Това беше Хили Лиман. Брунхилда беше Валкирия, каквито бяха и нейните посестрими.

— Тук сме, за да го отведем в Необятното — каза Хили и посочи към Килиан. — Той носи знака на тризъбеца. Той е унищожил Боффрир. Ще бъде в Необятното за вечни времена.

— Не! — изкрещя Фрея, но беше изтласкана назад от невидима сила, която я събори на земята.

— Нямате право! — каза Ингрид. — Заслужава честен процес. Белият съвет ще узнае за това.

— Белият съвет ни изпрати тук — каза Хили със самодоволна усмивка.

— Къде е Фреди? — извика Джоана.

— На кой му пука? — каза Хили. — Синът ти е тотален загубеняк. Никога няма да ме има. Дори не успя да стигне до спасяването ми от огнения пръстен.

Джоана помагаше на бедния Килиан да се изправи и единствено поради тази причина не изтича към момичето, за да ѝ избодне очите.

Фрея припълзя до Килиан и се вкопчи в него с всички сили, докато Валкириите се опитваха да го изкопчат от хватката ѝ. Влачеха я по пясъка, докато се държеше за него и им крещеше да оставят нея и Килиан намира. Те обаче упорито дърпаха почти безжизненото му тяло. Родителите ѝ и Ингрид тичаха след тях.

Скоро след това Фрея вече беше сама, плачеше и виеше към небето, където бяха отнесли Килиан. Тя припадна в ръцете на майка си, с ръце протегнати към небето, като дете, което посягаше към нещо, което не може да достигне, сякаш можеше да прегърне любимия си, който насилствено беше отделен от нея.

ГЛАВА ШЕЙСЕТ И ТРЕТА

СЪНИЩА

Норман крачеше из дневната в голямата колониална къща. Цялото семейство се беше събрало, включително и Мат Нобъл, който утешаваше Ингрид. Елфите се опитваха да помогнат, предлагайки напитки и храна. Фрея сновеше бясна. Сърцето ѝ не беше разбито. Тя беше бясна.

— Какво може да направим? Трябва да го върнем. Той е невинен. Само да се добера до тези момичета, ще ги...

Почукване на вратата я прекъсна.

— Аз ще отворя — каза услужливо Мат.

Фреди влезе с високо русо момиче, около което витаеше нещо особено.

— Хей, какво става? Това е Герт. Герт, това е семейството ми.

— Фреди! Слава богу! Ти си добре! — Джоана отиде да прегърне сина си.

— Какво се е случило? — огледа се той наоколо.

Разказаха му. Килиан беше изпратен в Необятното, но нямаше гаранция, че е оцелял след пътуването, докато Бошан се олюляваха на ръба на собствената си бездна, силите им отслабваха.

— Има само един начин да помогнем на Килиан и всичко това да приключи — каза Ингрид. — Трябва да открием Локи. Той е някъде там; трябва да го намерим и да го осъдим веднъж завинаги.

— Тризъбецът, ако открием тризъбеца, ще стигнем до този нещастник — каза Фреди.

— Елфите казаха, че са го изгубили в морето, но щом не са успели да го намерят, трябва да е паднал в нещо като... като черна дупка — предположи Фрея.

— Или нещо друго — каза Ингрид. Тя започна да размишлява, играейки на асоциации. Погледна баща си и го попита. — Какво кара човек да забравя?

— Ами, Лета, една от реките в Хадес от гръцката митология, всеки, който пие от нея, забравя миналото.

— Да! — каза Ингрид и отново си припомни съня си в библиотеката. Бил е предзнаменование за нея. — Вода. Тишината на забравата. Ето защо елфите са забравили всичко: пили са от източника на тишината!

Джоана започна да рецитира поема от Томас Худ:

*„Има тишина, в която нямало е звук
Има тишина, в която стон не би
В студений гроб — под морски дълбини.“*

— „Дълбока тишина! В дълбокото море!“ — добави Фреди.

— Бях там. Имаха нужда от мен, за да открият тризъбеца, разбира се. Беше в златен калъф, но не го разпознах. Забравил съм какво е да е в ръцете ми, по дяволите! Дадох го на Лиман. Сигурно е на път към Локи.

Всеки от тях издаде звук. Не вървеше на добре. Но Ингрид не беше загубила надежда. Тя беше упорита и знаеше, че винаги има начин, а някои проблеми се разрешаваха сами, както нейния с Мат. Ингрид беше и влюбена, а вещица, влюбила се за пръв път, се превръщаше в оптимистична вещица и нищо не можеше да я спре. Усещаше, че в нея все още има магия.

— Зная как да си вземем тризъбеца! — възкликна тя. — Елфите могат да го откраднат обратно. В крайна сметка, те са тези, които са го откраднали и преди.

ГЛАВА ШЕЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

ОТ ВРЕМЕ НА ВРЕМЕ

Елфите се жертваха за мисията с радост.

— Обичаме да крадем разни неща. Можем да го намерим — когато и където и да е — каза Свен.

Ингрид забеляза, че той беше техния лидер. Беше забавно. Фрея все още беше бясна, но се поуспокои, щом разбра, че има план за спасяването на Килиан. Фреди каза, че трябва да им съобщи нещо, прочисти гърлото и лицето му грейна.

— Случилото се има и добра страна — каза той.

— Каква добра страна? — избухна Фрея. Да не би да беше намерила истинската любов само за да я изгуби завинаги?

— Като начало, с Герт сме сгодени — каза той. Герт се усмихна срамежливо.

Семейството остана безмълвно.

— Поздравления? — каза Фрея.

— Мислех, че се казва Хили — каза Джоана и погледна с подозрение към Герт.

— Не, това е Брунхилда, една от Валкириите, които отведоха Килиан — каза Норман. — Онази, заради която Фреди участва в предизвикателството с огнения пръстен. Винаги съм мислил, че не е за теб — каза той на сина си. Той подаде ръка и Герт се здрависа с него.

— Вижте, зная, че ви се е струпало много, но съм на ваша страна. Ненавиждам Хенри Лиман, откакто ни осинови със сестра ми след падането на моста. Никога не се е държал с нас, както със скъпоценната Брунхилда.

— Истинското ѝ име не е Герт, а Gerdr. Сега може и да се сетиш коя е, нали? — попита Фреди.

— Добре тогава! — каза Норман и издуха носа си, докато Джоана все още изглеждаше смутена. Синът ѝ се беше върнал, само за да го изгуби отново, помисли си тя. Толкова много изпитания имаше пред майчинската любов. Но си спомни Герт и това, че им е писано да са заедно. Тя щеше да го укроти. Беше разбрала за живота му тук, за

пристрастяването към видео игри и леките момичета, а Герт щеше да е лекът за всичко това.

Фрея кимна.

— Ще имаме нужда от помощ — каза тя.

Джоана я погали по гърба.

— Мисля, че имам нужда от свеж въздух — каза тя на Норман, който се съгласи.

Без да се уговарят, те излязоха от къщата, минаха през гората към мястото, където Ан беше погребана.

За радост на Джоана нито гробното място, нито надгробният камък бяха под дъба.

— Добре. Дано имат щастлив живот — каза Джоана.

— Колкото щастлив може да бъде животът със смъртен — размишляваше Норман. — Кратко щастие. Дано Ингрид знае какво прави с този детектив.

Джоана хвана ръката на съпруга си и я стисна.

— Тя ще се постарее. Трябва да ти призная нещо. Знаеш ли, като се замисля, никога не съм харесвала френската кухня.

Норман се усмихна.

Тръгнаха обратно към дома си и свариха Ингрид и Фреди да стоят в ступор в дневната.

— Какво стана? — попита Джоана. — Къде е Фрея?

— Тя просто... изчезна! Стоеше точно тук... и изчезна — каза Фреди, прокарвайки ръка през рошовата си коса. — Но преди това нещо се появи на врата й...

— Нещо като примка — каза Ингрид. — Видях го, червено въже около врата й. Дърпаше я назад.

Джоана веднага разбра какво се беше случило.

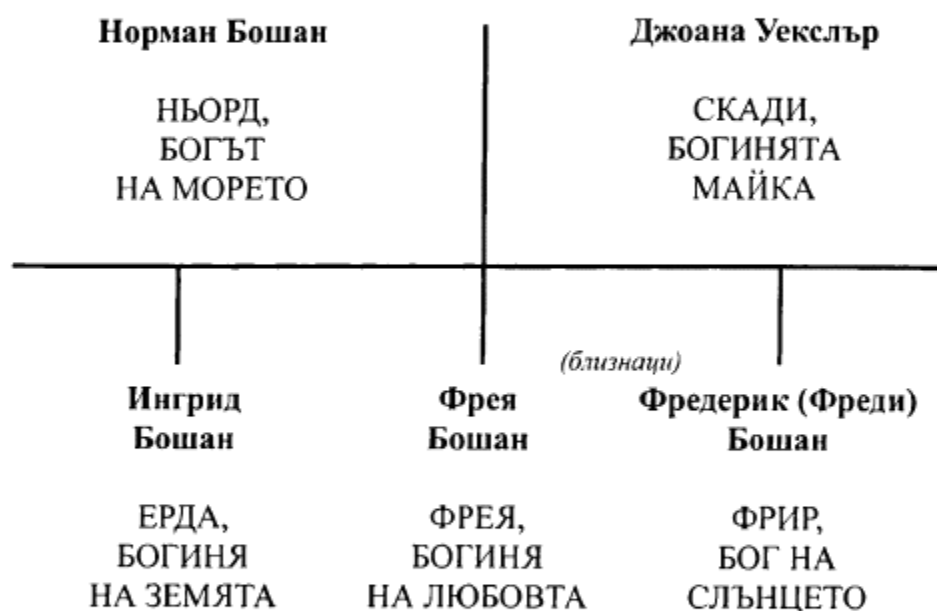
— Порталът — била е засмукана обратно през портала.

— Обратно в Салем, където Локи чака за своето отмъщение — каза Ингрид. Държеше ръката на Мат и гледаше останалите от семейството. — Това трябва да спре там, откъдето е започнало. Всички трябва да се върнем. Да я последваме във времето и да не позволим гоненията срещу вещиците изобщо да започват.

Богове в Мидгард

Родословно дърво на семейство Бошан (Вани)

Жан Батист Месоние – МУНИН, БОГ НА ПАМЕТТА

Артър Бошан – СНОТРА, БОГ НА ГОРАТА (брат на Норман)

Ан Баркли – ВЕРДАНДИ, НОРНА НА НАСТОЯЩЕТО

**Родословно дърво на семейство Гарднър
(Аси)**

Родословно дърво на семейство Лиман

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.